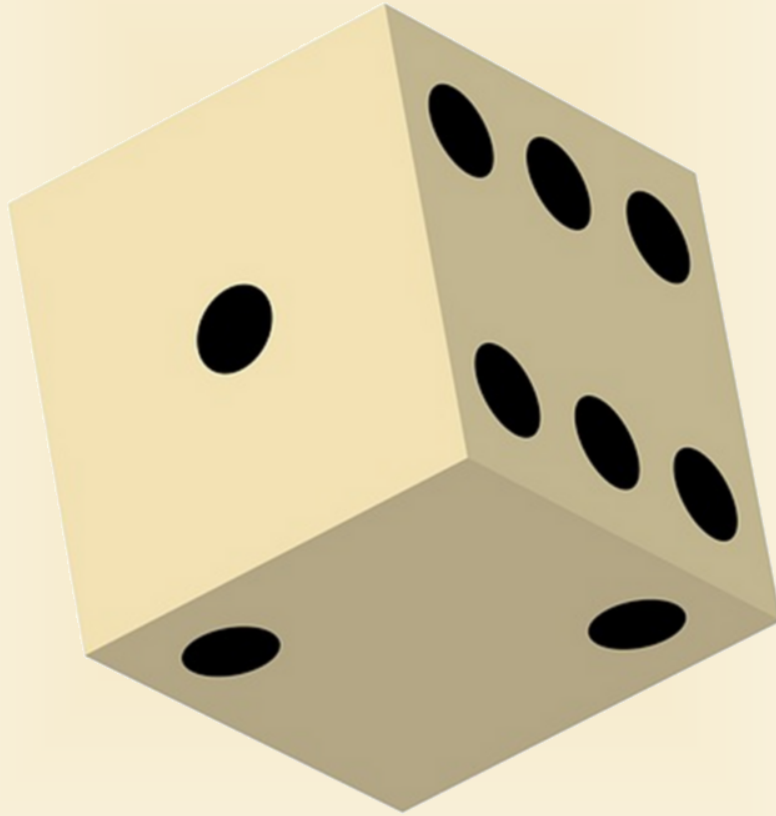

Árvay Mária

Vesztesből is lehet győztes

Fejlődésregény

Árvay Mária

Vesztesből is lehet győztes

Fejlődésregény

A könyv cselekménye kitalált történeten alapul. A történet szereplői kitalált alakok,
mindennemű egyezésük a valósággal csupán a véletlen műve.

TARTALOM

1. Fejezet Nemes küldetés	15. Fejezet Hogyan tovább?
2. Fejezet Megszégyenítve	16. Fejezet Mondj gyakran igent!
3. Fejezet Kemény tanárnő	17. Fejezet Búcsú és újrakezdés
4. Fejezet Anyai könnyek	18. Fejezet Légy jóban önmagaddal!
5. Fejezet A könyvek birodalmában	19. Fejezet Dani
6. Fejezet Félénk kezdés, felszabadult befejezés	20. Fejezet Fontos vagy
7. Fejezet Két könyvmoly	21. Fejezet Játékos osztályfőnöki óra
8. Fejezet Nytott szemmel	22. Fejezet Bátorság mindenekelőtt
9. Fejezet Mimi	23. Fejezet A kívánságom az...
10. Fejezet Ég és Föld között	24. Fejezet Egy kellemes napról dióhéjban
11. Fejezet Flóra	25. Fejezet Osztálykirándulás helyett...
12. Fejezet Viki, a lovasoktató	26. Fejezet Maja
13. Fejezet Torokszorító érzés	27. Fejezet Irodalmi pályázat
14. Fejezet Megmérettetés	28. Fejezet Végeredmény

„Ahol a barátaid vannak, az a hazád,
és ahol szeretetet kapsz, az az otthonod.”

(tibeti mondás)

1. Fejezet

Nemes küldetés

Kedves Olvasó!

Engedd meg, hogy bemutatkozzam. Víggh Olívia vagyok, 34 éves, könyvtárosként dolgozom.

Ahogy a történetben haladunk előre, sok minden kiderül rólam, és választ kaphatsz megannyi kérdésre. Gondolom, felmerült benned máris egy.

Vajon ki lehet a történet vesztese, és hogyan lesz győztes?

Életünk során számos csoporthoz tartozunk, sokakkal ápolunk valamilyen kapcsolatot.

Kedves Olvasó! Érezted-e már magad kiközösítve, magányosan, kilógva egy közösségből? Valaki hamar túlesik rajta, és sikeresen beilleszkedik, másnak ez sokkal nehezebben megy. Akár már az óvodában elkezdődhet a kínzások sora, folytatódik az általános iskolákban, gimnáziumokban, esetleg egyetemeken, főiskolákon, majd a munkahelyeken.

Sajnos, nekem is volt részem mindezekben, s meg kellett harcolnom az elfogadásért. Eleget szenvedtem érte. Kemény évek voltak ezek, főleg az általánosban. Később mindent részletesen elmesélek.

Tehát, felnőttként úgy döntöttem, hogy segítem, támogatom és felkarolom mindazokat, akik kiközösítve, magányosan élik mindennapjaikat. Szeretem a gyerekeket, könyvtárosként sokat beszélgetek velük, igyekszem őket izgalmas, kellemes és hasznos olvasmányélményekhez juttatni. Létrehoztam a Nem Vagy Egyedül Alapítványt, ahol beszélgetéseket vezetek, s egyengetem a magányos gyermekek útját.

Ebben a kisregényben Noémiről mesélek, szeretném megosztani sikertörténetét mások épülésére. A cselekmény a XXI. században játszódik, tavasztól ősziig bezárólag. Fontos beszélgetéseket folytatok mindazokkal, akik Noémivel kapcsolatban állnak, megannyi tanulságos, megrázó és izgalmas interjú olvasható majd az alábbiakban.

Lássuk, hogyan lépett életembe Noémi.

2. Fejezet

Megszégyenítve

A Facebook világa soha nem állt hozzám közel, de a körülmények arra kényszerítettek, hogy regisztráljak. Csak akkor használok, amikor valami fontos dolognak szeretnék utánanézni, mert máshol már nem értesülnék róla. Nem osztok meg magánjellegű képeket, videókat stb. Lehet, nem vagyok népszerű. Elsősorban, engem a személyes kapcsolatok ápolása, a szemtől szembeni találkozások, a bensőséges együttlétek vonzanak. Még fényképeket is szívesen nézegetek úgy, hogy körülüljük az asztalt, s közösen, az album fölé hajolva beszélgetünk, emlékezünk. Filmeket is többedmagunkkal, családi körben jó nézni, amikor együtt végigizgulhatjuk az eseményeket, egy kis ropogtatnivalóval felszerelve.

Száz szónak is egy a vége, a Facebook kis részét képezi életemnek, mégis neki köszönhetem Noémit.

Egyik este, éppen egy fontos, könyvtárosoknak szóló eseményről olvastam a közösségi oldalon, amikor beugrott egy értesítés. Levi, a volt iskolatársam küldte, aki, mint később megtudtam, Noémi iskolájában dolgozik. Leventétől ritkán kapok bármit is, ezért gondoltam,

valami komoly lehet, megnyitottam. Kiderült, ezt a képet már rengetegen megosztották, volt, aki kommentet is fűzött hozzá.

A kép megdöbbenett, le sem tudtam róla venni a szemem. Egy 12 év körüli kislányt ábrázolt, aki lehajtott fejjel ült a padjában, a hátán pedig egy nagy grafika: „KIKÖZÖSÍTVE” felirattal. Jobban megnéztem, és rájöttem, egy szociometriai kérdőív összesítőjét láttam, ahol egy ábra mutatta a gyerekek közötti kapcsolódási pontokat. Első ránézésre is látszott, hogy a kislány osztálytársai jó kapcsolatot ápolnak egymással, de ez a gyermek kilóg közülük. A táblázatból is kitűnt, nem tartozik sehova, senkihez. A nagybetűkkel ékeskedő szó pedig ott virított szégyenszemre az ábrán. Nem csodálom, hogy megalázva érezte magát szegényke. Könnyek szöktek a szemembe. Még ha el is készítették ezt a kérdéssort, miért kellett nyilvánosságra hozni a végeredményt? Mi célból szükséges megosztani másokkal, és megszégyeníteni egy gyermeket, ahelyett, hogy segítene rajta valaki?

A kommenteket épp csak átfutottam, de sajnos, kárörvendő megjegyzések is olvashatók, mint pl.

„Aki mulya, az mulya!”

„Úgy kell neki!”

„Ilyen anyámasszony katonáját is ritkán látni!”

„Ha most nem boldogul, mi lesz vele később?”

Kedves szót nem is láttam, ezért nem foglalkoztam vele tovább, mert csak felidegesítem magam az ilyesmivel.

A képen ott szerepelt az osztályfőnök neve és elérhetősége, mert ő szervezte az egészet. Rákerestem és írtam neki. Felkértem, hadd készíthessek vele egy interjút az ügygel kapcsolatban. A válasz nem maradt el, vállalta a beszélgetést. Gondolom örült, hogy ilyen fontos szereplője lett az eseményeknek, s azt írta, örömmel nyilatkozik. Az interjúra pénteken délután kerül sor, 3-kor, a Rózsabimbó Általános Iskola tanárijában.

3. Fejezet

Kemény tanárnő

Noémi esete állandóan ott motoszkált a fejemben, folyton magam előtt láttam azt a „KIKÖZÖSÍTVE” feliratot. Előfordult, hogy éjszakánként is felriadtam, s a kislány jutott eszembe, ahogyan magányosan, megszégyenítve ücsörgött a padjában. Mivel nekem is problémás gyermekkorom volt, elvégre nehezen fogadtak be egy-egy csoportba. Szilárdan elhatároztam, minden tőlem telhetőt megteszek, hogy Noémin segítsék.

Végre elérkezett az interjú napja, a péntek délután. Az iskola folyosóján már nem szaladgáltak diákok, szinte mindenki hazament már; élvezték a péntek délutáni, hétvégi hangulatot. A tanári tágas helyiség volt, meglepően barátságos légkör fogadott. Rend és tisztaság mindenütt, ami kellemes meglepetésként hatott rám. Több intézményben jártam már, ahol pont az ellenkezőjét tapasztaltam. Kényelembe helyeztem magam, elővettem a jegyzetfüzetemet, és vártam.

Kemény tanárnő pontban 3 órakor megérkezett. Rászorgált a nevére, határozottan, túlságosan is magabiztosan lépett be a tanáriba. Tekintete szinte ellentmondást nem tűrő volt.

- Jó napot - köszönt kurtán.

- Jó napot kívánok, Víg Olívia vagyok. Örülök és köszönöm, hogy vállalja az interjút.

- Természetesen, de kérem, fogjuk rövide, mert dolgom van!
 - Igyekszem. Tehát, arról a tanulóról szeretnék többet megtudni, akiről a napokban jelent meg egy bejegyzés a Facebookon.
 - Noéminek hívják, 12 éves, magának való gyermek.
 - Kifejtené ezt egy kicsit részletesebben?
 - Osztálytársai nem barátkoznak vele, szinte levegőnek nézik, időnként heccelik, mint ez a gyerekeknél szokás.
 - Vajon miért különül el a többiektől?
 - Nincs nekem időm ilyesmivel foglalkozni. Nem csupán osztályfőnök vagyok, hanem matematikát is tanítok. Az osztály létszáma is nagy, 36 fő, nem érek rá a gyerekek lelkét ápolgatni!
 - Értem, de mégis, miben más Noémi, mint a többi gyerek?
 - Ha jól láttam, szünetekben nem vesz részt a többiek játékában, egyszerűen öltözködik, félrevonul, sokat olvas.
 - Milyen tanuló?
 - Tanulmányaival nincs baj, sőt, az osztálytársai strébernek csúfolják.
 - A többi tanárral milyen a kapcsolata?
 - Nincs rá panasz, a felnőttekkel majdnem jobban megtalálja a hangot, mint a korosztályával.
 - Térjünk rá a szociometriai kérdéssorra. Miért került sor a kérdőív kitöltésére?
 - Az iskolaigazgató kérte, minden osztályban végezzük el a felmérést.
 - Kérem, kicsit bővebben meséljen erről a kérdőívről azoknak az olvasóinknak, akik nem jártasak e téren.
 - Mi sem egyszerűbb. Egy-egy osztályközösség mélyebb megismerését segíti. A csoport tagjainak egymáshoz fűződő viszonyát, az egymással való kapcsolatokat mutatja meg.
 - Milyen kérdések segítenek ebben?
 - Lássuk csak. Kivel ülnél szívesen egy padban? Az órák közti szünetekben kivel vagy együtt? Amikor többnapos kirándulásra mentek, kikkel lennél egy szobában? Szülinapi bulidra kiket hívnál meg? Ha valami nagy bánat ér, kinek, kiknek mesélnél róla?
- A kérdések változók, de a cél ugyanaz. Tehát kiderül, kik állnak egymással szoros kapcsolatban, kik azok, akik gyenge láncszemei az osztálynak.
- Világos. Vagyis Noémi helyzete nyilvánvaló.
 - Igen, szembetűnő.
 - Nem értem, miért kellett mindezt megosztani a Facebookon, s kiírni a „KIKÖZÖSÍTVE” feliratot?
 - A mai világban már semmiből nem csinálunk titkot, Noémi példája pedig megmutatja, milyen a népszerűtlen diák.
 - Belegondolt egy kicsit is a helyzetébe, hogyan érezheti magát most?
 - Nem foglalkozom vele különösebben, van nekem egyéb dolgom is. Pátyolgassák a szülei!
 - Ezek szerint Öntől nem is kap a gyermek segítséget ez ügyben?

- Tőlem biztosan nem. Majd a többiek betörik, megnevelik, aztán majd beilleszkedik.
- Ezzel nem értek egyet, egy osztályfőnök rengeteget tehetne a kiközösített gyermekekért.
- Ne vádaskodjunk! Noémi nem kisgyerek, álljon meg a saját lábán, boldoguljon a maga tudása szerint. Minél előbb válik önállóvá, annál jobb!
- Köszönöm a beszélgetést!
- Nincs mit, a viszontlátásra!

Amikor elment, ökölbe szorult a kezem. Nagy levegőt vettem, hogy ne rohanjak utána és ordítsam le a fejét. Cudar ez a nő, KEMÉNY, nem is akármilyen! Rideg, hideg és lelketlen!

Szegény Noémi! Nem hagyom ezt annyiban. Elbeszélgetek egy kicsit a szüleivel, külön-külön, hogy még többet megtudjak a kislány háttéréről, aztán ápolgatom a gyermek lelkét magam.

A szülőkkal nem volt nehéz kapcsolatba lépnem, Kemény tanárnőre hivatkozva felhívtam őket. Meghatódtak, amikor elmondtam, segítő szándékkal keresem őket, örömmel vállalták a beszélgetést.

Először, Noémi édesanyjával egyeztettem időpontot, másnapra, szombat délutánra beszélünk meg egy közeli kis cukrászdában.

4. Fejezet **Anyai könnyek**

Örültem, hogy szombatig csak egy pár órát kellett várnom. A cukrászda amúgy is kellemes helynek bizonyult. Ki ne szeretne egy kis sütemény vagy éppen fagyalt mellett tereferélni? Mónika mosolyogva fogadott. Két fagyaltkelyhet rendeltünk, aztán elfeledkeztünk az idő múlásáról, akkorát beszélgettünk.

- Mélységesen meghatott, hogy Noémivel ennyire törődik - mondta Mónika kezdésképpen.
- Szeretnék rajta segíteni, felháborító ez a jelenlegi helyzet. Ön hogy reagált a Facebookon megjelent bejegyzésre?
- Borzasztóan elkeserített, s még most is rettenetesen fáj, hogy gúnyt űznek egyetlen gyermekemből!
- Mit gondol, miből adódik a kislány kiközösítése?
- Vad és erőszakos ez a világ, amiben élünk. Egyre-másra folyik a rivalizálás, versengés, törtetés, a gyengék eltaposása. A lányom osztálytársai, legalábbis a legtöbben, olyan divatosan öltöznek, hogy azt anyagilag nem is lehet bírni. Kinézik a csoportból azt, aki nem követi a mai stílust, már a tetoválás is divik. Mindenkinél ott az okostelefon, azon lógnak egyfolytában. Nyaranként külföldön élvezik a vakáció túlnyomó részét. Ha a tanárok kicsit keményebben kiabálnak velük, máris azzal fenyegetőznek, hogy szólnak a szülőknek, aztán megnézhetik magukat. A szünetekben, a telefonhasználaton kívül, a verekedése a fő szerep. Minden második vagy harmadik szavuk trágár.
- Szinte sejtettem, hogy ez áll a dolgok mögött. Milyen kislány Noémi?
- Már azért is kinézik, hogy egyszerűen, mondjuk úgy, normálisan öltözködik. Nem festi a körmeit, nem hord magas sarkú cipőt, nála a szépség és a kényelem egyaránt lényeges. Szeret

mindent, ami szolid és takaros, nem giccses. Nincs okostelefonja. Kérdeztem már tőle, nem is egyszer, hogy szeretne-e egyet. Megköszönte a figyelmességemet, és azt mondta, hogy neki bőven elég a klasszikus mobil. Hiszen csak telefonálásra használja, azt is csak akkor, amikor tényleg fontos. Nem az a csevegő típus, aki órákat dumál telefonon. Amit kell, elintézi a számítógépen. Ott sem a közösségi oldalakat bújja; főleg böngészni szeret, videókat néz. A szünetekben inkább nagyokat sétál az udvaron, vagy ha hideg van, olvas a tanteremben. Érdekes, a tanárokkal elég jól kijön. Kicsit olyan, mintha neki évekkal ezelőtt kellett volna megszületnie, az előző generációk idején, amikor még kellemesebb volt a világ.

- Hadd kérdezzem meg, amikor Ön iskolába járt, milyen volt a kapcsolata az osztálytársaival?

- Nekem különösebben nem volt problémám senkivel, valahogy sikerült alkalmazkodnom a legtöbb diákhoz. Viszonylag kevesen tartoztak a baráti körömbe, de akiket a szívembe fogadtam, hosszú éveken át ápoltuk a kapcsolatot. Jó tanuló voltam, s ahol tudtam, segítettem a többieknek. Igaz, a mi időnkben ritkább volt az erőszak; ha püföltük is egymást, azért odafigyeltünk a másokra. Sokat jártunk együtt moziba, színházba; télen korcsolyázni, az osztálykirándulások is remekül sikerültek.

- Noéminek mesélt gyerekkori élményeiről?

- Sokszor emlegetem neki. Látom a szemén, ő is vágya barátokra, vagy legalább egy kis szeretetre, elfogadásra, megértésre.

- Próbált már beilleszkedni, gondolom.

- Természetesen. Igyekszik megtalálni a helyét az osztályban, de valamiért alig-alig állnak szóba vele. Pedig a gyerekek nem ostoba, csak szörnyen magányos.

- Noéminek van testvére?

- Nincs. Miután megszületett, a nőgyógyász mondta, nem lehet több gyerekünk. Ezért minden szeretetünket és törődésünket ő kapja.

- Ön mivel foglalkozik?

- Gondolom, meglepődött, hogy egy cukrászdába hívtam beszélgetni. Ez a munkahelyem! Eladó vagyok. Örömmel szolgálom ki a vásárlókat, megédesítem napjaikat. Megtörtént, nem is egyszer, hogy Noémi osztályából többeket meghívtam fagyizni vagy sütőre, s érdekes, nem kerültek közelebb a lányomhoz. Régen hogy örültünk volna, ha süteményt, tortaszeletet, vagy fagyaltot kapunk, hogy rajongtak volna értem a többiek! Természetesen, most Ön is a vendégem!

- Nagyon köszönöm! Visszakanyarodva Noémihez, próbált valakitől segítséget kérni?

- Nem is egyszer. Először is az osztályfőnökétől, hiszen ő tud legjobban hatni a csoportra. Sajnos, semmi hasznom nem származott belőle, a kisujját sem mozdította.

- El tudom képzelni - mormoltam idegesen. - A többi tanártól?

- Nekik is beszéltem a gondjainkról, tudnak is róla, de egyszerűen úgy érzik, harmincöt egy ellen, az túl sok. El sem tudom mondani, milyen rossz, hogy így kell látnom a lányomat felnőni - megremegett a szája, elsírta magát. Hagytam, hadd könnyebbüljön meg, aztán folytattam.

- Gondoltak a férjével esetleg arra, hogy másik iskolába járatják Noémit?

- Amikor kicsi volt, az ovit és az általános iskola alsó tagozatát máshol járta. Ott sem fogadták be igazán. Azt hittük, itt majd más lesz, de tévedtünk. Nem értem, mi az, amiért a gyerekem ennyire más!

- Én azonban tudom!

- Valóban?

- Igen. Noéminek nincs semmi baja, csak egyszerűen zárkózottabb, elvonulósabb, mint a többiek. Ha nem szeret pörögni a mostani világ eseményeivel, hasonló helyzetben van, mint én.

- Miért? - kérdezett most Mónika.

- Mert engem sem fogadtak be. Már akkor is nagyoztak, félresöpörték azt, aki csendesebb, gyengébb és visszahúzódozóbb.

- Akkor mit tegyünk?

- Ezért hoztam létre a Nem Vagy Egyedül Alapítványt, ahol segítjük a magányosokat. Valakinek egy-egy beszélgetés is feldobja a napját. Másoknak barátokat, társakat keresünk, vagy segítjük az illető beilleszkedését egy adott csoportba.

- Noémi milyen kapcsolatot ápol a szüleivel?

- Nagyon szeret velünk lenni, sőt, már túlzásba is viszi. Rengeteget segít a konyhában, együtt tévézünk; édesapjával is sokat beszélgetnek, közösen járják a könyvtárakat. Majd, ha beszélget Jánossal, meglátja, milyen könyvmoly.

Eszembe jutott még, hogy szegény gyerek a neve miatt is kap hideget, meleget.

A vezetékeve Nyertes, s persze mindig a vesztes oldalon áll.

- Vesztesből is lehet győztes - mondtam határozottan.

Nagyon köszönöm a fagyaltot, a beszélgetéssel pedig sokat segített.

Amikor elváltunk, egy nagy sétát tettem a közeli parkban. Zsongott a fejem, sok mindent át kellett gondolnom. Noémi és én is egészségesek vagyunk, mégis mindkettőnket kiközösítettek. Még ha valamilyen fogyatékoságunk lenne, megérteném, de így. Most, felnőttként, már megtaláltam a helyem az életben. Ez az alapítvány visszaadta az önbizalmamat, s a könyvtárosi szakma is olyan értelmet adott az életemnek, amit nem cserélnék el mással.

Mielőtt megismerném a kislányt, akit máris kis barátnőmnek tekintek, Jánossal is szeretnék elbeszélgetni. Hamar ráállt, hétfőre beszéltük meg. A helyszín pedig nem más, mint a munkahelye, egy kedves kis könyvesbolt, annak is egy kellemes kis zuga.

5. Fejezet

A könyvek birodalmában

Előző beszélgetésünkkel Mónika megsúgta nekem, hogy János nem a szavak embere, de igyekszik a segítségemre lenni. Mosolyogva készültem az interjúra. Amikor beléptem a könyvesboltba, mintha hazaérkeztem volna. Megcsapott az a semmivel sem összehasonlítható csodálatos illat, ami mindig elvarázsolt. Végigjártattam tekintetem a polcokon. Könyvek, könyvek mindenütt, csoportokba, kategóriákba gyűjtve, bő választékot nyújtva a vásárlóknak. Gyönyörűek a borítók, hívogatóan csalogatják az olvasni vágyókat.

Egyszer csak azt vettem észre, hogy valaki figyelmesen néz. Elmosolyodtam, ez biztosan Nyertes János.

- Elnézést, ugye ön Víg Olívia? - szólalt meg egy kellemes, mély hang.

- Igen, Jó napot kívánok. Elnézést, csak elkalandoztam.
- Nem csodálom.
- Könyvtárosként nem nehéz belefeledkezni és gyönyörködni a könyvek lenyűgöző világában.
- Jöjjön - invitált tovább.

Egy elválasztott kis részleghez érkeztünk, ahol egy kis asztal, pár szék fogadott.

- Foglaljon helyet! Kávét, vagy teát hozhatok?
- Egy kis kávé kérek, köszönöm.

Igazán jó hangulatban kezdődött a beszélgetés, kávékat kevergetve és kortyolgatva belemerültünk.

- Mióta dolgozik itt?
- Már legalább 3 éve. Nemrég költöztünk ide, remélem, tartós lesz ez a munkakör. Korábban is könyvesboltban dolgoztam, mert ezt igazi elhivatottsággal tudom csinálni.
- Honnan a könyvek és az olvasás szeretete?
- Már gyerekkoromban faltam a könyveket. Éjszakába nyúlóan olvastam, másnap meg alig tudtam felkelni. Éreztem, már gyerekfejjel, hogy könyvekkel szeretnék foglalkozni.
- Manapság, az internet világában, vesznek még könyveket?
- Persze. Aki valóban szeret olvasni, (fizikálisan kapcsolatba lépni a könyvekkel, megérinteni, lapozgatni, végigsimítani az oldalakat stb.), az a személy még mindig igényes, és könyvekkel gazdagítja otthonát.
- Elnézést, hogy megkérdem, a neje azt mondta nekem, Ön nem a szavak embere. Hogyan tud így kapcsolatot kialakítani a vásárlókkal?

Láttam, János elmosolyodott, kicsit huncutul rám nézett, majd folytatta:

- Ha könyvekről van szó, megered a nyelvem. Az más kérdés, hogy egyéb témákban mennyire szólok hozzá dolgokhoz. Ami a vevőket illeti, sokszor kisegítettem már őket, örömmel jönnek hozzám, hamar megtalálom velük a hangot.
- Könyvtárosként hasonlóak vagyunk - jegyeztem meg mosolyogva.
- Eleinte gondolkodtam, hogy könyvtáros vagy eladó legyek. Nehéz döntés volt, mert mindkét szakmát magaménak éreztem. Aztán csábított a könyvesbolt gondolata. Eladói munkakörben helyezkedtem el, azóta felelősnek érzem magam minden egyes könyvért.
- Noémi is szeret olvasni, ugye?
- Ebben is rám ütött. Amikor csak teheti, a könyveket bújja. Több kötetet is vásárolt itt, nagy öröömre. Becsben tartja őket, rendszeresen leporolgatja, vigyáz rájuk. Még valami: gyűjti a könyvjelzőket.
- Ez aranyos. Térjünk most rá beszélgetésünk valódi tárgyára. Mit gondol, Noémi miért olyan magányos az osztályában?
- Én is az voltam. Gyerekként sokat olvastam, keveset mókáztam, bandáztam a többiekkel. Elvoltam magamban, vagy azzal a pár haverral, akik hasonló beállítottságúak voltak, mint én. Érdekes, azonban egyre jobban zavar, hogy a lányomat ilyen társtalannak látom. Apaként már másképp élem meg a dolgot!
- A bejegyzés hogyan hatott Önre?

- A gyerekemet még soha nem láttam ennyire kiborulni, mint akkor. Ez engem is megviselt. Mindössze annyit tehettem, hogy szorosan átöleltem. Ilyenkor a biztatást sugárzó érintés többet mond a szavaknál. A gyerek érezte ezt, sokáig ültünk így.

- Milyen Noémi közérzete reggelenként?

- Többször látom, hogy megy az anyjához fejfájás-csillapítót kérni. Előfordul, hogy a gyomrát fájlalja, s alig-alig reggelizik, de ez meglehetősen ritka. Szerencsére, a feleségem és én sokat beszélgetünk vele, így legalább oldódik az egész nap felgyülemlett feszültség. Érezheti, hogy nem hagyjuk magára.

- Iskolapszichológusnál járt a lányuk?

- Igen, de nem volt jó tapasztalata. Alig tudott megnyílni, inkább azt érezte, nem, vagy alig kap támogatást. Egyébként is, elég gyakran váltják egymást az iskolapszichológusok, nem maradnak túl sokáig.

- Ezt sajnálattal hallom. Ön próbált valamit lépni a kislány ügyében?

- Szülőiken konzultáltam a tanárokkal, de érdekes, valamiért zárkóztak voltak. Pedig reméltem, hogy segítenek, mert velük jó a kapcsolata Noéminek. Nem tudom, miért nem avatkoznak be és segítenek a lányom beilleszkedésében.

- Lehet, itt jövök a képbe én. A neje már biztosan mesélt Önnek az alapítványunkról. Szeretnék a kislánnyal elbeszélgetni. Remélem, sikerül őt meggyőznöm, hogy egyéni foglalkozásaimon részt vegyen, s lassan, de fokozatosan megnőjön az önbizalma, jobban megismerje önmagát, s végül beilleszkedjen az osztályközösségbe.

- Bárcsak sikerülne! - sóhajtott nagyot János. - Olyan jó lenne látni, hogy a lányom is jól érzi magát az iskolában, mint bárki más!

- Munkájához további sok sikert kívánok! Remélem, még többször találkozunk.

- Köszönök mindent, Olívia, a viszontlátásra.

Mosolyogva távoztam. Rajta leszek az ügyön, a munka nehéz része még csak most kezdődik!

A szülőkkel megbeszéltük, hogy Noémit meglátogathatom a lakásukon, semmi probléma. Mesélnek neki rólam, így nem éri váratlanul a dolog. Szerdán viszonylag kevés a tanulnivaló, így megbeszéltük, akkor teszek náluk látogatást.

6. Fejezet

Félénk kezdés, felszabadult befejezés

Izgatottan vártam a szerda délutánt. Vajon milyen lesz Noémivel a találkozás? Sok mindent hallottam róla, de kicsit magam is zavarban voltam. Hogy fogad majd? Elutasító, dühös, félénk, szégyenlős lesz? Már nem kislány, de még nem is az a nagy 15-16 éves kamasz. Állítólag a felnőttekkel jól kijön, akkor reménykedhetek. Csomó dolog kavargott bennem. Eszem ágában sem volt feladni, amibe belekezdtem, csak néha szükségem van egy nagyobb adag önbizalomra. Annak örülök, hogy kezembem a kulcs, segíthetek egy gyermeknek. Nálam a lehetőség, csak kérdés, él-e majd vele. Az osztályfőnöke kimondottan ellenséges volt, a többi tanárral még nem beszéltem, de semlegesnek tűnnek. A szülők viszont rendkívül barátságosak, szeretetben nevelik leányukat. Első látogatásom alkalmából, gondoltam, meglepem Noémit valamivel. Kapóra jött János megjegyzése, miszerint a lánya gyűjti a könyvjelzőket.

Elgondolkodtam, milyet vegyek neki. Még nem ismerem az ízlését, pedig szeretnék valami kedveset adni. Megvan! Baglyos könyvjelzőt kap! Szeret olvasni, biztosan örül majd neki. Találtam egy bájos könyvjelzőt, egy tündéri, szemüveges bagollyal. Megerősödve néztem a találkozásunk elébe. Rajtam nem múlik, Noémi, Te is kellesz hozzá!

A Nyertes-család egy barátságos, kis kertés házban lakott. Nem termeltek zöldségeket, a kertészkedéshez nem igazán értettek. Láttam azonban szép virágokat, melyeket gondos kezek ápoltak. Egy hintaágy is csábította a kint lévő családtagokat, mint később kiderült, ez Noémi kedvenc törzshelye. Kellemes virágillat mindenütt, jó levegő, madarak éneke, hiszen itt a tavasz!

Amikor becsöngettem, Mónika nyitott ajtót.

- Nagyon vártuk, jöjjön csak!

- Köszönöm - mondtam nevetve -, de mi lenne, ha tegeződnénk?

Közben János és Noémi is odaértek hozzánk.

- Köszönjük, ez igazán kedves Tőled - derült fel Mónika.

János is mosolygott:

- Remek, így könnyebb lesz.

Noémi a szülei mellett ácsorgott. Ide-oda járt a szeme, láttam, félénken méreget.

- Szia, Noémi, a tegeződés rád is vonatkozik. Víg Olívia vagyok, örülök, hogy megismerhetlek!

- Szia, Olívia - pislogott Noémi kissé félszegen.

- Majd feloldódik, csak idő kell neki - legyintett János, s kedvesen rámosolygott a lányára.

- Mi nem is zavarunk benneteket, a nappaliban kényelmesen tudtok beszélgetni - invitált Mónika. - Mit hozhatok, kávét, teát, egy kis aprósüteményt, esetleg fagyaltot? - kérdezte, s hangjában egy kis nevetés bujkált.

Ránéztem Noémire. A szemén láttam, a fagyinak nem tud ellenállni.

- Édes élet - csillant fel a szemem -, köszönjük.

- A fagyi mellé jár egy kis rágcálnivaló, éreztétek jól magatokat - simította meg leánykája vállát Mónika.

A nappaliban két kényelmes fotel várt ránk, egy kis asztalkával. Az ablakon barátságosan sütött be a nap, csupa mosoly volt az egész szoba.

A kislány feszengve nézett rám, nem igazán tudta, mi lesz, mit akarok tőle. Minden bizonnyal a szülei meséltek neki kicsit rólam, mégsem tudta, mire megy ki a játék. Az ajándékkal még nem akartam mindjárt lerohanni, hadd oldódjon fel kicsit. Gondoltam, nyitok én, hadd lássa a segítő szándékot.

- Tudod, Noémi, mi sorstársak vagyunk, függetlenül attól, hogy én felnőtt vagyok, te meg tizenéves.

Várakozóan nézett rám, így folytattam:

- Amikor annyi idős voltam, mint most te, nekem is gyötrelem volt a sulis. Magányosan teltek napjaim, mulyának csúfoltak, szinte levegőnek néztek, kiközösítettek. A könyvek voltak a barátaim.

- De akkor még nem voltak okostelefonok - nézett rám hitetlenül -, hogyhogy nem vontak be a játékba?

- Mert már akkor is menő, verekedős összetűzések folytak. Az volt a lényeg, ki tud nagyobb rossz fát tenni a tűzre; az volt a vagány, aki a legtöbb intőt kapta, stb. Én nem ilyen vagyok, inkább sétálgattam, olvastam, s vártam a tanítás végét.

- Dettó ugyanaz, érdekes. Azóta változott valami?

- Igen, megtaláltam a helyemet az életben. Könyvtáros vagyok, szeretem, amit csinállok; van pár barátom, jól érzem magam a bőrömben.

- Bárcsak én is elmondhatnám ugyanezt! Különösen azóta a bejegyzés óta pocsékul érzem magam! Nem merek az emberek szemébe nézni, szinte érzem a megvetésüket. A föld alá süllyednék szégyenemben! Mit kell ahhoz tennem, hogy szeressenek egy kicsit?

Könnyek gyűltek a szemébe, elfordult. Vártam egy kicsit, majd gyengéden a vállára tettem a kezem.

- Nem vagy egyedül, ezt ne feledd! Itt vannak a szüleid, s most már rám is számíthatsz, mert szeretnék segíteni neked! Ez a fránya bejegyzés egy valamire volt jó, hogy rád bukkantam! Ne félj, együtt megbirkózunk a dologgal, s segítek, hogy sokkal boldogabb legyél! Tudom, pontosan átérzem, min mész keresztül, hiszen a saját bőrömben tapasztaltam szinte ugyanezt. Nem a te hibád! Ilyen a személyiségünk, ilyenek vagyunk, Te meg én. Azonban van megoldás, s együtt minden könnyebb, hidd el!

Láttam az arcán, elhiszi, amit mondok. Érezte, őszintén beszélek, nem akarom becsapni, átverni, nem hencegésből mondom a magamét.

- Akkor te tényleg megértesz? Tudod, mennyit fáj a fejem? Néha még a kaját is alig tudom lenyelni. Úgy igyekszem, hogy mindenkinek megfeleljek, s mégsem fogadnak be! Belefáradtam, érted?

Sírva fakadt, a könnyek sűrű cseppekben peregtek le az arcán.

Odamentem hozzá, simogatni kezdtem a hátát, gyengéden átöleltem. Nem szóltam többet, tudtam, most elég a testbeszéd. Lassan megnyugodott. Elővett egy zsepit, kifújta az orrát, s rám mosolygott.

- Köszí, hogy törődsz velem!

- Szinte magamat látom, ahogy szenvedtem annak idején, persze, hogy nem hagylak cserben!

Odamentem a táskámhoz, úgy éreztem, itt az ideje a meglepetésnek.

- Nézd csak, hoztam neked valamit! - Egy szívecskéssel kirakott ajándékcscskót nyújtottam felé.

Láttam, nagyon meglepődött, a zacskón és a könyvjelzőn is.

- Honnan tudtad? Honnan tudtad?

- Mit?

- Hogy a szív a kedvenc alakom, s hogy könyvjelzőgyűjtő vagyok!

- A szívecskékről nem tudtam, de a könyvjelzőkről csiripeltek a madarak.

- Annyira cuki ez a bagoly ezzel a szemüveggel, köszönöm!
 - Remélem, ilyened még nincs.
 - Nincs, s olyan édi!
 - Tudod-e, a bagoly minek a jelképe?
 - Ha jól sejtem, a tudás és a bölcsesség szimbóluma.
 - Igen, többek között. Aki pedig úgy szeret olvasni, mint te, ahhoz illik a baglyos könyvjelző.
- Mosolyogva nézegette, láttam, sikerült megörvendeztetnem.
- Várj csak, mindjárt jövök!

Felpattant a fotelból, s kiszaladt. Pár perc múlva egy nagy dobozzal tért vissza.

- Nyisd ki, nézz csak bele!

Amikor kinyitottam, tátva maradt a szám. Különböző könyvjelzők tömkelege - állatfigurás, gyümölcsös, ilyen-amolyan mintázatú, fonott anyagú, különféle formájú, kisebb-nagyobb. Rengeteget láttam, amely egy-egy könyvből ábrázolt jeleneteket.

- Elképesztő - mondtam hitetlenkedve. - Még jó, hogy a baglyos nem szerepel a gyűjteményedben!
- Egyszerre több könyvet is olvasok, így van miből választani, melyiket használjam.
- Egyszerre több könyvet?
- Igen, regényt, novellát, ismeretterjesztő könyveket, mikor mihez van kedvem. Mindegyik más-más világ, s ők befogadnak.
- Értem én, ismerős a helyzet.

Noémi most már felszabadultan csacsogott, kicsit megkönnyebbült. Közben a fagylalt és az aprósütemény is elfogyott.

- Nos, anyudék biztosan meséltek neked az alapítványunkról. Van kedved a beszélgetéseken részt venni?
- Csak akkor, ha más nem lesz ott.
- Ne izgulj, csak ketten leszünk, s ha akarod, itt tartjuk majd a nappaliban.
- Tényleg? Csak mi ketten?
- Igen, s ne félj, elmondhatsz nekem bármit. Bizalmasan kezelem, nem mondom el senkinek, mert csak kettőnkre tartozik.
- Még anyuéknak sem?
- Csak akkor, ha úgy érzed, itt az ideje, hogy megtudják, hiszen szeretnek téged. Lényeg, bármit elmondhatsz, nem gúnyollak ki, nem lesz csúfolódás, nem lesznek megjegyzések, a barátod szeretnének lenni.
- Miről fogunk beszélgetni?
- Ha nem baj, mindig lesz egy-egy téma, mert így tudok a legkönnyebben segíteni neked. Hetente egyszer fogunk találkozni. Mikor legyen, szerdán, vagy esetleg másik nap?
- A hétfő ugyanolyan könnyű nap, mint a szerda. Olyan jó lenne hétfőnként, legalább lesz mit várnom a hét elején.

Láttam rajta, kicsit csalódott.

- Mi az, mi a baj?

- Hetente csak egyszer talizunk?

- Igen, de majd tarthatjuk a kapcsolatot másképp is, de ne szaladjunk ennyire előre, mindent megtudsz sorjában.

- Rendicsek. Már csak azt nem értem, minek az alapítvány, ha csak beszélgetünk?

- Az alapítványra nem most lesz szükség, de lehet, a későbbiekben fontos lesz az életedben, majd meglátod. Most csak az a lényeg, hogy mi ketten jobban megismerjük egymást. Tudod, nem akarok mindent kiszedni belőled, én meg nagyokat hallgatni. Attól lesz izgi, hogy elmondunk egymásnak dolgokat, így megbízunk a másikban. Érted?

- De jó. Mindig is vágytam ilyen bensőséges beszélgetésre.

- Azzal, hogy elmondasz nekem az életedből dolgokat, hogy segítesz rajtam?

- Ácsi, ácsi - nevettem fel. - Majd a beszélgetésekből megtudod, megvan mindennek az oka. Szeretnéd tudni a jövő heti beszélgetésünk témáját?

- Igen, nagyon - csillant fel a szeme.

- Rendben. Viszonylag egyszerű. Gondolkodj el azon, miket szeretsz csinálni, miket nem és miért. Ne akarj most válaszolni, ez komoly dolog. Csak kérlek, gondold végig, minden értelemben, mik azok a dolgok, amik örömmel töltenek el; mik azok, melyek kevésbé. Lehet bármi, ami neked kedves és fontos; valamint bármi, ami neked kellemetlen, nincs kedved hozzá. Semmi olyan, amitől félsz, az majd másik alkalommal kerül sorra.

Ne izgulj, majd kérdezek és beszélgetünk. A téma tehát röviden: szeretem, nem szeretem.

Ne feledd, nem vagy egyedül! Legyen ez a mondat a mottónk.

- Olívia, megölelhetlek?

Felugrott és szorosan megölelt. Nagyot sóhajtott.

- Máris könnyebben érzem magam, hogy lehet ez?

- Mert sorstársra találtál, méghozzá olyanra, akinek sikerült a beilleszkedés. Vigyázz magadra, hétfőn talizunk!

Mónika és János örömmel nyugtázták, hogy a beszélgetésnek lesz folytatása. Este felhívtak, s boldogan újságolták, hogy a lányuk már nem olyan levert és szomorú. Sokat emleget engem, s alig várja a hétfőt, amit máskor annyira utált. Majd meglátjuk, kezdésnek nem is rossz, ugye Kedves Olvasó?

7. Fejezet

Két könyvmoly

Eljött a várva várt hétfő délután. Kíváncsi voltam, Noémi milyen gondolatokra jutott a kérdéseimmel kapcsolatban. Mint kiderült, ő is alig győzte kívárni a mai napot. Megkedveltem ezt a kislányt, s csak remélni tudtam, hogy a kapcsolatunkat nem rontja el semmi.

- Olívia, de örülök Neked!
 - Szia, Noémi, én is! Hogy vagy?
 - Most már remekül, hogy látlak! Olyan szép a neved, Olívia! Tudod, ki jut rólad eszembe?
 - Csak nem Olivia King, a Váratlan utazásból?
 - De igen, mindig úgy szerettem, a vidám, mosolygós hangjáért, a bizakodásáért, azért, hogy elfogadta a férjét, olyannak, amilyen.
 - Bizony, ez fontos dolog.
 - Olívia, mielőtt bemegyünk a nappaliba, mutatni szeretnék neked valamit.
- Megfogta a kezem és húzott magával. Egy barátságos kis szobában találtam magam.
- Ez igen, ennyi könyvet csak könyvtárakban látni!
 - Meg nálam, mert én szenvedélyes gyűjtő vagyok ám! - nevetett rám.
 - Szépek az állatos képek a falon, látom, a lovakat is szereted?
 - Majd mesélek róluk is, annyi minden van, amit szívesen megosztanék veled!
 - Lassan, csak lassan.
- Sikerült listát készíteni a szeretem, nem szeretem témában?
- Naná, több oldalas lett.
 - Jó. Ezzel kapcsolatban akarom mondani, nem az a célom, hogy a mai alkalommal ledaráljuk az egész listát. Szeretném, hogy egyenként végigmenjünk a pontokon, s ami érdekes, vagy fontos, részletesen átbeszéljük, érted?
 - Igen, mehetünk is, készen állok a beszélgetésre.
-
- Ellentéteket gyártottam, egy dolog, amit szeretek, egy dolog, amit nem, jó lesz így?
 - Nekem tetszik, nézzük csak.
 - A könyvek a mindenem, imádok olvasni - kezdte.
 - Mióta olvasol ilyen szorgalmasan?
 - Másodikos vagy harmadikos lehettem, amikor igazán ráéreztem az olvasás ízére. Anyu, apu és a nagyfi rengeteget olvastak fel nekem. Ilyenkor csendben hallgattam őket, még a szememet is lehunytam, olyan áhítattal figyeltem. Főleg a tanulságos történeteket szerettem, ahol megismerkedtem az állatokkal, amiből tanulni lehet. Ilyeneket még most is olvasok, egyébként. A felolvasások hatására szerettem volna én is önállóan böngészni a könyveket. Kezdtam a képregényekkel, aztán jött a többi, sorban. Túl sokat beszélek?
 - Dehogyan! Örömmel hallgatom. Tehát a könyvek a barátaid?
 - Sokat vagyok egyedül, ezért könyvekkel veszem körül magam, s amikor olvashatok, elmerülök egy másik világban.
 - Az osztálytársaid közül senki sem szeret olvasni?
 - Nem, úgy látom, a telójukkal inkább lógnak a neten. Igaz, nem nézem közelebbről, de az biztos, az olvasás nem a népszerű tevékenységek közé tartozik.
 - Hol olvasol szívesen?

- A szobámban láttad azt a kényelmes fotelt, ugye?
 - Jó puha és marasztaló, gondolom.
 - Bizony. Ott remekül lehet olvasni. Ilyenkor nem érdekel senki és semmi, olyan, mintha egy nagy utazást tennék, érted mire gondolok?
 - Tökéletesen.
 - Vannak még kedvenc helyeim - folytatta Noémi lelkesen -, pl. a hintaágy kint a kertben. Ha szép az idő, el sem lehet engem onnan mozdítani. Már gyerekkorom óta megvan a hinta. Amikor kicsi voltam, napsütéses időben, ott kezdődtek a felolvasások, utána én folytattam az olvasást saját örömömre.
 - Tömegközlekedésen, nyilvános helyeken olvasol?
 - Nem igazán. A csendes, nyugodt helyeket szeretem, a zaj, a nyüzsgés szörnyen zavar.
 - Van kedvenc könyved?
 - Vicces, mert mindig az, amit éppen olvasok. Azonban, képzeld, ha megtetszik egy-egy gondolat, kiírom, ebből is szép gyűjteményem van már.
 - Látszik, hogy milyen sokat olvasol, gazdag, választékos a szókincsed.
 - Köszí, örülök, hogy ezt mondod. Tényleg, te hogy lettél könyvtáros?
 - Már gyerekként tudtam, hogy könyvekkel szeretnék foglalkozni. Iskolás fejjel mindig csodáltam a könyvtáros nénit, aki pontosan tudta, mire van szükségem. Éreztem, ez a szakma lesz a nekem való. Magam is sokat voltam magányos, s a könyvek lettek a társaim. Szerintem, mindketten egy hullámhosszon vagyunk, nézzük, mi az ellentétpárod.
 - Nem szeretem a bulikat, összejöveteleket, inkább olvasok!
 - Miért nem? Kérlek, erről mesélj kicsit részletesebben!
 - Rossz élményeim vannak a bulizással. Ordít a zene, alig halljuk egymás hangját, tombolnak, visítanak körülöttem, tiszta bolondokháza.
 - Milyen zsúrokon voltál már?
 - Rendeztek szülinapi partikat, elmentem párra, mert gondoltam, nem a suliban leszünk, hátha másképp viselkednek.
 - Nagyot csalódtál?
 - Igen, társaságban voltam, mégis egyedül éreztem magam. Alig-alig szóltak hozzám egy-egy szót, csak akkor, ha kérdeztem valakitől egyet, s mást. A torta és a sütemények finomak voltak, de alig vártam, hogy hazaérjek.
 - Ezek után nem gondoltál arra, hogy nálatok szervezzetek bulit, ugye?
 - Bár csak lehetne, de így semmi értelme! Ezek a programok nem nekem valók, jobb egyedül!
 - Noémi, van egy becsapós kérdésem. Ha olyan rendezvényre hívnának el, ahol könyvekről lenne szó, mondjuk író-olvasót alálkozó, könyvbemutató, könyvhét stb. elmennél?
- Láttam, elgondolkodott.
- Nem tudom, ha túl nagy a tömeg, lehet, hogy nem. De várjunk csak! Ha ott lenne a kedvenc írónőm, s lehetne dedikáltatni, mégis! Most összezavarodtam!
 - Semmi baj - mondtam mosolyogva. - Ez azt jelenti, ha nagyon szeretsz valamit, képes vagy vele legyőzni a nemszeretem dolgokat is.

Ki a kedvenc íród?

- Ifjúsági könyveket ír, lányregényeket, kalandos történeteket, Maja az írói álneve.
- Tudom ki ő, olvastam tőle, meg a könyvtárban is többen kölcsönözik a regényeiből.
- Olívia, baj, hogy nem vagyok az a bulizós típus?
- Tudod, nekem is voltak kellemetlenségeim. Amikor középiskolás voltam, s már leérettségiztünk, bankettet szerveztünk.
- Bankett?
- Amolyan búcsú buli. Olyan rendezvény, amit nyilvános helyen tartanak, egy különleges vagy örömdetes alkalom megünneplésére. Az érettségi nagy dolog, ezért megünnepeljük, s nemcsak azt. A középiskolában eltöltött 4 évet is búcsúztatjuk, tanárok is jelen vannak. Mi is egy étterembe mentünk, vacsorára voltunk hivatalosak.
- Milyen volt?
- Ahogy te is mondtad, a kaja finom, de a társaság borzalmas. Sajnos, alkoholt is fogyasztottak, többen csúnyán lerészegedtek, rosszul is lettek, dohányoztak megállás nélkül, így én is hamar eljöttem. Nemcsak akkor, más alkalmakkor is elmentem egy-egy összejövetelre, hátha sikerül egy kicsit jól éreznem magam, de nem így történt.

Noémi megfogta a kezem.

- Ezek szerint ugyanazt átélted, mint én?
- Igen, ezért értem meg a problémáidat.

A szüleid mit szólnak ahhoz, hogy itthon ülsz?

- Tudják, hogy nem szeretek bulizni, elfogadták, hogy ilyen vagyok, azonban nem mindig ülök itthon.
- Mit csinálsz?
- Sokat vagyok kint a szabadban, szeretek sétálni, hetente kétszer lovagolok, apu könyvesboltjába és a cukiba is rendszeresen járok segíteni.
- Ez igen! Tényleg találasz elfoglaltságot magadnak! Ha lovagolsz, akkor azért vannak lovas képek a szobádban!
- Bizony, hosszasan tudnék a lovakról mesélni.

Ránéztem az órára.

- Ma már nem lehet, lejárt az időnk. Azonban ne aggódj, egy hét múlva találkozunk, akkor mesélhetsz sokat.
- Kár, hogy vége, úgy belejöttem!
- Tudom, de nagyon örülök, hogy ennyi mindenről tudunk csevegni. Egyébként, van neked egy kis házi is.
- Micsoda? - kerekedett el a kislány szeme.
- Figyeld meg egy kicsit jobban az osztálytársaidat! Hátha mégis van valami közös, amit ugyanúgy szeretnek csinálni, mint te. Használsz a Facebookot?
- Igen, de nem szívesen. Amikor a tanárok küldenek ide hivatalos értesítéseket, ezeket nézem inkább, a többiek cuccait alig.

- Ez nem baj. Felesleges órákat tölteni ezekkel a butaságokkal. Azt mondtad, az osztályban vagy vagánykodnak, vagy a telefonjaikat nyomkodják. Ezért kérlek, nézd meg a Facebookon az adatlapjaikat, hátha van ott valami érdekes. Azért figyelheted őket az órák alatt, a szünetekben, lehet, eddig elkerülte valami a figyelmedet. Talán sikerül valakiben valami közös érdeklődési kört találni. Ne feledd, nem mind a 35 embert kell meghódítani! Ha barátokat szeretnél, egyet-egyét kell jobban megismerned. Nos, mi legyen?

- Megpróbálom, de mi lesz, ha nem járok sikerrel. Téged is elveszítelek, mert nem tudtam megcsinálni, amit kérsz tőlem?

Megint könnyek szöktek a szemébe.

- Noémi, dehogyis! Erről szó sincs! Olyannak szeretlek és fogadlak el, amilyen vagy! Ha valami nem úgy jön össze, akkor sincs semmi baj! Neked és nekem közösek a céljaink, te sem hagynál el engem, ha valami balul ütne ki, igaz?

- Csak félek!

- Veled maradok és segítek! Ha nem sikerül, összedugjuk a fejünket, és mást eszelünk ki.

Elővettem egy kis kártyát.

- Tessék, itt az e-mail címem. Ezt csak azoknak adom, akik igazán fontosak nekem: vigholi@gmail.com

Ha történik veled a héten valami fontos és érdekes dolog, nyugodtan írd meg, mert érdekel. Ha nem írsz, akkor sincs semmi baj. Arra viszont megkérlek, ha küldesz e-mailt, csak egyszer írd hetente, mert könyvtárosként sok a dolgom.

- Nagyon köszönöm! - törölgette a szemét Noémi. - Akkor egy-egy levéllel zavarhatlak a házival kapcsolatban?

- Persze, jövő hétfőn pedig mesélhetsz nekem a lovaglásról. Gondolom, ez is szerepel a listán, meg beszámolhatsz valamiről, amit kevésbé szeretsz, jó?

- Jó. Kicsit tartok a többiek megfigyelésétől!

- Nem kell látványosan figyelni őket, mert még rossz néven vennék. Csak tartsd nyitva a szemed, raktározd el, ha valami fontosat látsz, az adatlapokba is kukkants bele.

- Megpróbálom.

- Ne félj, mindent megoldunk, nem pár nap alatt, de sikeresek leszünk, Te meg én.

Így váltunk el. Ne nehezményezd, Kedves Olvasó, hogy a gyermek ennyit mesél a könyvekről, olvasásról. Ez a legfőbb szenvedélye, mint másnak a foci. Lehet, a könyvek szeretetén keresztül meglesz az egyik láncszem a kapcsolatépítéshez, vagy a lovak segítenek, esetleg valami más lesz a megoldás? Ha továbbra is elkísérsz minket ezen a nem mindennapi utazáson, megtudod.

8. Fejezet

Nyitott szemmel

Érdekes lelki állapotban voltam, mert elfogott valamiféle bizonytalanság. Lehet, az első alkalommal túl sok mindennel terheltem Noémit? Többet vártam el tőle, mint amit nyújtani tud? Láttam a gyermek szemén, hogy fél. Méghozzá attól, hogy elveszíti kezdődő barátságun-

kat. Szegény, ilyet én is éreztem már, nem is egyszer. Később, felnőtt fejjel jöttem rá arra, hogy az igaz barátság nem az elvárásokon alapul, hanem az elfogadáson, megértésen, kölcsönös bizalmon. Ha elfogadjuk a másik gyengeségeit, hibáit és tökéletlenségeit, olyannak szeretjük, amilyen, s segítjük, támogatjuk, ahol szükséges, biztosítjuk szeretetünkről, egy stabil, szilárd, évekig is eltartó kapcsolat jöhet létre. Ez a kislány is csak arra vágyik, hogy szeressék, elfogadják, fontos tagja legyen a családjának és annak a közösségnek, melyben él. A családdal, úgy tűnik, nincs semmi komoly baj, de a sulis...

Kavarogtak a gondolataim, dühös is voltam magamra azért, mert elbizonytalanodtam. Hiába, ezt nekem is tanulnom kell. Hiszen nagyon hasonló cipőben voltam, mint Noémi, ezért teljesen megértem az érzéseit, de közben minden vágyam az, hogy segítek, s ez nem megy egyik napról a másikra.

- Elég a tépelődésből - mondtam magamban. Majd alakul, lényeg az, hogy bármi történjék is, támasza leszek Noéminek!

Kár volt aggodalmaskodnom, ugyanis, csütörtökön megérkezett Noémi levele.

„Kedves Olívia!

Köszönöm még egyszer, hogy megadtad nekem a címedet. Másnak nem adom oda, ígérem. Örülök, hogy írhatok Neked, mindig is vágytam arra, hogy valakivel megoszt-hassam gondolataimat.

Kérted, figyeljem meg a többieket, nézzem meg az adatlapjaikat. Először szörnyen elkeseredtem, mert nyomasztott a dolog. Mind a 35 osztálytársam adatlapját átnézni, megriadtam még a gondolatától is. Minden zavar, ami sok vagy tömeges. Úgy éreztem, hogy eláraszt minden, s megfojt a sok információ. Tudod, annak ellenére, hogy kiközösítettek, mindenkivel bejelöltük egymást év elején, mert még mindig nagy szám az, kinek hány ismerőse van. Tehát, amikor beléptem a Facebookra, s megláttam a sok adatlapot, szinte megbénultam, éreztem, nem megy. Elkeseredve léptem ki, bezártam mindent, kikapcsoltam a gépem, s egészen elszomorodtam.

Aztán, eszembe jutott valami. Azt mondtad, nem mind a 35 osztálytársamat kell meghódítani, hanem csupán egy-egy személyt érdemes közelebből megismerni, hátha barátok lehetünk. Gondoltam, jobb lesz személyesen megfigyelni a többieket, talán azzal többre megyek. Először úgy éreztem, mintha egy nagy massa részese lennék, nem tűnt fel semmi. Szünetekben lárma, verekedések, kütyük folyamatos nyomkodása, semmi olyan, ami engem érdekelne. Túl sokan vannak, elvesztem.

Aztán történt valami. Egyik nagyszünetben sétálgattam az udvaron, s megláttam Flórát. Egy padon ücsörgött, a telefonját nyomkodta. Ez máskor is így volt, de most feltűnt valami. Ahogy közelebb mentem, láttam, hogy elmélyülten játszik valamilyen játékkal.

Néztem, néztem, s láttam, hogy szótagok villognak a képernyőn, nem is kevés. Lehet, ezekből kell értelmes szavakat összehozni.

Pl. fog adó csa csi hol fed ett fel eső zik por dob oda.

Sokkal több szótag villogott a kijelzőn, ez csak pár volt a sok közül.

- Mit bámulsz annyira? - kérdezte dühösen.

- Tetszik, jó játék lehet... - feleltem zavarodottan.

- Most hagyjál, szeretnék minél több pontot gyűjteni, s mindjárt vége a szünetnek! - szólt oda morcosan.

Otthagytam tehát, de nem hagyott nyugodni a dolog. Máskor ennyitől is visszariadtam volna, de érdekelt a játék. Ezért már alig vártam a következő hosszabb szünetet. Oda-mentem hozzá. Dühösen nyomkodta a telefonját.

- Ez nem igaz, miért nem sikerül? - kiáltotta kétségbeesetten.

- Ha tudok, szívesen segítek - mondtam.

- A maximum pontszámot akarom, s soha nem jön össze, már a szemem is káprázik! Csupán két szó hiányzik, s meglenne! Egy szótagot többször is fel lehet használni, lényeg, hogy minél több értelmes szót kapjunk - vetette oda.

Közelebb mentem és a képernyőt tanulmányoztam.

- Megvan! Adózik és odaeső.

Flóra összepárosította a szótagokat, s diadalmasan felnézett.

- Végre, megvan, sikerült! Kösz!

Másnap egy újabb játékot indított, hagytam hadd játsszon, de ha elakadt, segítettem, így nem vettem el tőle a játék örömét. Most már minden alkalommal maximum pontszámot szerzett.

Nincs okostelefonom, de bíztam benne, hogy a neten is megtalálom a játékot. Szóépítő a neve.

Amikor hazaértem, s megcsináltam a leckéimet, első dolgom volt, hogy rákeressek a játékra! Megtaláltam, s olyan jól játszottam!

Közben ismét beléptem Facebookra, s megnéztem Flóra adatlapját. Igeeen! Rajong a nyelvi játékokért, a keresztretjvényekért, egyszóval mindenért, ami betűkkel, szavakkal kapcsolatos. De jó! Akárcsak én!

Ugye jó munkát végeztem?

Ne haragudj, hogy ennyit írtam! Írásban még többet fecsegek, mint szóban!

Szeretettel: Noémi”

Mosolyogva olvastam a hosszú levelet. Máris írtam neki pár sort.

„Kedves Noémi!

De jó, hogy írtál! Nagy örömmel olvastam a leveled, remek, hogy ilyen részletesen írtál mindenről! Fantasztikus munkát végeztél, örülök, hogy rátaláltál Flórára és egy olyan hobbira, amit úgy látom, te is szeretsz. Egy jó tanács. Most kell résen lenned, ne rohand le Flórát, csak fokozatosan közelíts hozzá. Érdemes megvárni, hogy most már ő keresse a társaságodat. Már az is jó, hogy kicsit együtt játszottatok.

A többit majd személyesen megbeszéljük, hétfőn találkozunk. Addig is vidám és szép hetet neked!

Szeretettel: Olívia”

Talán valami elkezdődött, remélem, jól alakulnak majd a dolgok. Mindenesetre Noémi első levele remek híreket hozott.

9. Fejezet

Mimi

Magam sem tétlenkedtem, miután Noéminek kiadtam a „házit”, amit remekül teljesített. Beszélgetésünk során láttam, milyen csillogó szemmel mesél a nagyiról, így gondoltam, felkeresem egy kis csevegésre. A szülőktől Erzsi néni már tudott rólam egyet, s mást, így számított rá, hogy esetleg vele is beszélgetek.

A nagymama közel lakott Noémiékhez, mindössze pár ház választotta el őket egymástól. Remek alkalom, bármikor átmehetnek egymáshoz, baj esetén pedig közel a segítség.

Erzsi néni mosolyogva köszöntött.

- Örülök, hogy megkeresett, Olívia, fáradjon be.

A nappaliban kellemes légkör fogadott, két kényelmes fotel, kis asztalka, rajta hímzett terítő, a polcon könyvek sorakoztak.

- Egy kis linzerrel tudom megkínálni, Mimi kedvence.

- Köszönöm. Kinek a kedvence? - kérdeztem kicsit meglepetten.

- Az unokámnak, Noéminek. Én vagyok az egyetlen, aki Miminek becézi, senki más nem hívja így.

- Tényleg aranyos, gondolom, Mimi is örül neki.

- Szereti hallani, mindig felcsillan a szeme, akárhányszor így szólítom.

- Ezek szerint szoros a kapcsolat kettejük között?

- Szoros bizony. Nagyon hasonlítunk, mind külső vonásokban, mind belsőleg. A fiam mondta is, kiköpött nagyí ez a gyerek.

- Meséljen nekem, milyen volt kicsinek?

- Mit mondhat erre egy nagymama? Persze, hogy tündéri! Egyébként, mosolygós kisbaba volt, viszonylag keveset sírt, hamar megvigasztalódott, bújt hozzánk. Imádta a babapiskótát, de később az üres kiflit, kenyeret, zsömlét is majszolta, még véletlenül sem lehetett elvenni tőle.

- Milyen volt a kapcsolata másokkal?

- A közvetlen családtagokkal szoros, idegenekkel azonban távolságtartó. Szorosabban fogta a kezünket, ha az utcán megálltunk valakivel beszélgetni, ha jött hozzánk valaki idegen, vagy ritkán látott vendég, a hátunk mögé bújt, vagy elvonult magának. Érdekes, remekül eljátszott egyedül, szeretett az építőjátékokkal matatni, majd gyöngyöt fűzött, képes könyveket nézegetett, de homokozni, gyurmázni egyáltalán nem szeretett. Sőt, babázni sem igazán. Később, mikor már nagyobbacska lett, sokkal többet szeretgette Mirci cicánkat, aki mindig odadörgölődött hozzá.

- Érdekes, én is hasonló kisgyerek voltam, jól eljátszottam magamban. Mimi nem vágyott korabeli játszópajtások társaságára?

- Az utcában lakó gyerekek rollereznek, görkoriznak, bicajoznak, az unokám pedig ezekben nem jeleskedett kicsinek sem, meg most sem rajong ezekért. A gyerekek többször kinevették próbálkozásaiért, csúfolták is eleget, ezért inkább minket, felnőtteket választott játszótársainak.

- Az iskolában mondták, a felnőttekkel jól kijön, ezek szerint tényleg így van?

- Persze. A kis unokám komoly kis lélek, sokkal simulékonyabb, amikor felnőttek között van, kerüli a korosztálya csúfolódását. A felnőttek kedvelik, mert lehet vele sok mindenről beszélgetni, ragaszkodó, érdeklődő és nem utolsósorban, hálás gyermek.

- Mit szól ahhoz, hogy az osztálytársai mennyire kiközösítik?

- El kell mondanom, hogy a mi időnkben a tanárok körmöst, tenyerest osztogattak, szigorú fegyelem uralkodott az órákon, nem egyszer féltünk. Örülök, hogy Mimi nem akkor volt iskolás. Borzasztó lenne, ha a tanáraitól kellene rettegnie. Legalább velük jól kijön. Az, hogy a többiekkel nem tud igazán megbarátkozni, majd csak kialakul. Engem is magamnak való gyerekek könyveltek el, többet voltam egyedül, mint társaságban, mégis felnőttem, megtaláltam a helyem az életben. Varrónőként dolgoztam, most pedig nyugdíjasként élvezem minden napjaimat, főleg, ha Mimi meglátogat.

- Szokott Önnek panaszkodni, milyen magányos?

- Többször odabújik hozzám, s mondja, hogy nagyon nehéz lenne az élete nélkülem, olyan jó, hogy itt vagyok neki.

A férjemet már nem ismerhette a kis drágám, régen meghalt. Anyai ágon is elhunytak a nagyszülők, jóval Noémi születése előtt. Így nagyon összeemelegedtünk, szoros, bensőséges kapcsolatot ápol édesanyjával, édesapjával és persze velem. Egyébként nekem is remek a kapcsolatom a menyemmel, ami ritka manapság. Mindig számíthatok rá, mindjárt segít, ha bármi problémám akad. Noémi ezt látja, s ő is rögtön ugrik, ha kell.

- Ez csodálatos kapcsolat. Nem igazán értem, a tanárok miért nem akarnak segíteni a kislány beilleszkedésében?

- A tanárok - mondta Erzsi néni lebiggyesztett szájjal - gyávák. Félnek, nem is kicsit.

- Mitől?

- A 35 diák haragjától, az árulkodásuktól, a 35 szülő felháborodásától, ha felelősségre vonnák a tanárokat, amiért nem segítik a beilleszkedést. Mindenki másnak adja tovább a labdát, áthárítják a problémát a másiknak. Manapság más világ uralkodik, a pedagógus már nem használhatja azokat az eszközöket, mint régen. A diákok panaszkodnak családtagjaiknak, van olyan szülő, aki verekezésbe keveredik a tanárral, hallani sok ilyet a híradóban. Ezért inkább kimaradnak a tanárok a buliból.

- Nehéz erre mit mondani, de az biztos, hogy én nem félek, s azért vagyok itt, hogy segítsék!

- Igazán köszönjük. Ne haragudjon, ha az előbb kissé elragadtattam magam, s az unokámról is olyan elfogultan nyilatkoztam, de ilyen a nagymamák szerepe a családban!

- Semmi baj. Magam is nagyon megkedveltem Mimit, s szeretném, hogy megtalálja helyét az életben, s ne bántsák annyit, mint engem gyerekkoromban.

Esetleg van még valami, ami eszébe jutott Mimivel kapcsolatban, ami elősegítheti a beilleszkedést?

- Nehéz kérdés. Amikor még nem itt laktunk, ott is gondok voltak a suliban. Nem a tanulással, hanem az osztálytársakkal. A fiam ebben a városban kapott állást, így ide költöztünk mindannyian, s reménykedtünk, hogy Noémi sorsa is jobbra fordul. Eddig nem igazán történt semmi. Habár, tegnap mesélt egy kislányról, meg valami szóépítő játékról.

- Igen, nekem is megírta, végre valami jó dolog - mondtam mosolyogva.

- Mimivel sokszor együtt fejtünk keresztretjvényt, szeret mindent, ami fejtörő, kvíz vagy nyelvi játék. Néha láttam, hogy próbál írni valamit, de még nem dicsekedett vele senkinek.

- Tényleg szokott írni?

- Azt mondja, próbálkozik, de nincs megelégedve, s kitörli a gépből, amit leírt. Majd kiforrja magát.

Rengeteget olvas. Amikor kicsi volt, órákat töltöttem azzal, hogy felolvastam neki. Nagyon sírt, ha sárkányos, boszorkányos mesét találtam, így ezeket mellőztem. Olyan témák után kutattam, melyeket örömmel hallgat - jó tündérek, segítőkész manók, beszélő állatok, tréfás mesék stb. Sok múlik azon, mit olvasunk fel. Évek múlva a gyerek már önállóan szemezgetett a képes könyvekből, majd rákapott az olvasásra, mert úgy érezte, kincsekkel teli helyre érkezett. Ez a szenvedélye a mai napig tart. Szerintem tőlem örökölte, a fiamnak is könyvesboltja van, biztosan Mimit is rabul ejtették a betűk.

Gondolom, a lovaglásról már mesélt, ez még nagyon közel áll hozzá.

- Láttam sok lovas képet a falon, említette is már ezt a hobbit, legközelebbi beszélgetésünkkor jobban kifaggatom majd.

Mindenesetre köszönöm, hogy fogadott. Örülök, hogy Miminek ilyen kedves nagymamája van.

- Szemem fénye nekem ez a kislány. Viszek is át egy kis linzert, úgy fog örülni neki, már látom magam előtt a mosolyát.

Nevetve köszöntem el. Tehát a családdal tényleg minden rendben, az osztálytársait kell megnyerni, persze nem mindenkit, de néhányat, hogy legyen pár barát, akikkel szebbek lehetnek a hétköznapiak.

10. Fejezet

Ég és Föld között

Ismét elérkezett a hétfő délután. Noémi nagy örömmel fogadott.

- Olívia, eddig egyáltalán nem szerettem a hétfőket, de most, hogy jössz, egyik kedvenc napom!

- Aranyos vagy, én is vártam már.

- Olívia, annyi mindenről szeretnék beszélgetni Veled!

- Csak sorjában - mondtam mosolyogva.

- Először is, van egy ötletem Flórával kapcsolatban. Mondtad, hogy ne rohanjam le, várjam meg, amíg ő keresi a társaságomat, de eszembe jutott valami.

- Hallgatlak.

- Amikor megnéztem Flóra adatlapját, láttam, hamarosan születésnapja lesz, méghozzá jövő csütörtökön. Arra gondoltam, veszek neki egy junior rejtvényújságot, s felköszöntöm.

- Szerintem remek kezdeményezés, próbáld csak meg, aztán meglátjuk. Akkor lesztek igazán jó pajtások, ha ő is keres téged, ha a kapcsolatokat nem egyoldalú, hanem kölcsönös.

- Értem, kíváncsi vagyok, mit szól az újsághoz. Megírom majd neked, ha történik valami érdekes.

- Rendben. Nos, nézzük, ma miről fogsz velem beszélgetni? Igaz, sejtem már.

- Olívia, mielőtt rátérnék a mai nap témájára, kérdeznék valamit.

- Csak bátran, mi lenne az?

- Első találkozásunkkor kiderült, hogy gyűjtöm a könyvjelzőket, rengeteg könyvem van, stb. Szeretném tudni, te gyűjtesz-e valamit.

- Szeretek zenét hallgatni, ezért rengeteg CD-lemezem van.

- Milyen zenét szeretsz?

- Tudod, mivel könyvtárosként órákon át emberekkel foglalkozom és beszélgetek az érdeklődőkkel, s szellemileg elfáradok a nap végére, kimondottan jó hangszeres zenét hallgatni. Nincs dalszöveg, csak a hangszerek, a gondolataim elkalandozhatnak, kikapcsolódhatnak.

Noémi, te milyen zenét szeretsz?

- Fogalmazhatunk úgy is, hogy a fülbemászó, könnyed dallamokat. A kemény rockkal ki lehet engem kergetni a világból - nevetett fel.

- Nos, mivel is fejeztük be a múlt alkalommal?

- A lovaglásnál hagytuk abba! - csillant fel Noémi szeme. - A múltkor arra már nem jutott idő.

- Na, mesélj, miért szereted annyira, mióta lovagolsz, mit jelent számodra ez a hobbi stb.

- Tudod, érdekesen kezdődött az egész. Anyuék látták, milyen magányosan telnek hétköznapijaim, s gondolták, segítenek kicsit felvidítani. Kérdezték, van-e kedvem lovagolni. Fogalmam sem volt, erre mit is válaszolhatnék. Nagyi bátorított, hogy próbáljam csak meg, ha nem tetszik, még mindig abbahagyhatom anélkül, hogy szemrehányást tennék magamnak. Elmentünk a közeli lovardába. Beleszerettem Csinosba, abba a lovacskába, akin először tanultam.

- Nem féltél a lovak közelében?

- Ez is fura dolog. Amikor lovagolhatok, remekül érzem magam. Imádok odabújni a lovacskához, ölelgetni, simogatni a nyakát, ringatózni, átvenni mozgásának ritmusát. Amikor azonban a földön vagyok, már óvatosabbá válok, hiszen ők nem cicák vagy kutyák, hanem nagyméretű állatok. Legjobban akkor szeretek velük lenni, ha lovagolhatom őket. Olyan, mintha ég és föld között lebegnék.

- Most hol tartasz a tanulásban?

- Nem kell nagy dolgokra gondolni. Önállóan lovagolok, de csak a pályán, lépésben és ügetésben, különböző gyakorlatokat végzünk. A vágat egyelőre nem akarom, érdekes, nem is vonz túlságosan. Egy társra vágyom, akivel együtt lehetek, kicsit mozoghatunk. Észrevettem, hogy a lovak ijedős állatok, a legapróbb dolgok is megrémíthetik őket. Én is hamar megijedek dolgoktól, s mivel a lovak túl érzékenyek, nekem bőven elég az, amit csinálunk.

- Ezek szerint terepre sem mész ki? Úgy tudom, sokan lovagolnak kint, a szabadban.

- Nincs hozzá kedvem. Nekem jó a pálya, kell az oktató nyújtotta biztonság, ha értem, mire gondolok.

- Azt hiszem, értem. Olyan lelkesen meséltél a múltkor a lovaglásról, azt hittem, nagyobb céljaid vannak.

- Nincsenek. Tudod, lovaglás után mindig feltöltődök, megnyugszom, a ló segít és megszabadulok a napi gondoktól. Nekem ennyi bőven elég. Nem kell versengés, veszélyes pályák, csak az állattal való együttlét. Kicsit olyan ez, mint valami kezelés, csak itt a ló a gyógyyszer.

Azonban nagyon szeretek lovas témában olvasni, filmeket nézni, mások kalandjait izgatottan kísérem figyelemmel. Egyébként ki tudja, mit hoz még a jövő? Már az is nagyszerű, hogy a lovak közelében lehetek, érezhetem sajátos illatukat, olyan békesség fog el, amikor ott

vagyok. Ahányszor csak lovagolok, érzem, a ló odafigyel, vigyáz rám, nehéz ezt megfogalmazni. Olyan kapcsolat ez, ami leírhatatlan. Csinos és az oktató a tanítómesterem, de itt nem jegyre megy a dolog. Egyszerűen jól érezzük magunkat, sokat tanulok, egyre bátrabb leszek, s mindig jó érzéssel szállok le a nyeregből.

- Az a lényeg, hogy örömet leled benne. A lovadat te szerszámozod fel?

- Nem, mert sokan lovagolunk egymás után, így az oktatók és a velük dolgozó segítők intézik ezt. Nyáron, a lovas táborokban, meg lehet ezeket is tanulni.

- Elmennél egy ilyen táborba?

- Egyelőre nem, elég nekem a heti két alkalom, a kedd és a péntek. Olívia, most csalódott vagy?

- Nem, csak kérdezősködöm. Lovas barátaid vannak?

- Látod, lehet, mégis velem van a baj! Nem igazán, inkább az oktatóval és a lovacskával jövök ki remekül. A többiek csúfolnak, hogy még nem vágózom, nem megyek terepre, nem indulok lovas versenyeken stb. Olyan nehéz ezt elmagyarázni, nekem a lovaglás nem erről szól. Más kutyát sétáltat, én a lovammal együtt mozgok úgy, ahogy nekem jólesik, s ez nekem örömet ad.

- Ez a legfontosabb, senki más véleményére nem kell adni. Élvezd csak tovább. Csinoson kívül van másik ló, akin gyakorolsz?

- Igen, kettő is, Baba és Király.

- Melyiket szereted legjobban?

- Csinost és Babát szinte egyformán, Királyt már kevésbé.

- Miért?

- Mert neki nem olyan lágy a mozgása, nehezen tudom követni, dobál a nyeregben, a szárat is gyakran kirántja a kezemből. Nekem olyan lovakra van szükségem, akik nyugodtak, puha a mozgásuk és szót fogadnak az oktátónak.

- Honnan veszed a sok lovas témájú könyvet?

- Tagja vagyok a Póni klubnak. Rendszeresen kapom a csomagokat, benne lovas könyveket, lovas díszeket, csecsebecsüket, plakátokat. Mindig nagyon várom, a szobám falán is ezeket a képeket láthattad.

- Télen is tudsz lovagolni?

- Fedett pályánk is van, ilyenkor is tudok menni. Igaz, ha nagy a hideg, kihagyom.

- Eléggé kiveséztük ezt a témát. A listádon vannak olyan tevékenységek, melyeket nem szeretsz? Egyet emelj ki közülük!

- Ha már sport, legyen az úszás. Hétfőnként muszáj a sulis uszodájában úszni, amit nagyon gyűlölök.

- Miért?

- Igazság szerint, félek a víztől. Soha nem szerettem, halálfélelmem van. A többiek mindezt még tetézik, sokszor a víz alá nyomnak, s jól kiröhögnek. Gyakran begyullad a fülem a víztől, nem egyszer injekciót is kaptam. Egyszóval rémálom az egész.

- Ezek szerint kötelező az úszás?

- Sajnos, igen. De ha jól tudom, jövőre ki lehet váltani más sporttal. Szerintem jól jön majd a lovaglás. Csak igazolást kell kérnem az oktatótól, hogy járok hozzá, s így rendben lesz minden.

- Remélem, tényleg így is lesz.

- Olívia, te tudsz úszni?

- Nem, nekem is víziszonyom van - kacsintottam Noémire huncutul.

- Akkor ebben is hasonlítunk.

- Noémi, kérlek, mutasd meg a listádat, amit írtál!

- Tessék. Valami baj van?

Átnéztem a gondosan összegyűjtött anyagot.

- Látom, jó munkát végeztél, ügyes vagy. Tegyük ezt most félre, bármikor szükség lehet rá. Legközelebb már másról lesz szó.

- Tényleg, miről fogunk beszélgetni?

- Eljött az ideje, hogy a félelmeinkről ejtsünk pár szót. Az úszást már tudom, most nem sportra gondolok, hanem olyan valamire, ami lelkiileg nyugtalanít, ami nem kézzel fogható, mint a mély víz, érted?

- Igen, azt hiszem, már tudom is, miről mesélek majd neked. A házi továbbra is megmarad?

- Érdekel, hogyan reagál majd Flóra a születési ajándékára. Továbbra is figyeld a többieket, hátha sikerül kiszűrni valami érdekeset.

- Tudod, Olívia, tetszik, amit a múltkor mondtál. Mégpedig az, hogy nem mind a 35 diákot kell meghódítani. Rájöttem, hogy érdemes valahogy külön-külön megfigyelni apróságokat, hátha ez segít.

- Biztos vagyok benne, hogy ez a megoldás egyik kulcsa, s segítek neked mindenben.

- Köszönöm. Máris menned kell? - kérdezte, amikor látta, hogy szedelődzködni kezdek.

- Igen, de várom a leveled, s egy hét múlva találkozunk. Addig is vigyázz magadra!

Elgondolkodva sétáltam haza. Éreztem, ez a lovaglás iránti lelkesedés nem olyan, mint azt elképzeltem. Nem erőszakolták rá a szülei, az biztos, de valami ott sem stimmel, ha nem tud lovas barátokat szerezni. Lehet, érdemes lenne pár szót váltani az oktatóval, nem azonnal, de hamarosan. Ki tudja, mi derül még ki, ami a hasznomra válhat.

11. Fejezet

Flóra

Noémi következő levele nem váratott sokáig, kíváncsian nyitottam meg az e-mailt.

„Kedves Olívia!

Remek híreket hoztam, így duplán jó, hogy írhatok neked. Nagyszerűen alakulnak a dolgok Flórával, hadd kezdjem a legelején!

Olyan ajándékot akartam neki nézni, aminek tényleg örül. Tudtam, hogy szereti a rejtvényeket, de annyi a választék ezekből az újságokból. Bementem az egyik bevásárló

központba, s ott böngészgettem a rengeteg lapból. Végül is találtam egy olyan újságot, ami nem kisgyerekes, de nem is a legnehezebb, felnőtteket foglalkoztató, hanem a kettő közötti junior. Ebben az újságban rengeteg nyelvi játék található, kategóriákba szedve. A végén ott vannak a megoldások, de tételeken, hogy tanulni lehessen belőle. Nagybetűs, nem kell erőltetni a szemet. Rejtvényeknél a neve, mutatva a vegyes, érdekes választékot. Gondoltam egy nagyot, s nemcsak Flórának, hanem magamnak is vettem egyet, hiszen én is szeretem ezeket.

Most már csak azon gondolkodtam, hogyan adjam oda neki mindenfajta feltűnés nélkül. Egy szívecskés ajándéktáskába raktam bele, s a kis kísézőkártyára odaírtam:

„Boldog születésnapot! Szeretettel: Noémi!”

Kihasználtam az egyik nagyszünetet, amikor a telefonjával játszott. Odamentem hozzá, rámosolyogtam.

- Boldog születésnapot, Flóra! - nyújtottam oda neki a kis szatyrot.

Nagyon meglepődött, nem is értette.

- Miért adsz te nekem ajándékot, nem vagyunk mi olyan jóban!

- Ennek örülni fogsz, azért gondoltam, megleplek.

Vonakodva elvette a táskát, mert azért a kíváncsiság nagy úr. Amikor meglátta, elmosolyodott.

- Honnan tudtad, hogy falom ezeket az újságokat?

- A szóépítő játékból indultam ki. Ha azt szereted, gondoltam, szívesen fejtegetsz, akárcsak én.

- Te is szeretsz rejtvényt fejteni?

- Naná, amikor csak lehet.

- Kösz, most megleptél, de tök jó!

Később, már délután, még érdekesebb dolog történt. Még év elején az osztályfőnök kérte, hogy írjunk egy adatlapot magunkról. Mindenkinek rajta van a mobilszáma, e-mail címe, egyéb elérhetősége, hiszen bármikor szükség lehet rá. Mindenkinek van egy összesített példánya, eddig nem igazán használtam. Egyszer kellett hívni az ofőt, de ezt leszámítva nem volt rá szükség.

Délután megcsörrent a mobilom, s legnagyobb meglepetésemre Flóra szólt bele.

- Te, figyi, elakadtam.

- Melyik házínál?

- Nem ott, a rejtvényeknél. Kár lenne megnézni a hátulját, mert akkor vége a poénnak.

Gondoltam egy merészet, s azt mondtam:

- Hiszen itt laksz nem messze, gyere át, megdumáljuk!

- Rendicsek, mindjárt ott leszek!

Nem telt bele pár perc, Flóra már ott is volt nálam. Összedugtuk a fejünket, s meglepődtünk, amikor már több mint egy órája rejtvényeztünk. Úgy elszaladt az idő, hogy alig hittem el.

Közben beszélgettünk. Mi, akik eddig egy szót is alig váltottunk!

- Tudod, Noémi, a telefon csak álca.
- Ezt nem értem - vontam fel a szemöldököm.
- A mai világban mindenki megvet, ha nincs okostelefonod. Lenéznek, megaláznak, s nem is tartozol közéjük. Kénytelen voltam magam is kérni egyet a szüleimtől, csak hogy legyen mi mögé bújnom. Aztán, rátaláltam egy remek játékdalra, ami aztán teljesen lekötött. Így letem meg a Szóépítőt, s lehet, így találtam rád is!
- Igen. Nekem nincs okostelefonom, bőven elég a sima mobil és a számítógép; de látod, van közös érdeklődési körünk.
- Igen, de szerintem ezt csináljuk a többiektől távol. Nem szeretem a stílusukat, nem kell a megvetésük. Majd mi elleszünk, itt, vagy nálam, vagy akárhol, csak ne velük, érted?
- Aha! Tudod, már nagyon vágyok egy kedves barátnőre, csak nem vagyok az a kezdeményező típus.
- Pedig a Szóépítőnél és az ajándékkal is inkább te nyitottál, mint én.
- Igaz - mosolyodtam el -, de azért kellett hozzá némi bátorság!

Mosolyogva váltunk el. Igaz, az osztály előtt még nem vállaljuk fel a barátságunkat, már az is jó, hogy lesz kivel délutánonként vagy hétvégénként kikapcsolódni.

Olívia, van még valami, a szabadidőről jutott eszembe. Már a múltkor is éreztem, hogy a lovaglásnál mást várnál el tőlem, s nem csak te, többen is. Tudod, én nem vagyok az a bevállalós fajta, nem szeretem a kockázatokat, veszélyhelyzeteket. Nekem a biztonság és a béke kell, érted?

Kérlek, írd meg a véleményed, mert úgy érzem, csalódást okoztam neked, s ez fáj!

Szeretettel: Noémi”

„Kedves Noémi!

Levelemet kezdem a végén leírt aggodalmaiddal. Ne félj, nem csalódtam benned, úgy kedvellek, ahogy vagy! Azért kérdezgetek annyi mindent, hogy tudjak segíteni kapcsolatok kiépítésében. Nem akarom, hogy lovas versenyeken indulj, vagy bármi veszélynek tedd ki magad, erről szó sincs. Az lenne remek, ha lennének lovas kis barátaid is, majd dolgozunk ezen. Ne izgulj, nem nézlek le azért, mert most „még” csak ennyit tudsz. Ha engem kérdezel, még a lóra sem mernék felülni, nemhogy egyedül lovagolni! Ezért ne aggódj, a kérdéseim és a beszélgetéseink segítő szándékúak.

Ami pedig Flórát illeti, Noémi, nagyon büszke vagyok rád! Remekül időzítettél, csodálatosan passzolt az ajándék, s megtette feléd az első lépést, amikor elakadt, s átment hozzád. Látod, milyen jól beszélgettetek, s azzal foglalkoztatok, amit mind a ketten szerettek! Az, hogy az osztály előtt még nem vállalja fel a barátságokat, nem jelent semmi rosszat. Majd kialakul, s lehet, a későbbiekben ez is változik. Már az is fantasztikus, főleg, most az elején, hogy keresitek egymás társaságát, s jól elvagytok.

Szeretettel: Olívia”

Hihetetlen, megtörtént az első komoly lépés. Noémi, az érdeklődési körének köszönhetően, elérte, hogy az osztályból szóba elegyedett valakivel, s ha igaz, ez nem lesz rövid távú. Aki-nek nehézségei vannak a kapcsolatteremtésben, ez már komoly sikernek számít, úgy bizony!

12. Fejezet

Viki, a lovasoktató

Mélyen elgondolkodtatott Noémi vallomása a lovaglásról, éreztem, valami nem egészen kerek. Ezt úgy deríthetem ki, ha kicsit meginterjúvolom az oktatóját. Noémi érdekében tisztábban kell látnom az eseményeket ahhoz, hogy segíthessek. Mónika és János készségesen a rendelkezésemre álltak. Közvetítésükkel egyeztettem az oktatóval egy időpontot és helyszínt. Mostanában gyönyörű idő köszöntött ránk, sok-sok napsütéssel. Ezért ideális lehet egy parkban beszélgetni, hiszen nem titkokat tárgyalunk meg.

Viki eleinte szabadkozott, hogy borzasztóan elfoglalt, alig van így is ideje. Aztán mégis ráállt, péntek délután 3 órában állapotunk meg. Valami ismertetőjel is kéne - gondoltam. Kiderült, mivel siet vissza a lovardába, még terepre mennek, nincs igazán kedve átöltözni. Ezért lovas felszerelésben lesz (lovaglónadrág, csizma, lovas mellény stb.). Persze a lovas fejevédőjét, a kobakot mellőzi.

Engem könnyű megismerni dús, barna hajamról, melyet díszes csattal fogok össze, kezemben egy könyvvel - könyvtárosi beidegződés.

Vajon Viki most lóbarát vagy emberbarát? - ráncoltam a homlokom. Nem is jártam olyan messze az igazságtól.

A park tele volt ugráló, visítózó, játszadozó gyerekekkel; pihenő vagy a telefonjukba belemerülő felnőttekkel. Hol itt a felügyelet? - gondoltam keserűen.

- Jó napot, Viki vagyok, nincs sok időm - hadarta.

- Köszönöm, hogy eljött - mosolyogtam rá. Bemutatkoztam, kezét fogtunk, majd eltörte az ujjaimat, olyan erőlyes volt a szorítása.

Ez már nem kezdődik valami jól - gondoltam.

- Miről lenne szó egészen pontosan? - kérdezte türelmetlenül.

- Nem tartom fel sokáig, tudom, hogy dolga van. Az egyik kis lovasáról, Noémiről lenne szó.

- Mi van vele?

- Mesélt nekem a lovaglásairól, de úgy érzem, valami nem stimmel. Azt mondta, nincsenek lovas barátai, nem megy terepre, nem szerszámozza a lovát, lépésben és ügetésben gyakorol, kizárólag a pályán, a vágótára nem is vágyik. Mi lehet a baj?

- Maga tud egyáltalán lovagolni? - kérdezte kicsit csípősen.

- Nem, még soha sem próbáltam, de egyelőre nem is szeretném. Nekem más sport jön be.

- Igazán?

- Naponta kocogok, ami sokat segít és jól is esik. Térjünk vissza Noémire.

- Nincs vele semmi különös, csak hiányzik belőle a kockázatvállalás, ambíció, céltudatosság. Nem halad egyről a kettőre, nem igazán fejlődik, csak dédelgeti a lovat, meg egy kicsit mozog, ennyi. A többiek ennél sokkal többre vágyanak, s gyorsan fejlődnek. Vannak olyanok

is, akik már versenyeken vesznek részt, kiváló eredménnyel. Remek tereplovasaim is vannak, így Noémi kilóg a sorból.

- Hogyan lehetne rajta segíteni?

- Igazság szerint nekem nyűg, főleg az, hogy nincs nála változás. Nem bánám, ha más oktatóhoz kerülne.

- Ha csak ez a gond, megoldható.

- Valóban?

- Igen, ha megengedi, elintézem, de előbb beszélek a szülőkkel és a gyerekekkel, majd jelentkezünk. Köszönöm, hogy mindezeket elmondta nekem, további élményekben gazdag lovas mindennapokat kívánok!

- Köszönjük!

Na, Kemény tanárnővel össze lehetne kötni - gondoltam kissé morcosan.

Elmeséltem a szülőknek Viki furcsa viselkedését, s mondtam, tudnék segíteni. Meglepődtek, és kértek egy kis időt.

- Noémi nehezen viseli a változásokat, ha lehet, fokozatosan adagoljuk a teendőket. Olyan jól érzi magát Veled, kérlek, hétfőn tartsátok meg a rendes foglalkozást - fogta kérlelőre Mónika.

- Hamarosan, egy másik alkalommal pedig közösen leülhetünk, és Noémivel együtt megbeszélhetjük, hogyan tovább, jó? - kérte János is.

Ebben maradtunk. Készültem a legközelebbi beszélgetésünkre, hiszen a félelmekről lesz szó. Vajon Noémi mivel fogad?

13. Fejezet

Torokszorító érzés

Noémi ismét nagy örömmel üdvözölt, láttam rajta, mennyire várt.

- Mi újság Flórával? - érdeklődtem bevezetéképpen.

- Képzeld, Olívia, már együtt társasozunk.

- Tényleg? Ez nagyszerű!

- Születnapjára kapott egy Scrabble-t. A családjának nincs türelme ilyesmihez, ezért áthozta hozzám; mi meg olyan jól elvagyunk vele. Főleg hétvégénként, hiszen akkor sokkal több időnk van játszani. Hála Neked, Olívia!

- Ugyan már, ez még csak a kezdet - simogattam meg a vállát.

- Sajnos, az osztályban még mindig nem szól hozzám, vagy távolságtartóan viselkedik, de mindegy.

- Ne félj, majd eljön mindennek az ideje. A félelemről jut eszembe, miről szeretnél ma beszélgetni?

- Olívia, olyan torokszorító érzés fog el, egyre gyakrabban!

- Miért, mitől vagy kitől félsz? Meséld el bátran!

- Tudod, lehet, nevetségesen hangzik, de lámpalázás vagyok. Félek megszólalni mások előtt, főleg feleléskor.
- Mit érzel ilyenkor?
- Kiszárad a szám, alig tudok nyelni, hatalmas gombócot érzek a torkomban, szinte megfulladok. Rettenetesen dobog a szívem, alig tudok megszólalni. Az a csend, ahogy mindenki engem hallgat, az borzasztó!
- Amikor ilyen lámpalázasan kell felelned, milyen jegyeket kapsz?
- Rosszabbat, mint szeretném. Tudnám sokszor ötösre is, de valamikor csak hármast kapok a nagy szorongás miatt.
- Írásban szoktak feleltetni?
- Látod, ez érdekes. Ha írásban kell felelnem, szinte repül a tollam, nincs semmi gond, ötösöket vagy négyeseket viszek haza. Sokszor a tanárok egy-egy diákot egyénileg is feleltetnek írásban. Kiültetik az első padba, s ott kell dolgoznia.
- Tehát te írásban sokkal jobban teljesítesz, mint szóban, igaz?
- Úgy érzem, igen.
- A tanáraid mit szólnak ehhez?
- Szerintem észrevették, hogy így nekem könnyebb, vannak, akik írásban feleltetnek. Többen azonban oldani akarják a lámpalázamat, s szóban kérnek számon.
- Minden tanárnál egyformán rossz a szóbeli felelés?
- Igazság szerint nem. Amíg felelek, a többiek feladatot kapnak, vagy magyarul pl. a szöveggyűjteményt kell olvasniuk.
- Vagyis, nincs síri csend körülöttem, ugye jól értem?
- Igen, s így már én is felszabadultabban érzem magam, könnyebb a felelés, nem izgulok annyira.
- Akkor hol itt a baj, a probléma megoldódni látszik, nem?
- Oh, Olívia, sajnos van valaki, aki nem kegyelmez, nála szóban kell felelni, mindenki más pedig síri csöndben hallgat.
- Kinél? Jaj, csak nem...?
- De igen, Kemény tanárnőnél! Olyan megvetően és kárörvendően néz rám, ahogy makogok! A többiek gúnyosan röhögnek rajtam, én meg majd elsüllyedek!
- Tehát tulajdonképpen konkrétan Kemény tanárnő óráin félsz legjobban a szóbeli feleléstől, ugye?
- Igen, s ez egyre rosszabb. A tanárnő szinte élvezzi, ahogy szenvedek, s nem bánja, hogy a többiek közben csúfolnak.
- Mindig a táblánál felelsz?
- Persze. A tanárnő még azt is megengedi, hogy páran szó szerint körülfogjanak a táblánál, úgy lessenek rám gonosz tekintettel. Nem tudom, mit lehet ezen élvezni? Csütörtökön ismét matek, s mivel elég rég feleltem, esélyes vagyok, jaj nekem!
- Nyugodj meg, van egy ötletem, lehet, tudok segíteni.
- Milyen ötlet?

- Talán félelmetesen hangzik, de nem az. Beszélned kell Kemény tanárnővel, négy szemközt. Láttam, Noémi elfehéredik.

- Ugye nem? Félek, mi lesz velem?

Kezét két tenyerem közé fogtam, egy darabig simogattam, majd amikor láttam, kicsit megnyugodott, folytattam.

- Nem lesz semmi baj. El kell mondanod a tanárnőnek, pontosan mit érzel, mitől feszengsz, hogy többet tudsz, mint amennyit kihozol magadból. El kell mesélned a félelmeidet, milyen rossz érzés, amikor mindenki síri csendben figyel, hogy közrefognak stb. Mindent, de mindent el kell mondanod, úgy, ahogy most nekem elmesélted. Csak egy dologra kell figyelned, ez nagyon fontos. Másokra ne panaszkodj, ne kritizáld a többieket, ne beszéld ki őket a hátuk mögött! Egyedül a saját félelmeidről, érzéseidről mesélj, s arról, mit szeretnél, Neked mi lenne a jó. Érted?

- Azt hiszem, igen.

- Ugyanis, ha csak magadról, a saját problémáidról beszélsz, azzal nem bántasz meg másokat, a tanárnőt sem. Lényeg, hogy felvállalod az érzéseidet, elmondod, hogyan tudna segíteni.

- Értem, de nagyon félek tőle!

- Tudom! Írd le magadnak egy darab papírra, amit mondani szeretnél. Nézd át többször, valamelyik nagyszünetben pedig keresd meg a tanárnőt, s mondd el neki!

- Nem vagyok én ehhez elég bátor!

- Dehogynem! Mi a kedvenc édességed?

- Minden, ami csoki! - mondta kis mosollyal az arcán.

- Rendben, akkor megengedtem, hogy a beszélgetés előtt egyél pár kockát, az erőt ad.

- Tényleg?

- A nagy vizsgák, az érettségi előtt is hasznos, én már csak tudom.

Noémi, próbáld meg, ennél rosszabb már nem lehet, csak jobb.

- Nem is tudom...

Olívia, Neked is vannak félelmeid?

Észrevettem, hogy a kislánynak el kell kicsit terelni a figyelmét, hogy feldolgozhassa a hallottakat.

- Megígértem, hogy én is mesélek magamról, nem felejtettem el. Tudod, nagyon hasonlóak vagyunk, gyerekként szörnyen lámpalázás voltam magam is. Félttem, ha szóban, sok ember előtt kellett megszólalnom. Számos ötletet kaptam, de nem tudtam leküzdeni a félelmemet. Aztán rájöttem valamire. Próbáltam kikapcsolni mindazokat, akik körülöttem voltak, csak egy emberre koncentráltam, méghozzá a példaképemre gondoltam. Mindig voltak példaképeim, akikre felnéztem, így valakit odaképzeltam, akinek borzasztóan el akartam mondani, amiről tanultam. A példaképemet álmódta oda a tanári asztalhoz, szinte hallottam, ahogy megdicsér egy-egy jó válaszom után. Mivel az ember szívesen és örömmel társalogna a példaképével, gondolatban így tettem én is, s máris jobban éreztem magam. Ez az én titkom maradt, most te vagy az első, akinek elmondtam.

- Példakép, de jó, lehet, Kemény tanárnő helyett oda kellene képzelnem valaki mást? Így talán menne a dolog, Olívia! Persze, egy kis csoki is kell hozzá!

- Bátorság, Noémi, meg tudod csinálni, mert fontos, hogy utána jobban érezd magad! Tudod, már az is nagy dolog, hogy megteszed az első lépést, én már akkor is büszke leszek rád. Ha sikeres lesz az akció, még inkább.

- Olívia, a következő alkalommal is beszélhetünk még egy kicsit a félelmeinkről? Fontos lenne, mert van még valami.

- Persze, ez nem lóverseny, gondold át és megbeszéljük. A héten meg nagyon várom majd a leveledet, mit intéztél Kemény tanárnőnél.

Noémi egy nagyot sóhajtott.

- Igyekszem, Olívia.

Szegény kislány, gondoltam magamban, amikor elkészöntem tőle. Tényleg borzasztó az, amikor ennyire figyelik felelés közben, nincsenek rá tekintettel. Drukkolok, hogy elő tudjon állni a problémájával a tanárnője előtt.

Vajon sikerül-e neki? Mit gondolsz, Kedves Olvasó?

14. Fejezet

Megméréttetés

Izgatottan vártam, vajon Noémi ír-e levelet, meg tudja-e csinálni, amiben megállapodtunk. Az alábbiakból kiderül, mi is történt.

„Kedves Olívia!

Nagyon nehéz nap áll mögöttem, de arra még van energiám, hogy írjak Neked. Be kell számolnom a történetekről, azt sem tudom, hol is kezdjem.

Amikor elmentél, ott motoszkált a fejemben, amit megbeszéltünk. Éreztem, a példaképes módszer segíthet, mégis tele voltam félelemmel. Anyuék látták rajtam, hogy valami nem stimmel.

- Mi a baj, kicsim? - kérdezte anyu aggódva.

Elmondtam neki az ötletet, hogy mit is kérsz tőlem.

- Szerintem vágj bele - bátorított anyu. - Ha tényleg csak elmondod, hogyan érzel, s mit szeretnél kérni, ezért nem haragudhat senki.

- Nekem is tetszik az ötlet - helyeselt apu. - Hiszen nem görcsölhetsz minden matekon, ha feleltetni akar a tanárnő; ennél csak jobban jöhetsz ki a dologból!

A szüleim bátorító szavai jólestek, eszembe jutott, hogy még csokit is ehetek előtte, meg az, hogy leírhatom a gondolataimat. Mivel gyönyörűen sütött a nap, kiültem a hintaágyba, egy csomó papírral, cerkával, radírral és tollal felfegyverkezve. Ha sikerül megírni piszkozatban a dolgot, mindenképpen le szeretném tisztázni, hogy szép és olvasható legyen.

Ne tud meg, hány papírt téptem szét még így is. Kavartak bennem a gondolatok, azt sem tudtam, hogy kezdjem. Aztán rájöttem, tényleg azt kell leírni, ami engem bánt, s nem másokat hibáztatni, okolni, bűnbakot keresni. Hátha megérti az a másik fél, hogy mekkora bajban vagyok, és segít! Igen ám, de Kemény tanárnő esetében már közel sem voltam ebben olyan biztos. Mégis, próba, szerencse, legfeljebb leharapják a fejem!

Másnap alig tudtam figyelni az órákon, annyira vártam a félórás ebédszünetet. Ilyenkor én is szoktam ebédelni, de most kajára gondolni sem tudtam. Még a csoki sem esett olyan jól, mint hittem, úgy összeszorult a gyomrom. Jegyzeteimmal a kezemben mentem a tanáriba, de nem mertem benyitni.

Egy mosolygós tanárnő jött ki éppen.

- Szia, kit keresel? - érdeklődött segítőkészen.
- Csókolom, Kemény tanárnővel szeretnék beszélni.
- Éppen telefonál, várj egy kicsit! Mindjárt végez, szólok neki, nemsokára itt lesz.

Úgy zakatolt a szívem, hogy azt hittem, mindenki hallja körülöttem. Vártam, vártam, csak vártam, úgy éreztem, vánszorognak a másodpercek, percek.

Kinyílt az ajtó, s ott állt a mumus.

- Mit akarsz, nincs sok időm - vetette oda félvállról.
- Tanárnő, a se-segítségét szeretném kérni - hebegtem.
- Ne itt ácsorogjunk, gyere be.

Az oroszlán barlangjába - gondoltam félénken, most már mindegy, bemegyek.

A tanáriban viszonylag csend volt, többen az ebédlőben étkeztek, voltak, akik a következő órára készültek, így nyugi volt. Mégis alig tudtam elkezdni, amiért jöttem. A jegyzeteim nálam voltak, de úgy táncoltak a szemem előtt a betűk, hogy alig láttam. Aztán eszembe jutott az írónő, Maja, ő az egyik példaképem. Biztosan bátorítana, támogatna, szeretné, ha jól jönnék ki a dologból. Elképzeltem, ahogy ott áll előttem, rám mosolyog és bátorítóan néz. Nagy levegőt vettem és belefogtam.

- Kérem, segítsen nekem! Tudja, tanárnő, olyan lány vagyok, aki fél a nyilvános szereplésektől. Ha síri csönd van körülöttem, s mindenki engem néz, minden tekintet rám tapad, egyszerűen leblokkolok; ilyenkor összeszorul a torkom, alig tudok megszólalni. Pedig készülök az órákra becsülettel, csak a pillanatnyi drukks és stressz akadályoz abban, hogy elmondjam, amit tudok. Észrevettem magamon, hogy írásban sokkal könnyebben megy minden, sőt, akkor is, ha felelés közben a többiek feladatot kapnak, így van egy kis háttérzaj, ami oldja a feszültségemet. Kérem, engedje, hogy bebizonyítsam, többet tudok, mint hármas. Ha lehet, hadd feleljek úgy, hogy egyedül vagyok a táblánál, nem szakítják meg a mondandómat gúnykacajok. Kérek szépen egy esélyt!

Kifogytam a szóból, a szuszból, s mindenből. Többre nem voltam képes. Láttam a tanárnő arcán, hogy kicsit meglepődött. Nem szólt semmit, csak nézett rám. Egy darabig álltam a tekintetét, aztán lesütöttem a szemem. Végre megszólalt.

- Szeretem, ha valaki bátran elmondja, mi zavarja. Szeretem, hogy nem árulkodni jöttél, hanem elmondtad, mi bánt, mire van szükséged. Meglátom, mit tehetek. Most pedig menj, mindjárt becsengetnek!

Nagyot sóhajtottam és kisiettem a tanáriból.

Most pedig itthon vagyok, hulla fáradtan. Búcsúzom Tőled, s fogalmam sincs, mi lesz velem a csütörtöki matekon!

Szeretettel: Noémi”

Könnyes szemmel olvastam a beszámolót. Megcsinálta, megcsinálta!!!

„Drága Noémi!

Nagyon büszke vagyok rád, megcsináltad, amire vállalkoztál! Még hozzá nem is akárhogy! A tanárnő is megmondta, sikerült őt is meglepned! Látod, máskor is alkalmazhatod ezt a módszert! Bármilyen bánt, ha valami zavar, beszélhetsz bárkinek az érzéseidről, nem harapják le a fejed! Úgy örülök neked!

Szeretettel: Olívia”

A történetnek még nincs vége. Noémitől még egy levél érkezett a héten.

„Kedves Olívia!

Tudom, kérted, hetente csak egyszer írok, de erről tudnod kell! Rövid leszek, ígérem!

Csütörtökön, természetesen, kihívott Kemény tanárnő a táblához!

Most azonban kiadta a többieknek, melyik feladatot csinálják közben.

Volt, aki félbehagyta, s rám figyelt és rajtam nevetett. Kemény tanárnő viszont szúrósan nézett rá, így kénytelen volt folytatni a feladatot. Sokkal jobban ment a felelés, négyest kaptam! Jó, ugye?

Szeretettel: Noémi”

„Szia, Noémi!

Gratulálok, ügyes vagy, csak így tovább! Örülök, hogy megírtad!

Szeretettel: Olívia”

Egy lépéssel ismét előrébb vagyunk, de jó!

Most a lovaglász ügyet szeretném elsimítani. Először is, tervezem megbeszélni Noémivel és a szüleivel az ötletemet, mert biztosan tudom, van segítség!

15. Fejezet Hogyan tovább?

Nem tréfáltam, amikor azt mondtam, van segítség a lovaglász ügyében. Csak remélni tudtam, a család el is fogadja. Egyik péntek délután becsengettem, Noémi nyitott ajtót. Nem tudott érkezésemről, így nagyon megörült nekem. A szülei nem akarták előre felizgatni, ezért meglepetésként érte a betoppánásom.

- Olívia, de örülök, hogy itt vagy! Ugye nincs semmi baj?

- Ne aggódj, minden rendben.

- Hétfőnként szoktunk beszélgetni, ma miről lesz szó?

- Ma kerekasztal-beszélgetést tartunk, az egész család, Téged is beleértve.

- Hű, de komolyan hangzik! Képzeld, a nagyi is itt van, nem baj?

- Dehogyan, annál jobb.

Besétáltunk a nappaliba, ahol már várt ránk az egész család.

- Gyertek csak, üljete le - invitált János kedélyesen.

Noémi izgatottan jártatta körül a tekintetét az arcokon, nem igazán értette, miről lesz szó.

- Valami rossz hírt akartok közölni velem? - kérdezte gyanakodva.

- Nem - szólaltam meg -, nincs semmi baj. Szeretném egy ötletemet megosztani veletek, de ehhez az egész család véleménye szükséges, s természetesen, Noémi, téged sem akartalak kihagyni.

- Halljuk az elképzelést - biztatott Mónika.

- Először is, Noémi, mennyire vagy megelégedve Vikivel, a lovasoktatóval és a lovardával, ahova jársz?

A kislánynak elkerekedett a szeme, láttam, milyen ijedten néz rám.

- Azt kérdezed, mennyire vagyok megelégedve? Mi választásom van nekem? Ide járok, a szüleim rendszeresen fizetik az alkalmakat, mit kívánhatnék még? Olívia, mire akarsz ki-lyukadni?

- Ne félj, nem kell abbahagynod a lovaglást, de kérlek, válaszolj a kérdéseimre. Mennyire szimpatikus neked Viki és a lovarda?

A nagyfi bátorítóan nézett unokájára, a szülők is türelmesen várták a választ. Általában János kíséri el Noémit a lovaglóórákra, aki büszkén szokta figyelni kislányát, ahogyan lovagol. Noémi nagyot sóhajtott.

- Furcsa érzések kavarnak bennem, amikor Vikiékhez megyek. Szeretek oda járni, meg nem is.

- Hogyhogy? - csodálkozott Mónika.

- Mert úgy érzem, Viki sokkal többet vár el tőlem, valamikor ezt érezteti is. A többiek összesúgnak a hátam mögött, sőt, szemtől szembe csúfolnak, mert nem vágtázok, terepre sem megyek, a lovat sem én gondozom. Hiába akarom jól érezni magam a lóval, ha egyszer feszélyezett vagyok a kevés tudásom miatt. Meg persze bátorságom sincs elég. Nagyon fura érzés ez. Néha elgondolkodom azon, vajon nekem való-e ez a sport, vagy feleslegesen fizetitek? - nézett a szüleire Noémi, érezhető volt a lelkiismeret-furdalás a hangjában.

- János, te ebből nem érzékeltél semmit? - tudakolta szemrehányóan a felesége. - Hiszen ott voltál eddig minden áldott alkalommal!

Féltem, veszekedés lesz a dologból, de kivártam, még nem avatkoztam bele.

- Láttam egyet, s mást, de úgy gondoltam, Noémi majd szól, ha rosszul érzi magát. Észrevettem azt is, milyen nyugodt és mosolygós, amikor lóra ülhet, nem akartam elvenni az örömét.

- Köszönöm, apa! - bólintott Noémi. - Jó és rossz érzés egyszerre, de Babától és Csinostól nehéz lenne elválni.

- Olívia, mi az ötleted? - érdeklődött most a nagymama.

- Tudjátok, beszélgettem egy kicsit Vikivel.

- Jaj, és? - rémült meg Noémi.

- Érdekes személyiség, a maga módján jó oktató, de láttam rajta, ő a versenysportnak, a kockázatosabb, bevállalósabb lovas életnek a híve. Mondta is, hogy nem lát nálad fejlődést, Noémi. Érzi, hogy nem haladtok egyről a kettőre.

Persze azt nem mondtam, hogy a gyerek nyűg az októnak, fölösleges lett volna még jobban elszomorítani.

- Akkor nem vállal tovább? - kérdezte Noémi csüggedten.

- Ha akarod, járhat hozzá továbbra is, de nekem van egy ennél jobb ötletem. A könyvtári és alapítványi kapcsolataimnak hála, ismerek egy nagyon kedves lovasoktatót, Nikinek hívják. Felvettem vele a kapcsolatot, csupán érdeklődés szintjén. Elmondta, nála nem a versenyszellem uralkodik, nincs a lovasok között rivalizálás. Csoportos, de egyéni foglalkozásokat is tart. Nála nagyon fontos a ló és lovas kapcsolatának szorosabbá fűzése, amihez ő nyújtja a segítséget. Sőt, az egyensúlyfejlesztő gyakorlatokat is előnyben részesíti, hogy bátorságot és magabiztosságot nyerjen a lovas a ló hátán. Azt is megtudtam, hogy sokat beszélget kis lovasaival lovaglás közben, így lelki társ is lehet.

- Viki helyett Niki - viccelődött a nagyi. - Csak egy betű eltérés, mégis, nagy változást hozhat. Mimi, mit szólsz?

- Tetszik, amiket meséltél róla, Olívia, esetleg megpróbálhatnám... - tétovázott kissé bizonytalanul.

- Ez a beszéd! - mosolygott János.

- Van még valami - jegyeztem meg. - Ha nem sértek meg vele senkit, a lovaglórákat az alapítványunk állná!

- Hogyhog? Miért? Na de... - hangzott mindenfelől.

- Meséltem, hogy támogatjuk azokat a személyeket, akik magányosak, egyedül érzik magukat. Ha segíthetünk abban, hogy boldogabbak legyenek, s tudjanak kapcsolatokat kiépíteni, ez minden támogatást megér. Nincs semmi kötelezettség. Ha valamiért úgy döntesz, Noémi, abbahagyod, akkor sincs semmi baj, de egy fontos próba az életedben. Egyedül annyi, hogy az októnak, vagyis Nikinek, számlát kell adnia az alkalmakról. Ez sem gond, örömmel vállalja, ha úgy döntesz, elmész hozzá.

- Heti hány alkalom lenne? - kérdezte Mónika.

- Maradna a heti két alkalom, kedd és péntek.

Noémi felállt, odajött hozzám, átölelt és ezt kérdezte megilletődötten:

- Olívia, akkor azért kérdezgettél engem olyan részletesen, hogy segíthess?

- Igen, szívem, mert láttam, hogy valami nem stimmel. Meglátod, Niki igazi jóbarát.

- Hol van ez a lovarda? - érdeklődött János.

- Ugyanolyan közel, mint Vikié, csak a másik irányban.

- Nekem is van hozzáfűznivalóm - mondta Mónika. - Felváltva kísérjük Noémit, egyszer te, egyszer én, így nagyobb rálátásunk lesz az egészre.

- Várjatok csak, velem mi lesz?! - kiáltotta a nagyi. - Én is megyek kísérőnek egy-egy alkalommal, ezt nem hagynám ki semmi pénzért!

- Na, akkor így még jobb, ezt megbeszéltük - bólogatott János mosolyogva.

Egyáltalán nem neheztelt azért, mert így döntött a családi kupaktanács. Talán észre kellett volna vennie, hogy Vikinél valami nem kerek, de most már mindegy.

- Olívia, el sem tudjuk mondani, milyen hálásak vagyunk Neked és az alapítványnak is. Tényleg nagy segítség, jól jön, igazán köszönjük! - hálálkodott János mindenki nevében.

- Várjátok csak ki a végét! - mosolyodtam el. - Meglátjuk, hogy válik be az új hely, utána örömmel fogadok minden köszönetet.
 - Mi a lovarda neve? - kíváncsiskodott Noémi.
 - Harmónia, azt hiszem - feleltem némi töprengés után.
 - De szép, olyan, mintha nekem találták volna ki!
 - Az előző Viktória volt, nem? - nézett János a lányára.
 - De igen, gondolom, Viki után.
 - Mit is jelent a Viktória? - tudakolta a nagyfi sejtelmesen.
 - Tényleg, győzelem - csapott a homlokára Mónika. - Akkor már értem, miért olyan az oktató, amilyen.
 - Rám hárul még egy nehéz feladat - sóhajtott Noémi. - Közölnöm kell Vikivel a hírt.
 - Mondjuk el mi? - ajánlották fel a szülők.
 - Nem, köszönöm, ezt nekem kell intéznom; vagy személyesen, vagy telefonon, majd meglátom még. Nem hagyhatom cserben, nekem kell elköszönnöm tőle.
 - Büszke vagyok rád, Mimi, így kell ezt csinálni! - mosolygott a nagyfi.
 - Olívia, neked meg köszönök még valamit.
 - Éspedig?
 - Azt, hogy nem a hátam mögött beszéltétek meg, hanem engem is bevontatok, ez olyan jólesett.
 - Ez csak természetes, hiszen rólad, a te életedről van szó. Nagylány vagy már, el tudod mondani a véleményedet, mire van szükséged.
- Noémi hálásan nézett rám és kis családjára.

Ezt megbeszéltük, majd meglátjuk, sikerül-e még jobban közelebb hoznom Noémit a lovagláshoz, vagy sem. A kezdő lépést már megtettem. Drukkolj nekünk, Kedves Olvasó!

16. Fejezet

Mondj gyakran igent!

Noémi arra kért, hogy a mai alkalommal is a félelmeinkről beszéljünk. Kíváncsi voltam, mit szeretne megosztani velem.

- Nos, mi az, amitől tartasz? - érdeklődtem tőle kedvesen.
- Tudod, Olívia, nehéz ezt megfogalmazni. Félek elvállalni dolgokat, ha lehet, inkább nemet mondok, és szeretném megúszni az egészet. Hamarabb gyártok kifogásokat, miért nem csinálom meg valamit, mint hogy belekezdjek. Sokan nem mernek nemet mondani, én meg az igennel vagyok bajban. Érted ezt?
- Azt hiszem, igen. Mi az, amitől félsz, el tudod mondani?

- Attól, hogy nem sikerül, amibe belefogok, a kudarctól és attól, hogy ezzel a szeretteimnek csalódást okozok. Félek a szemrehányásoktól, az esetleges szidalmaktól, a szigorú tanárok büntetéseitől. Egyszóval bonyolult ez az egész.

- Eddig mit tapasztaltál, ha nem sikerült valami? Mit szóltak hozzá a többiek?

- A családom mindig is bátorított, hogy majd fog sikerülni, csak ne adjam fel és próbáljam újra. Kemény tanárnő azonban már többször is tett cinikus, bántó megjegyzéseket, az osztálytársaimról már nem is beszélve.

- Próbálj meg felidézni egy konkrét esetet, s beszéljessünk erről, jó?

- Húha! Elég nehéz, várjunk csak!

Noémi egy darabig tanácstalanul ült, egy golyóstollal játszadozott, aztán megszólalt.

- Eszembe jutott valami. Talán egy éve történt. Az iskolában szavalóversenyt hirdettek meg, s a családom azt akarta, hogy elmenjek. Szerencsére, nem volt kötelező vers, amit el kellett szavalni, nyugodtan vihettünk szabadon választottat. Láttam, mennyire szeretnék a szüleim és a nagyi, hogy szavaljak, így jelentkeztem.

- Pedig félsz a közönség előtt szavalni, ugye?

- Akkor ezt még nem tudtam, csak örömet akartam szerezni a családomnak. Megtanultam egy kedves kis versikét, valami kisfiúról szólt. Otthon remekül ment minden, szépen elszavaltam.

Aztán eljött a nagy nap, ami csúfosan végződött.

- Mi történt?

- Belesültem a versbe! Egyszerűen nem jutott eszembe a folytatás. Hiába súgtak anyuék, az idegességtől nem hallottam! Sírva mentem ki a teremből, s vissza sem akartam utána menni. Nem mertem anyuék szeme elé kerülni, elbújtam a mosdóban.

- Később mit szóltak a szüleid és a nagyi? Megszidtak, gúnyoltak?

- Dehogysis! Igyekeztek megvigasztalni, mondták, hogy nincs semmi baj, előfordul az ilyesmi stb. Nagyon fájt, hogy csalódást okoztam nekik, sokáig nem is vettem verseskötetet a kezembe, csak ha irodalmon kérték a kötelezőket.

- De a családot szeretetét mégsem vesztetted el, ugye?

- Nem, csak...

- Az irodalomtanárod mit szólt?

- Szinte ugyanazt mondta, mint a családom.

- Látnod, csak előre félsz, hogy mi lesz, s nem történik komolyabb baj.

- Lehet, nem tudom. Az viszont biztos, hogy a versek nem állnak hozzám közel.

- Ez még változhat. Most gondold át a dolgot egy kicsit a másik szemszögből. Mesélj el egy történetet, amikor a szeretteid közül okozott Neked csalódást valaki.

- Mindjárt, hadd gondolkozzam!

Megvan. Egyszer apuban csalódtam nagyot, mert megígért valamit, s nem tartotta be.

- Hogyhogy?

- Emlékszem, pár évvel fiatalabb voltam, de már akkor nagyon szerettem volna egy igazi lexikont, amiből lehet szemezgetni. Apu meg is ígérte, névnapi ajándéknak szánta, de mégsem kaptam meg.

- Mit mondott, miért?
- Anyuval közben megbeszélték, hogy túl fiatal vagyok még hozzá, helyette képeskönyvet kaptam.
- Pedig vannak gyerekeknek szóló enciklopédiák is - mondtam.
- Tudom, de nekem olyan kellett, amit a felnőttek nézegetnek!
- Értem - tehát csalódtál.
- Nagyot. Szomorú voltam, hogy apu becsapott. Később elmagyarázta, hogy nem kell túl sok idő, s kaphatok egy igazi lexikont. Egyébként azóta döntöttek úgy anyuék, hogy nem a hátam mögött intéznek dolgokat, hanem velem is megbeszélnek. Apu mondta, sajnálja, hogy nem tartotta be az ígértét, s azt is, hogy nem beszélte meg velem a dolgot.
- A képeskönyvnek azért örültél?
- Végül is, igen.
- Tehát azért, mert csalódtál apukádban, továbbra is szeretted, nem?
- Persze.
- Na, látod, pontosan úgy működik ez akkor is, ha neked nem jön össze valami.
- Ez igaz, de sokszor előre félek.
- Ez az, amin változtatni kell.
- Olívia, neked soha nem voltak ilyen aggodalmaid?
- Voltak, csak megtanultam kezelni. Velem is történt konkrét eset. Elküldtek a szüleim kenyérért a pékségbe, kiszámolták és odaadták a pénzt.
- És mi történt?
- El is mentem gyalog a pékségbe, de elfogyott a kenyér, a friss sütésre pedig még sokat kellett várni. Nem tudtam, mit csináljak. Akkor még nem volt mobiltelefon, haza sem akartam menni üres kézzel. A pénzből vettem több zsömlét, kiflit, sőt, még fonott kalácsra is futotta. Amikor mindent kifizettem, s már az utcán voltam, kezdtem el nagyon félni. Tőlem kenyeret kértek, én meg másra költöttem a szüleim pénzét. Eleinte csak vánszorogtam hazafelé, mert szinte megbénított a félelem, aztán rohanni kezdtem. Remegve mentem be a házba. Amikor elmeséltem mi történt, s odaadtam, amit vettem, sírva fakadtam. Kértem, hogy bocsássonak meg, amiért nem engedelmeskedtem. Reszketve néztem a szüleimre, féltem, hogy most kikapok. Ehelyett megdicsértek, hogy ügyesen feltaláltam magam, hogy nem édességekre költöttem a pénzt, hanem péksüteményekre. Később, a délután folyamán, azért elmentek kenyérért, addigra elkészült a friss sütés is. Azért remek volt a kifli, zsömlé, és a kalácsból is belakmározunk. Egyszóval, nem kaptam ki, felesleges volt a félelmem, hiszen nem csináltam semmi rosszat. Azóta rájöttem arra, hogy ha kihozom a helyzetből a legjobbat, s meg is tudom magyarázni a történeteket, rajtam nem múlik, nem akarok ártani, akkor nincs mitől félnem. Azok, akik szeretnek, megértik, akik meg belém akarnak kötni, máskor is megteszik.
- Igazad lehet, Olívia, mégis, hogy űzzem el magamból ezt a szorongást?
- Noémi, ha bármi rosszul sül el, mondjuk a családotban, meg tudjátok beszélni?
- Igen, persze.
- Utána, pedig szent a béke, nemde?
- Még össze is ölelkezünk.

- Na látod, erre kell gondolnod. Sokan nem tudják tisztázni a problémákat, mert rossz a családi kapcsolatuk. Te szerencsés vagy. Ha valami balul üt ki, kiöntheted a szíved, s tovább kell lépni, mert szeretnek, olyannak, amilyen vagy, a hibáid ellenére. Pontosan úgy, ahogyan te szereted őket, esetleges gyengeségeik ellenére is.

- Köszönöm, Olívia, ezentúl megpróbálom így nézni a dolgot. De mi van a többiekkel, akik ellenségesek?

- Mindenkinek megfelelni úgy sem lehet, de ez már egy másik téma. Tehát, mondj gyakran igent, vállald el, amit kérnek tőled, legalább próbáld meg! Szemrehányást így már nem tehetsz magadnak.

- Rendicsek. Legközelebb miről lesz szó?

- Gondolkodj el azon, mennyire vagy elégedett magaddal, elfogadod-e magad olyannak, amilyen. Mi az, amin változtatni szeretnél. Nehéz téma, de fontos. Ne izgulj, majd kérdezek, csak gondolkozz rajta!

Nehéz beszélgetés volt ez, de remélem, idővel megérti, mit akartam felé sugallni. Egyre komolyabb témaköröket veszünk át, de így a helyes, mert átrágjuk magunkat a nehezén, s lélekben, ha jól támogatom, fejlődik, ha minden jól alakul, eredményes lesz a munkám.

17. Fejezet

Búcsú és újrakezdés

Noémitől részletes beszámolót kaptam lovas életének további alakulásáról, íme:

„Kedves Olívia!

Izgalmas két nap eseményeiről szeretnék beszámolni Neked, még mindig a történetek hatása alatt vagyok. Kezdem tehát sorban, ahogy következtek. Először is Vikivel kellett közölnöm, hogy most már nem hozzá fogok járni. Kellemetlenül éreztem magam, de túl akartam lenni az egészen. Arra gondoltam, felhívom, így legalább nem kell szemtől szembe megmondanom neki. Állítólag voltak olyan tanítványai, akik se szó, se beszéd, csak úgy otthagyták. Ezt viszont gonoszságnak tartom, én nem vagyok ilyen.

Vettem egy nagy levegőt, és a telefonom után nyúltam. Mondanom sem kell, kinyomott. Ez azért zavaró, mert nem szokása visszahívni senkit. Ezért próbálkoznom kellett egy darabig, persze nem túl sűrűn, mondjuk óránként. Állítólag a lovas barátait visszahívja, de a tanítványait nem, mert hosszasan locsognak, ami túl sokba kerül, na mind-egy. Harmadszorra végre felvette.

- Szia, Viki, ne haragudj, hogy zavarlak!

- Nem zavarasz, mondd gyorsan!

- Azért hívlak, hogy megmondjam, ezentúl máshol fogok lovagolni. Csak szerettem volna, hogy tudd.

- Miért döntöttél így?

Jaj, most mit mondjak indoknak?

- Szeretném egy másik lovardában is kipróbálni magam.

(Ez nem hazugság, s meg sem bántom).

Ekkor jött a hideg zuhany. Viki nagyobb meglepetést okozott nekem, mint én neki.

- Rendben. Egyébként tudok a dolgról. Felkeresett a leendő oktatód, s szeretné megnézni, hogy lovagolsz nálam. Tehát úgy készülj, hogy bemutatót tartunk! Hívni akartalak ez ügyben, de megelőztél! Kösd fel a nadrágot!

Leforrázva álltam a kinyomott telefonnal a kezemben. Apu lépett oda hozzám.

- Ne félj, kincsem, nincs semmi baj. Az oktatód csupán szeretné megnézni a jelenlegi tudásodat, hogy az alapján taníthasson tovább.

- Mi lesz, ha nem vállal?

- Elég a kétkedésből, tudom, hogy vállal, de értsd meg, képben kell legyen.

A „bemutató” elég vegyesen sikerült. Elcsíptem a két oktató beszélgetéséből egy pár mondatot.

- A kettőnk nézete soha nem egyezett igazán - jegyezte meg Viki kissé gőgösen -, de egy valami összeköt bennünket, méghozzá a lovak iránti elkötelezettség.

- Ez így igaz. Lényeg, hogy lovagolni szerető, a lovakhoz értő lovasokat neveljünk, ki-ki a maga nézete szerint.

- Egyetértek.

Niki odajött hozzám és rám mosolygott.

- Szia, Noémi, Niki vagyok. Nincs mitől tartanod. Érdekel, hol tartasz most, tudnom kell, hogy ne tanítsak neked olyan dolgokat, amiken már rég túl vagy. Ne légy feszült, mert a lovad megérzi rajtad. Csak nyugi, nem kapsz osztályzatot. Azt szeretném, hogy jól érezd magad. - Ezalatt végig rám mosolygott.

Szimpatikusnak tűnt, ennyi kedves szó, mindjárt az elején, ez tetszett.

Csinoson lovagoltam. A gyakorlatok egy része ment, egy részével bajlódtam. Csinos többször is leszegte a fejét, majd kitepte a kezemből a szárazakat. Az egyensúlyomból is kibillantem párszor, így nem voltam magammal megelégedve. Egyszer el is kalandoztam, Csinost átölelve elgondolkodtam, hogy ez az utolsó együtt töltött alkalom.

Egy ostor éles csattanását hallottam közvetlen közelből.

- Mozgás, mozgás, ne lazálj! - kiáltotta Viki. Csinossal mindketten ijedten reagáltunk. Én a csizmámmal biztattam, ő pedig ügetni kezdett.

A nyeregből leugorva, szomorkásan mentem oda az oktatókhoz.

- Sok sikert a továbbiakban - búcsúzott Viki.

- Nincs semmi baj, Noémi, legközelebb már nálam kezdhetsz.

A Harmónia lovarda rászolgált a nevére. Csend, béke, nyugalom. Vikinél mindig ordított a rádió, nem tudom, a lovak hogyan bírták. A falon az alábbi gyönyörű gondolatot olvastam:

„Ha egy ló társává fogad, neked adja mindenét: erejét, kitartását, vad szellemét. De cserébe nem kéri el mindened, elég neki megbecsülő Szereteted!” (Ismeretlen)

- Látom, tetszik - szólalt meg mellettem egy kedves hang.

- Nagyon szép.

- Rendszeresen szoktam cserélgetni, hogy minél több ilyen szép gondolatot megismerhessenek a lovasok - mondta Niki. - Gyere velem, bemutatom neked a barátodat.

Odavezetett a legszebb lóhoz, akit eddig valaha láttam. Gyönyörűen lecsutakolták, mert csak úgy csillogott a szőre. Bájos, kecses, maga a nyugalom.

- Bemutatom Pajtást, de mindenki Pajtinak hívja. Barátod és tanítómestered.

- De gyönyörű vagy, Pajti - simogattam meg óvatosan a lovat.

Meglepetten néztem Nikire.

- Hol a nyereg és a kengyel?

- Azokra most nincs szükség. Elég a nyeregalátét, vagyis a patrac. Látnod, itt is van két kapaszkodó, nincs mitől félned. Gyere, felszállunk. Csak arra figyelj, hogy ne dobd rá magad a lóra, mert az neki is kellemetlen, próbálj finoman ráhelyezkedni. Tartom a lábad, te fogd a kapaszkodót. Ez az, ügyes vagy. Erre mindig figyelj oda.

Niki eligazgatta körülöttem a patracot, s kérte, szorítsam belső combommal a ló oldalát. Megfogtam a kapaszkodót és elindultunk lépésben.

- De kellemes - mondtam mosolyogva.

- Noémi, láttalak Vikinél. Többször is kibillentél az egyensúlyból, ami kellemetlen érzés, tudom. Azért ültettelek patracra, hogy segítsék fejleszteni az egyensúlyérzékedet és a lovon való helyes ülést. Ne félj, Pajti nyugodt, békés teremtmény, vigyázunk rád mindketten.

Nem akarlak untatni hosszasan a levelemmel, de hadd írjak le még valamit. Vikinél soha nem csináltunk ilyen jellegű fejlesztő gyakorlatokat. Mialatt a ló lépésben haladt, a következőket kellett elvégeznem. Eleinte egyik kézzel mindig fogtam a kapaszkodót, a szabad kezemet kinyújtottam oldalra, majd csere. Mikor már jól ment, mindkét kezemmel elengedtem a kapaszkodót, s így csináltam gyakorlatokat: kezek oldalt, magas tartásban, majd csípőn. Utána jött egy érdekes, amit nagyon élveztem. Egyik kezem a kapaszkodón, a másikat végig kellett csúsztatnom a ló farán, majd csere. Jót nevettem rajta, de olyan remek érzés volt. Aztán menet közben megveregethettem Pajti nyakát. Majd jött a hab a tortán, mindkét kezemmel elengedtem a kapaszkodót, s rádőltem Pajti nyakára, átöleltem, s úgy mentünk.

- De jó - nevettem hangosan.

- Jó és hasznos - mosolygott Niki.

A sok gyakorlás után lépésben haladtunk, közben pedig beszélgettünk, ami Vikinél tilos volt.

- Látom, Noémi, valami nyomaszt. Elmondod, mi az?

- Vikinél a többi lovas sokkal, de sokkal többet tud nálam, én meg olyan ügyetlennek érzem magam. Vajon nekem való sport ez?

Hosszasan ecseteltem, mi minden bántott az előző helyen. Niki közben élénkebb lépésre ösztökölte a lovat.

- Remélem, most meg tudlak véglegesen nyugtatni. Tudod, kicsim, a ló sok ember számára csak eszköz: a versenyszellem, a versengés a cél, s az állatot erre használják. Az érmek, serlegek, kupák, esetleg pénzbéli jutalom elnyerése a cél, tisztelet a kivételnek. Nálam nem ez számít, a ló is egy élőlény, a lovas is egy ember. A kettőtök harmonikus kapcsolatát szeretném elősegíteni. Minden óra más és más, hiszen minden alkalom

hangulata is változik. Te is lehetsz szomorúbb, levertebb, fáradtabb, a ló is lehet engedetlenebb, szétszórtabb stb. Azért vagyok itt, hogy segítsem elmélyíteni a kettőtök közötti baráti kapcsolatot, hogy értsétek és érezzétek egymást. Majd a későbbiekben válik el, mit tudtok közösen produkálni, időnk van, sietni felesleges. Lehet, ebből még nem sokat értesz, de bízz bennem. Azt szeretném, hogy leküzd a félelmeidet, legyél egyre bátrabb, s fokozatosan ismerd meg saját magad és a lovadat. Nem számít, honnan jöttél, most tiszta lappal indulunk. El kell, hogy mondjam, nagyon ügyes voltál és bátran viselkedtél. Láttam, hogy élvezted az órát, örülök neki.

- Niki, köszönöm, hogy ezeket elmondtad. Akkor hagyjam a lelkiismeret-furdalást?

- Azon leszek, hogy egyre kevesebbet emészd magad. Most pedig egy jó tanács. Amikor leszállsz a lóról, soha ne ugorj le róla, mert egy rossz mozdulat, s a bokád bánthatja. Gyere, fogom a derekad, te pedig az átlendülés után lassan csússz le a földre. Így ni, látod, mennyivel jobb érzés?

Most már a földön állva ölelgettem Pajtit.

- Jó látni így titeket - mosolygott Niki. - Várlak legközelebb is, ugye jössz?

- Naná, itt leszek!

Bocsánat, Olívia, túl sokat írtam, de úgy fel vagyok dobva!

Szeretettel: Noémi”

„Kedves Noémi!

Örömmel olvastam leveled, még ha hosszúra nyúlt is. Végre olyan hangulatú beszámolót írtál a lovaglásról, amit mindig is hallani szerettem volna tőled, s ez még csak az első alkalom volt! Arra kérlek azért, hogy legközelebb, ha írsz az órákról, ne árássz el engem szakkifejezésekkel, mert nem értek hozzá, de az érzéseidet, a fejlődésedet, egy-egy érdekes gyakorlatot örömmel olvasok, mint most is. Örülök nagyon!

Szeretettel: Olívia”

Tiszta lappal indultak, Niki remekül ráérezett, hogy bánjon Noémivel, ez csodálatos hír. Ettől már csak jobb lehet, nem igaz?

18. Fejezet

Légy jóban önmagaddal!

Kíváncsian vártam a mai, hétfői beszélgetésünket Noémivel. Hiszen az önfogadás nem mindig könnyű.

- Noémi, sikerült elgondolkodnod a múltkor feladott témán?

- Gondolkodtam, de kérlek, inkább kérdezz, mert erről nem tudok összefüggően beszélni.

- Semmi baj. Tehát, elégedett vagy-e magaddal?

- Nem igazán.

- Miért nem?

- Azért, mert mások sem azok.
- Kik azok a mások?
- Az osztálytársak, akik mindig cikiznek valamivel. Igaz, amióta beszéltem Kemény tanárnővel, a felelés már nem olyan borzasztó.
- A családotod elégedett veled, ugye?
- Szerintem igen, de a suliban töltöm napjaim legnagyobb részét.
- Amikor először találkoztunk, azt mondtad, hogy annyi mindent próbáltál megtenni azért, hogy elfogadjanak. Mi minden volt ez?
- Csak hogy néhány példát említsek, próbálkoztam biciklizni, rollerezni, olyan feladatokban részt venni, melyekkel a többség szívesen foglalkozik. Mindegyikben ügyetlen voltam és vagyok a mai napig is. Csak azt értem el, hogy kiröhögjenek, csúfoljanak, lenézzenek és megvessenek.
- Mi van a divatos öltözködéssel és az okostelefonnal?
- Látod, ezeket nem akarom majmolni, mert taszítanak, főleg a magamutogatás. Tetkóra soha nem is vágytam, a többiekén meg van bőven. Ezért is gúnyolnak, hogy nebántsvirág vagyok, de ez nem fáj annyira. Külsőleg ne akarjanak megváltoztatni. Ami pedig az okostelefont illeti, egyelőre nincs rá szükségem, ott a laptop és a mobilom, ez nekem bőven elég. Ha a sors úgy hozza, majd lesz, de divatból nem kell.
- Örülök, hogy így gondolkodsz. Egyébként, látod, ez azt jelenti, hogy van egyéniséged. Ne engeddd, hogy megfosszanak ettől. Ami jó valakinek, az nem biztos, hogy másnak is megfelel. Vállald fel azt, ahogy neked tetszik, nincs benne szégyellnivaló.
- Tudod, Olívia, csak egy valami fáj nagyon.
- Micsoda?
- Az, hogy engem folyton összehasonlítanak másokkal, persze az én káromra. Mindig az a jobb, az a remek ember, akivel példálózna, én pedig mindig alul maradok, s ilyenkor értéktelennek érzem magam.
- Tudod, Noémi, ismerem ezt az érzést. Amikor kiközösítettek, velem is ugyanez játszódott le.
- Tényleg? Mit tudtál csinálni?
- Eleinte sokat bánkódtam, mint te. Aztán rájöttem, hogy ennek nincs sok értelme. A televízióban hallottam egy híres pszichológustól, hogy ha jóban vagyok önmagammal, a külvilágot is másként látom, megbékélek vele. Ha rosszban vagyok magammal, mindent a rossz oldaláról látok, elégedetlenség van bennem, s ez hosszú távon elviselhetetlen.
- Hogyan szeressem magam, ha mások nem fogadnak el?
- Mindenkinek vannak erősségei és gyengeségei. Szerethetjük azt, amiben jók vagyunk, s bátran elfogadhatjuk azt, amiben kevésbé vagyunk rátermettek. Ha akarjuk, fejleszthetjük gyengeségeinket, de ha nem tudjuk feljavítani, az sem baj, mert ilyenek vagyunk. Egy autóversenyző nem hiszem, hogy tud pl. tehenet fejni, mégis szeretik és elfogadják. Érted?
- Igen, de...
- De mi?
- Egyszerűen nem tudom, hogy kell szeretni magam. Te hogy csinálod ezt, Olívia?
- Gondolkodj egy kicsit, neked is vannak jó tulajdonságaid, nem is egy.

- Semmi olyan nem jut az eszembe, ami fontos lenne.

- Pedig van. Vegyél elő papírt és ceruzát, írd fel párat. Mindjárt jövök, addig dolgozz szépen!

Ilyet még nem csináltam egyszer sem, hogy a beszélgetésünket megszakítsam, de most fontosnak éreztem. Megkerestem Jánost és Mónikát, s megkértem, írjanak össze pár pozitív tulajdonságot, ami a lányukra jellemző. A nagyi is pont ott volt, valami receptet csereberéltek egymás között, így őt is elcsíptem, s a segítségemre sietett.

- Noémi nem tud magáról jókat mondani? - lepődött meg János. - Ez elég aggasztó.

- Kevés az önbizalma, ezt is gyakorolni kell. Megerősítést, támogatást vár - mondtam magyarázatképpen.

Megköszöntem a takaros kis listát, s visszasiettem a kislányhoz.

- Nos, hogy állsz?

- Sehogy - fogadott könnyes szemmel. - Amit leírtam, ki is radíroztam, mert úgy éreztem, nem lényeges.

- Semmi baj, ez lesz majd a házi feladatod. Most viszont nézz csak ide!

Elé raktam a kis listát.

- Mi ez?

- A szüleid és a nagyi jobban ismernek téged, mint te önmagadat! Olvasd csak el, milyen sok jót írtak rólad!

- De ők csak azért írták, hogy jobban érezzem magam!

- Nem, azért írták, mert tudják, mik az erősségeid, miben vagy jó, mi az, amiben különleges vagy. Olvasd csak el, nem kellene a további kifogások!

Noémi meglepetten nézegette a kézírásokat, persze felismerte mindegyiket. Könnyes szemmel futotta át a sorokat; volt olyan rész, ahol többször is megállt, s elkalandozott.

- Nos?

- Ilyen sokat jelentek nekik?

- Bizony.

- Ezek szerint fontos a segítőkészségem, a ragaszkodásom, a hálás mosolyom, a szorgalmam, a lelkesedésem, hogy odafigyelek másokra, s meghallgatom a problémáikat. Örülnek, hogy kitartó vagyok abban, amit csinálok, szeretik, hogy nyugalmat, békét és derűt sugározok magam körül.

Jaj! Ezt a részt még nem is olvastam - a nagyi biggyesztette ide:

Imádja, hogy nem vagyok vagány, hangoskodó, rosszindulatú, a mai divatot követő fruska, beképzelt, felvágós... te jó ég, mennyi mindent írt ide. Mindent, ami nem én vagyok! Ennek is lehet örülni!

Szerethetem azt is magamban, ami nem vagyok, s örülhetek annak is, ami vagyok! Azt hiszem értem, meglesz a következő alkalomra a házi!

- Na, ugye, nem is olyan rémes? - mosolyogtam. - Egyébként ki a legvagányabb az osztályban?

- Daninak hívják, de jó, hogy nem vagyok olyan, mint ő! - mosolygott rám a kislány.

- Noémi, van még valami, amiért különleges és szerethető vagy.

- Igazán? Vajon mi?
- Az, hogy szerintem nem vagy egy bosszúálló típus. Ha megbántanak, nem akarsz még jobban tetézni és megbosszulni a sérelmet, hanem inkább szeretteid körében vigasztalódsz.
- Soha nem akartam szemet szemért, fogat fogért elven játszani, de a fájdalmam azért nagy, ha sérelem ér.
- Tudom és elhiszem.
- Igaz, a szüleimmel és a nagyival mindig meg tudom beszélni a dolgokat, s érzem a szeretetüket, s ezért olyan hálás vagyok.
- Látod, ezt írták is, szerencsés vagy, hogy a hála az egyik jó tulajdonságod. Sokan háládatlanok, rengeteg fájdalmat okozva ezzel másoknak. Azzal, hogy kimutatod háládat másnak, máris szerethető leszel.
- Olívia, tetszik ez a házi, meglátod, legközelebbre össze tudok írni még több jót magamról.
- Kíváncsian várom. Ezzel kapcsolatban pedig még egy beszédtemát hadd adjak gondolkodás céljából: „Fontos vagyok, számíthatnak rám mások!”
- Ejha!
- Tudom, majd megbeszéljük, van rá időd, hogy végiggondold, s a jó tulajdonságok listáját is bővítsd.

A gyenge önbizalom helyreállítása nem is olyan egyszerű, de nem reménytelen. A következő fejezetekből kiderül, hogyan munkálkodunk közösen célunk elérésében.

19. Fejezet

Dani

Noémi említette legutóbbi beszélgetésünkön, hogy a legvagányabb és kevésbé kedvelt osztálytársa Dani. Tudtam, hogy ő állhat a kiközösítés mögött, hiszen ha ő a vezér, elvileg mindenki rá hallgat. Töprengtem, hogyan lehetne Danit kicsit jobb belátásra bírni, azonban a véletlen a segítségemre sietett. Semmit nem kellett tennem, ugyanis, legnagyobb meglepetésemre, történt valami, ami remekül illett a terveimbe. Noémi leveléből az alábbiakról értesültem.

„Kedves Olívia!

Rendkívüli dolog történt az osztályunkban, még most sem tudom elhinni, hogy mindez igaz. Olyan izgatott vagyok, alig tudom a gondolataimat összeszedni, de mindenképpen tudnod kell róla!

Szóval, Daniról, a vagány osztálytársamról van szó. A hét elején nem jött suliba két napig, azt hittük, hogy most is lóg. Senki sem tulajdonított neki nagy jelentőséget. A szülei már nem tudják igazolni a hiányzásait, ezért csak úgy gyűlnek az igazolatlanok. Osztályismétlés lesz a vége, de tudod, valahol nem is bánám. Nem szabad ilyeneket mondanom, de sokszor félek tőle, így jó lenne, ha lemorzsolódna.

Vissza a történetemhez. Szerdán már bejött, de teljesen másképp nézett ki, mint ahogy megszoktuk. Sántikálva közlekedett, látszott rajta, jól helybenhagyták. Állítólag a szülei is elég gyakran szokták verni, de akkor nem így néz ki, ez most más. Látszott rajta, hogy bántalmazták. Vajon mi történhetett?

A máskor nagyhangú, hóbörgő osztálytársunk most csendesen a padjába húzódott, s érdekes, gyakran nézett rám. Egyszer-egyszer viszonztam a pillantását, de hamar elkaptam róla a tekintetemet. Nem értettem, miért vizslat annyira. Nemsokára fény derült az egész sztorira.

Fizika után kibicegett az osztályból, s csak csengetéskor jött vissza, Kemény tanárnő kíséretében.

- Gyerekek, a mai osztályfőnöki órán rendkívül fontos dologról lesz szó, kérlek, figyeljeteK nagyon.

Furcsa volt Kemény tanárnőtől ez a stílus, egyáltalán nem szólt hozzánk szigorúan, mint máskor, hanem inkább kért minket. Egy hang sem hallatszott.

A tanárnő egy széket húzott a tanári asztalhoz.

- Dani, gyere, ülj ide mellém, s meséld el, mi történt veled!

A hangoskodó Vass Dánielre most nem lehetett ráismerni. Idegesen ült le, kissé félénken körüljártatta tekintetét az osztályon, majd a tanárnőn állapodott meg. A homloka gyöngyözött az izzadságtól, látszott rajta, hogy valami komoly baj történt vele.

- Nem vagyok a szavak embere - kezdte bátortalanul -, de muszáj valamit elmesélnem nektek.

- Csak bátran, fiacskám - biztatta a tanárnő, tőle szokatlan együttérzéssel.

- Még péntek este történt. Tudjátok, hogy mindig olyan dolgokat csinállok, ami tilos. A szüleim hiába tiltják, vagy vernek meg, nem érdekel. Mindig csak az a nóta járja, hogy ezt nem szabad, azt nem szabad, ez tilos, az tilos, semmit sem lehet, ami izgalmas, érdekes. A verés csak pillanatnyilag félemlít meg, aztán jöhet a felnőttek kijátszása, az izgalmak, a kalandos élet. Egészen péntekig így vélekedtem. Akkorra is meghirdettek a Facebookon egy nagyszabású bulit, naná, hogy ott a helyem. Nem számított, hogy 18 éven felülieknek szólt, mit érdekelt az engem? Annál jobb. Elmentem, s életem legborzalmasabb óráit éltem át.

Dani rám nézett, hosszan, fürkésző tekintettel. Jaj, miért csinálja ezt?

- Nagyzolni akartam, hiszen a bagót már én is kipróbáltam, nem is egyszer. Iszogattam is ezt, azt, tehát nem éreztem, hogy kilógnék a sorból. Mégis, egész este engem aláztak, cikiztek, gúnyoltak. Kis taknyosnak neveztek, jól helyben is hagytak, amint látjátok. Azért bicegek, mert elgáncsoltak, s kiment a bokám. A pia barbárt csinált belőlük, ott ütöttek, ahol értek, ezért nézek ki így. Később, mikor jól kedvüket lelték rajtam, behurcoltak egy üres szobába. Rám zárták az ajtót, persze a kulcsot magukkal vitték. Teljesen magamra hagytak, még a villanyt is lekapcsolták. Tök sötétség vett körül, rettenetesen éreztem magam, szinte megbénultam a félelemtől. Ennyire még soha nem éreztem magam egyedül, magányosnak és elhagyatottnak. Én, a nagyvezér, aki mindenkit sakkban tart, aki irányítja a csapatot, akit egész csoport vesz körül, lesik a kívánságot stb. Most éreztem igazán, milyen a másik oldalon, kiszolgáltatva, valódi félelmet átélni. Volt időm gondolkodni bőven, s rengeteg minden eszembe jutott. Többek között Te, Noémi. Úgy bántam veled, lelkileg úgy megkínóztalak, ahogy ezek engem. Most éreztem csak át a helyzetedet! Milyen pocské lehet neked minden áldott nap úgy suliba jönni, hogy félelemben élsz közöttünk. Eddig vagány voltam, félelemben tartottam mindenkit, szerintem, te rettegtél tőlem a legjobban. Most a saját bőrömmön tapasztaltam, milyen érzés megfélemlítve lenni. Nekem csak pár órát kellett így elviselnem, neked viszont...

Sajnálom, és bocsáss meg! Igyekszem megváltozni, de ez nem megy egyik napról a másikra. A szüleimmel is sokat beszélgettem a hétvégén, s belátták, hogy rossz módszerrel bántak velem. Közben pedig rájöttem, hogy ők csak a javamat akarták, de már nem tudták, hogy fegyelmezzenek.

Noémi, a kiközösítésnek vége! Nem tudom, valaha barátok leszünk-e, de tudd, nem akarok ártani többé neked, s a többieknek is mondom, hagyjátok őt békén!

Az osztályban síri csönd uralkodott, nekem meg folyamatosan folyt a könny a szememből. Szinte még fel sem fogtam a hallottakat. Dani odajött hozzám, s a béke jeleként, kezét fogott velem.

- Bocsáss meg!

- Nem haragszom, de felejtani nem tudok olyan könnyen - hebegtem zavarodottan.

- Tudom és sajnálom.

- Az ügyetlenségemen nem biztos, hogy tudok változtatni, továbbra is gúnyolódás tárgya leszek?

- Nem, te másban vagy jó - legyintett Dani. - Ne aggódj, a cikizésnek egyszer s mindenkorra vége!

- Mindegy, legalább engem nem vertetek péppé - vontam meg a vállam, s elmosolyodtam.

- Mindig tudtál egérutat nyerni - ugratott Dani.

- Hogy jutottál haza a buliból?

- Szerencsére a mobilom mindig nálam van. Amikor kissé megnyugodtam, s átgondoltam a dolgaimat, felhívtam apámat. Elmondtam neki, hol vagyok, mi történt a bokámmal stb. Jött, s kimentett az oroszlán barlangjából. Megígérték anyuval, hogy mostantól másként lesz minden. Többet leülnek velem, megbeszéljük a dolgokat stb. Igyekszem megváltozni, nem lesz könnyű.

Kemény tanárnő eddig hallgatta a beszámolót és a diskurzust, aztán megszólalt:

- Dani, ha bármilyen segítségre van szükséged, csak szólj!

- Köszönöm - mondta Dani kissé meglepetten.

- Tudom, eddig én sem szántam rátok elég időt, csak az adminisztrációval foglalkoztam. Lehetőségem szerint én is változtatok a dolgokon. Az elkövetkezendő osztályfőnöki órákon többet beszélünk majd komoly dolgokról, ismeretterjesztő, oktató jellegű filmeket is nézhetünk, majd meglátjuk.

- Az remek lenne - kiáltották többen is.

- Tanárnő - szólalt meg Flóra.

- Tessék.

- Mostantól szeretnék Noémi mellé ülni. Változtathatunk az ülésrenden?

- Persze, cuccolj csak át.

Örömmel fogadtam Flórát most már hivatalosan is barátnőmként.

Most ennyit tudtam írni, Olívia, hétfőn majd találkozunk, s beszélgethetünk mindarról, amit kértél.

Szeretettel: Noémi”

„Kedves Noémi!

Ennél jobbat nem is írhattál volna! Ez óriási dolog, ugye tudod? Ha egyszer valami beindul, magától is jó dolgok történnek!

Szeretettel: Olívia”

Valóban, most már mondhatom, a dolgok kezdenek egyenesbe jönni, de a történetnek még nincs vége!

20. Fejezet

Fontos vagy

Ismét eljött a hétfő délután, a beszélgetés napja, amit mindketten vártunk Noémivel.

- Olívia, még mindig fel vagyok dobva Danival kapcsolatban, el sem hiszem!
- El tudom képzelni, s nagyon örülök, hogy így alakultak a dolgok. Bántanak még tesin?
- Képzeld, volt rá példa, hogy kezdtek volna szakálni, de Dani szigorú pillantásától elhallgattak. Szegény Dani, tényleg jól megleckéztették.
- Tudod, ezt nem lehetett volna másképp megoldani. Hiába beszélünk volna vele, a szavak nem hatották volna meg. Kutyaharapást szőrével, így tartja a mondás.
- Tudom, csak...
- Egyébként milyen a hangulat az osztályban?
- Nem beszélgetünk túl sokat egymással, de már köszönnek, s nem cikiznek mindenért. Szerintem, ez is jó. Már nem fáj annyit a fejem.
- Ezt örömmel hallom. Látod, már Flóra is melléd ült, legalább egy barátnőd biztosan van. A többi meg majd kialakul, ahogy eddig is.
- Igazad van, Olívia.
- A mai két témánkra visszatérve, megmutatod nekem a jó tulajdonságok listáját?
- Tessék, nem valami sok, de nekem fontosak.
- Lássuk csak. - Mosolyogva futottam át a listát.
- Látom, te is olyan vagy, mint én. Szereted a pontosságot.
- Igen, utálok késni, nem szeretek megvárakoztatni másokat. Inkább kicsit előbb érek oda a megbeszélthelyre, mint később.
- Ez remek tulajdonság. Nos, írod, hogy rendszerető vagy.
- Soha nem bírtam a rendetlenséget magam körül, ezt láthatod is. Ha mindent ugyanoda rakok vissza, meg is találom. Mások egy csomó időt töltenek el azzal, hogy keresgélnek a cuccaikat.
- Mi az, amit még szeretnél a listából kiemelni?
- Nem is tudom. Talán azt, hogy könnyen bele tudom élni magam mások helyzetébe. Hogy is mondják ezt?
- Empátia.

- Igen, tényleg.
- Szerinted ez jó tulajdonság?
- Igen, mert könnyebben tudok másokon segíteni, ha szükséges.
- Remek elgondolás. Ha már a segítőkészségről esett szó, térjünk át a következő témánkra: „Fontos vagyok, számíthatnak rám mások”. Éreztél már így valaha, Noémi?
- Nem igazán, talán egyszer-egyszer, amikor odaadtam a többieknek a házit, de egyébként...
- Mi a helyzet a családdal?
- Igazad van, anyuéknak sokat segítek, a cukiban és a könyvesboltban is, tehát számíthatnak rám. Erre gondolsz?
- Pontosan. Érezned kell, hogy fontos vagy, számíthatnak a segítségedre az emberek. Gondolkozz csak, történt-e a közelmúltban olyasmi, hogy a segítségedet kérte valaki?
- Nem igazán emlékszem. Várjunk csak! Valamelyik nap Timi, az osztálytársam, röpdoga előtt kért meg, hogy kérdezzem ki tőle az anyagot.
- Na látod, ez azt jelenti, szükség van rád és a tudásodra, mert ezek szerint jó tanuló vagy.
- Eszembe jutott még valami. Az irodalomtanárom engem kért meg, hogy otthonról vigyek be egy lexikont, mert fontos dolgokat szeretne mutatni belőle az órán.
- Na ugye, nem mást, hanem téged kért meg erre, ez is jelent valamit.
- Milyen igaz, Olívia!
- Kezdj el fejben játszani egy játékot. Akárhányszor kérnek tőled segítséget, jegyezd fel magadnak, s később nézd vissza. Érdekes felfedezés lesz majd, mert láthatod, kellesz másoknak, nem mástól, hanem tőled kérnek segítséget. Nézzük most fordítva a dolgot. Milyen gyakran szoktál Te mások segítségére sietni?
- Amikor úgy látom, szükséges. Valamelyik nap a cukiban egy kisgyerek csupa maszat volt a fagyitól, a körülötte lévő felnőttek nem foglalkoztak vele. Egy zsepivel megtörölgettem az arcát, orrát, száját, állát stb. Látnod kellett volna, hogy nézett ki!
- Ez kedves volt tőled.
- Olívia, te fontosnak érzed magad?
- Nem ment ez nekem sem rögtön. De figyeltem arra, hogy hasznosnak érezzem magam. A szüleim is mindig úgy neveltek, hogy megbíztak bennem, s mindig olyan feladatokat kaptam tőlük, melyeket el tudtam végezni, s így éreztem, hogy szükség van rám. Később, a könyvtárosi munkával már egyszerű volt a dolog, mert azt csinálhatom, amit szeretek.
- Olívia, azt nem értem, te hogy tudtál kimászni a kiközösítés poklából? Erről még nem meséltél, s izgat. Sőt azt sem igazán értem, miért bántottak téged.
- Miért bántottak? Azért, mert csendesebb, visszahúzódóbb voltam, mint a többiek. Nem voltam valami jó az ügyességet igénylő tárgyakból, így volt okuk a cikizésre. Hogyan másztam ki ebből a helyzetből? Nos, megtaláltam azt a pár embert, akivel szoros kapcsolatot ápoltam, s így minden nehézséget le lehet küzdeni. Meglátod, neked is sikerülni fog.
- Köszönöm, Olívia. Azt mondtad, a könyvtárosi munka örömet ad neked. Képzeld, én is könyvekkel szeretnék majd foglalkozni, de nem, mint könyvtáros, a könyvesbolt sem az igazi.
- Akkor mit szeretnél csinálni?

- Nem tudom, van-e ilyen szakma. Szeretnék egy-egy műről beszélgetni kis csoportokkal, mindig valami témakört feldolgozni. Olyan embereknek segíteni könyvekkel, akiknek lelki problémáik vannak. Nem tudom ezt másképp elmagyarázni, lehet, nincs is ilyen.

- De van, képzeld, van!

- Tényleg?

- Bizony. Magam sem tudok túl sokat a szakmáról. A neve biblioterápia.

- Biblio...?

- Igen, könyvekkel történő gyógyítás.

- Mit kell ahhoz tanulni?

- Magam sem tudom pontosan, ezért nem akarok butaságot mondani. Most még túl fiatal vagy ahhoz, hogy elkötelezd magad valamilyen szakma mellett. Ha már van elképzelésed, utána érdeklődünk majd, milyen tárgyakat kell elsajátítani, hova érdemes menni továbbtanulni stb.

- Könyvekkel történő gyógyítás, annyira tetszik, ez az, ez az! - lelkesedett Noémi.

- Megkérdezhetem, a könyvtár és a könyvesbolt miért nem tetszik?

- Mert komoly beszélgetéseket szeretnék az emberekkel, hosszabb ideig, mint amennyi egy könyvtárosnak vagy egy eladónak van.

- Aha, értem. Egyébként a biblioterápia munkaköréhez elengedhetetlen az empátia. Aki pedig ezt a szakmát végzi, nem más, mint a biblioterapeuta.

- De szépen hangzik!

- Elhiszem. Látod, erre nem is gondoltam, hogy ma még szakmát is találunk neked - mondtam mosolyogva.

- Én sem. Ugye majd utána nézünk részletesen?

- Persze.

- Olívia, jól érzem, hogy most már az én dolga is egyenesbe jönnek?

- Szerintem igen.

- Azért még találkozunk, ugye?

- Persze, még nem hagylak magadra.

- Miről lesz szó legközelebb?

- A múltkor beszélünk a félelmekről, most bátor cselekedetéről szeretnék veled beszélgetni. Mi az, amihez összeszedted minden bátorságodat, s megcsináltad? Ha a héten történik ilyesmi, azt is elmesélheted.

- Ez kedves téma. Ha lehet, írok neked levelet is.

- Mindig örömmel várom, ha kapok tőled beszámolót, szívesen olvasom.

Mosolyogva köszöntem el. Noéminek most már csak meg kell találnia konkrét helyét az osztályközösségben, kell még egy kis önbizalom, s minden rendben lesz. Vajon mi történhet még?

21. Fejezet

Játékos osztályfőnöki óra

Kezdetben Kemény tanárnőt kimondottan ridegnek ismertem meg, ellenszenvet éreztem iránta. Dani komolyra forduló kalandja után, mint Noémi leveléből kiderült, a tanárnő is belátta, felelősséggel tartozik az osztályáért, a közösség összekovácsolásáért, több mindent megígért. Vajon betart-e belőlük egyet is?

Noémi ismét írt nekem e-mailt, s egy érdekes, játékos foglalkozásról olvashattam. Lássuk csak.

„Kedves Olívia!

Még most is csak ámulok és bámulok a meglepetéstől, mégis igaz. Mármint Kemény tanárnővel az osztályfőnöki óra. Eddig folyton a naplóját nézegette, írogatott, az osztállyal csak morgott mindenért, alig volt pár kedves szava. A matekot is ő tanítja, azt sem szeretjük, de az osztályfőnöki órákért sem rajongtunk soha. Egészen a mai napig. Utolsó óra, legalább lazíthatunk egy kicsit, más jó ügysem származik belőle - gondoltam. Ekkor ért a meglepetés.

- Gyerekek, a múltkor megígértem, hogy változtatok az óráimon, komolyan is gondoltam. Játsszani fogunk.

Láttam, mindenki meglepetten nézett a tanárnőre, majd egymásra.

- Bizony, jól hallottátok. Még hozzá egy nagyon érdekes játékot, ahol járkalni is lehet.

- Nocsak - jegyezte meg valaki félhangosan.

- Mindjárt elmagyarázom.

A tanári asztalon egy nagy halom A3-as lapot láttunk, megszámolni sem tudtam, mennyit.

- Ezeken a lapokon egy-egy hobbit, szabadidős tevékenységet láthattok. A másik csoportban egy-egy finomság (pl. oreó, eperfagylalt), olvasható. Mindegyik padra egy-egy lap kerül. Nektek az a feladatotok, hogy odamentek mindegyik padhoz, megnézik az ott látható témakört, s ami tetszik, oda rajzoltok egy csillagot. A csillag még nem elég, beszélgetni kell az adott padnál lévő társatokkal. Miért tetszik ez, vagy az a téma, miért fontos nektek stb. Lényeg, hogy minél több közös érdeklődési körre találjatok. Sok csillagot szeretnék látni a lapokon, s beszélgető, érdeklődő arcokat. A játék folyamán megértitek, ami még nem világos. Egyébként a feladat neve: Csillaghullás.

Egy pillanatra csend borult az osztályra, ami ritkaság nálunk; mindenki emésztgette a hallottakat. Végül ketten is felpattantak, segítettek szétrakni a padokra a témaköröket.

- Még maradt egy - jegyezte meg Kinga.

- Rakd ide hozzám a tanári asztalra - kérte a tanárnő.

- Ön is játszik velünk?

- Persze, a napló ráér.

Elkezdünk járkalni a padsorok között, tollal a kezünkben. Eleinte mindenki csak szemlélődött, majd halkán megindult a beszélgetés, miközben osztogattuk a csillagokat.

Még jó, hogy nagy az osztálylétszám, így sok érdekes témakört láttunk, sőt, finomságokat is. Megláttam az édességeknél a linzert, pár csillagot már kapott, én is oda rajzoltam a sajátomat.

- Olyan régen ettem igazi, finom linzert - panaszkodott Zsófi. - A lekvár túl sok és édes, rengeteg cukorral a tetején.

- Pedig az a finom - nyalta meg a szája szélét Kinga.

- Ízlések és pofonok - szóltam közbe. - Az viszont igaz, hogy a nagyi süti a világ legfinomabb linzerét.

- Tényleg?

- Aha. Ha szeretnéd, elkérem a receptjét.

- Az remek lenne, köszi, de ki tudja, anyu mikor készíti el, én meg már úgy ennék.

- Nálunk gyakran van, mert én is imádom. Majd hozok, a receptet sem felejttem el.

- Tök jó, ezt megbeszéltük.

Az édességes résznél megakadt a szemem a sportszeleten. Naná, hogy kapott egy csillagot. Elég sok összegyűlt. Már értem, miért Csillaghullás a játék neve.

- Most nekem csurog a nyálam, sportszelet, de finom.

- Anyám készíti a legfinomabbat, sütni sem kell. Majd hozok - ígérte meg Tibi.

- Szerintem egyszerűbb lenne egy zsúrt rendezni, finomságokból! Mindenki hozná a kedvenc sütijét, az lenne ám az igazi móka! - jött oda hozzánk Zsófi.

- Benne vagyunk, hamarosan szerét ejtjük, tök jó - kapták oda a fejüket többen is.

Na azért ne csak édességekről essen szó, ámbár lenne még miről írnom. Illatszereket is megneveztek, jó párat, illatukkal együtt. Már régóta kerestem az egyik kedvenc kölnimet, a nevét sosem tudtam, csak azt, hogy sárgadinnye illatú. Most kiderült ez is, Kati felvilágosított, pontosan tudja, hol kapható. Gyorsan leírtam a címet. Tök jó ez a játék. Mi mindent megtudhat az ember! Persze, csak beszélgetni kell egymással.

Ezzel még nincs vége a történetnek. Számos hobbit is láttam, olyan sportokat, melyekben nem vennék részt, azonban, észrevettem, többen csillagoztak ott is, s ment a beszélgetés. Egyszer csak földbe gyökerezett a lábam: Lovaglás, olvastam.

Rögtön odabiggyesztettem a csillagomat.

- Petra, nem is tudtam... - néztem rá álmélikodva.

- Lovagolok, még hozzá versenyszinten. A jövő héten indulok díjugratáson.

- Egyre inkább meglepsz - hebegtem. - Hogyhogy nem tudtam erről semmit?

- Annak idején hiába raktam ki Facebookra videókat, ahogy lovagolok, alig-alig lájkolták, így hagytam az egészet. Te meg ritkán nézel közösségi oldalakat, nem?

- Nem túl gyakran, az igaz - vallottam be. - Képzeld, én mostanában kezdtem el lovagolni, remekül érzem magam.

- Milyen fajta lovon tanulsz?

- Félvér, Pajtinak hívják.

- Terepen voltál már?

- Még ott nem tartok, a helyes ülést gyakorolom. Viszont nagyon szívesen elmennék megnézni téged a díjugrató versenyen.

- Gyere, ha akarsz.

Meglepődtem magamon. Eddig soha nem akartam elmenni olyan rendezvényekre, ahol sokan vannak, s most mindjárt elígérkeztem. Na, mindegy. Anyuék csak elengednek.

- Hol lesz?

- Gödöllőn, majd megadom a pontos címet.

Nincsenek véletlenek. A padomra az Olvasás témakör került. Sajnos kevés csillagot kapott, de nem baj, szeretem ezt a hobbit, akárki akármit mond. Egyszer csak Kemény tanárnőt láttam a padomnál, éppen egy csillagot rajzolt a lapomra.

- Mi leszel, ha nagy leszel? - kérdezte mosolyogva.

- Biblioterapeuta.

- Ejha! Miért pont az?

- Mert szeretném könyvekkel gyógyítani az embereket. A tanárnő is szeret olvasni?

- Sajnos, kevés az időm. Gyerekként magam is rengeteget olvastam, most pedig, ha az időm engedi, ismeretterjesztő könyveket szemezgetek.

Így beszélgettünk még a tanárnővel pár mondatot, még soha nem kommunikáltunk ennyit egyvégtében.

Járáltunk a padok között, egyre több csillagot osztogattunk, s remekül éreztük magunkat. Többekkel tudtam beszélgetni, hozzám is szóltak mások, szinte hihetetlen.

Kilátásba került egy zsúr, ahol finomságokat ehetünk, talán egy díjugrató versenyt is megnézhetek. Láttam olyan témaköröket, ahol a játéké volt a szerep. Kiderült, nemcsak Flóra szereti a nyelvi játékokat és a társasokat, hanem mások is. Megbeszéltük, valamelyik hétvégén összeülünk, s játszunk egy jót. A Scrabble, a Sudoku, a Monopoly és az Activity a menő.

Megszólt a csengő, most igazán sajnáltuk.

- Sebaj, gyerekek. Lesz még fő óra, hozok majd játékos feladatokat. Ha akarjátok, a lapokat itt hagyom. Holnap, a szünetekben még kitölthetitek őket, diskuráljatok csak. A végén azért szeretném majd látni a csillagokat, tehát vigyázzatok a feladatlapokra.

Mosolyogva kiment a teremből.

Másnap a szünetekben is többször nézegettük a témaköröket. Megakadt a szemem a pingpongon. Soha nem tudtam, de jó lenne megtanulni. Felajánlották, hogy bevesznek a csapatba, tanítgatnak, Rékának van pingpongasztala.

Ennyi jót egy játékban, el sem hiszem. Olívia, te igen?

Szeretettel: Noémi”

„Szia, Noémi!

Magam is ámulok és bámulok, és nagyon örülök. Nem tudom, pontosan mi válthatta ki Kemény tanárnő és a többiek ilyen pozitív irányú viselkedését, de végtelenül boldog vagyok. Remek kis feladatot talált ki.

Hétfőn megyek hozzád, s várom a bátorsággal kapcsolatos gondolataidat.

Szeretettel: Olívia”

Közönyösség, jutott eszembe. Eddig közönyösek voltak a gyerekek, ezért serkentő feladatokat kell kitalálni nekik, melyek egymás megismerésére buzdítanak. Csodálatos lépés volt ez Kemény tanárnő részéről. Hál Istennek, észhez tért.

Kedves Olvasó! Tartozom még egy vallomással. Történetem elején írtam, hogy a többi tanárral is fogok beszélni Noémi esetéről. Most elmondhatom, próbáltam kérdezgetni őket, de egyikük sem akart nyilatkozni. Beszélgetésekre tehát nem került sor, de annyit megtudtam, hogy többen sajnálkoztak Noémi problémáján. Érdekes, megoldást egyikük sem tudott, vagy nem akart javasolni. Láttam, az osztályfőnökre tolják a felelősséget. Szerencsére a dolgok jól alakulnak, beindult a gépezet.

22. Fejezet

Bátorság mindenekelőtt

Ismét egy fontos témához érkeztünk, amit alaposan át kellett rágnunk. Noémiben az a jó, hogy nekem megnyílik, nem kell harapófogóval kihúzni belőle mindent. Szeret velem beszélgetni, úgy látom, megbízik bennem, s ez a legfontosabb.

- Tudod, Olívia, még mindig az osztályfőnöki óra hatása alatt vagyok. Sokat gondolkodtam, vajon mi változott, s eszembe jutott valami.

- Mire jutottál?

- Arra, hogy én változtam meg, elég bátor vagyok ahhoz, hogy megtegyek dolgokat.

- Témánál vagyunk, pont erről lesz szó ma - jegyeztem meg mosolyogva.

- Mihez kellett a bátorság?

- Először is, elsőként én tettem lépéseket Flóra felé, én kezdeményeztem, így sikerült szorosabbra fonnai a kapcsolatot, s most már egymás mellett ülünk.

Kemény tanárnőtől eddig úgy félttem, mint a tüztől. Tanácsodra elé álltam, s elmondtam neki az érzéseimet a rossz hangulatú, szorongató felelésekkel kapcsolatban, s látod, megérte.

Összeszedtem a bátorságomat, hogy Vikit felhívjam, s elmondjam neki, máshol szeretnék lovagolni.

Mertem váltani, Nikit és a lovardáját választottam.

A játékos osztályfőnöki órán pedig bátran beszédbe elegyedtem másokkal, remekül éreztem magam, s még el is ígérkeztem Petra díjugrató versenyére.

- Noémi, nagyon büszke vagyok rád, ugye tudod? Pontosan ezeket a bátor cselekedeteidet gondoltam én is végig veled kapcsolatban, s te remekül teljesítetted mindet, s most el is mondtad. Vajon mitől lettél ilyen bátor?

- Nem is tudom, Olívia. Talán azért, mert az első alkalommal mondtad, hogy nem vagyok egyedül. Rengeteget jelentenek nekem ezek a beszélgetések, úgy látszik, erőt merítetek belőlük. Arra gondoltam, miért ne próbálhatnék meg dolgokat én is, ha mások megtehetik? Nem tudom, egyszerűen megjött hozzám a kedvem. Az is segített, gondolom, hogy Te is velem egy cipőben jártál, és sikerült kimásznom a gödörből.

- A családod mit szól mindehhez?

- Nem győznek betelni a dologgal. Sokat jelent nekik, hogy derűsebb és vidámabb vagyok, mint egyébként. Nagy kő esett le a szívükről. Mi mindannyian nagyon hálásak vagyunk neked, Olívia.

- Tudod, én meg azért vagyok hálás, hogy megismerhettelek benneteket!

Egy darabig csendben ültünk, megható volt ez a pár pillanat.

- Noémi, mi újság a lovaglással? Továbbra is jól érzed magad Nikinél?

- Egy percig sem bántam meg, hogy oda mentem. Niki csodálatos ember, Pajti pedig remek barát és tanító. Képzeld, a lovagláshoz is kell bátorság, nem is akármilyen! Hadd meséljek el egy-két érdekességet. Tudod, Niki utalt arra, hogy nem jó az egyensúlyérzésem, fejleszteni kell. Meséltem Neked, milyen gyakorlatokat végeztünk és végzünk a mai napig is. Tapasztaltam azóta egyet, s mást. A patracon, képzeld, hanyatt kell feküdnöm a lovon, úgy indul el velem Pajti lépésben, majd menet közben fel kell ülnöm. Gondolhatod, először hogy féltem, de Niki nyugtatott, Pajti nagyon óvatosan lépkedett, s a végén már remekül éreztem magam. Oktatóm mondta is, hogy nagyon büszke rám, mert leküzdöttem a félelmemet. Most már nem mindig a patracon lovagolok, hanem nyeregben is. Niki megígérte, hogy ha ilyen jól mennek majd a dolgok, a szárakat is a kezembe adja, s úgy gyakorolunk tovább. Egyre több feladatot és gyakorlatot bíz rám, látja, megvan hozzá a merszem, olyan jó!

- Jó, bizony. Örülök neki nagyon. Eleinte is ilyen lelkesedést vártam, ezt nem kaptam meg tőled, amikor Vikihez jártál.

- Ott a versengés volt a középpontban, a hangulat is ezt tükrözte. Itt teljesen más. Ló, lovas, oktató között létrejövő harmonikus kapcsolat, hiába, a lovarda rászolgált a nevére.

- Tényleg, anyudék elengedtek a díjugrató versenyre?

- Őszintén, eleinte nagyon meglepődtek, hogy menni szeretnék. Aztán rájöttek, remek lehetőség ez nekem a kimozdulásra. Még nem döntötték el, ki jöjjön el velem. Szombaton lesz, elvileg a cukinak nyitva kell lennie, a könyvesbolt is rövidített nyitvatartással üzemel, a nagyfi még nem határozott.

- Ne izgulj, megoldjuk. Tudod, van egy ötletem. Ha benne vagy, megkérdezzük a szüleidet, elengednek-e velem. Szívesen elkísérnélek. Mit szólsz?

- Komolyan mondod? Nagyon örülnék neki, Olívia. Egyáltalán, szereted a lovakat és a lovas sportokat, nem teher ez Neked?

- Ne félj, messziről szívesen nézem, csak lovagolnom ne kelljen őket - mondtam nevetve.

- Ezek szerint te ráérsz és eljössz velem szombaton? Mi lesz a könyvtárral és az alapítvánnyal?

- A könyvtárban kollegáim is vannak, akik besegítenek. Az alapítvány miatt pedig ne legyen gondod. Akkor megkérdezem a szüleidet, elengednek-e velem, jó?

- Rendicsek, biztosan, mert szeretnek Téged, és megbíznak benned.

- Noémi, van valami, amiről beszélünk kell. Ne ijedj meg, nincs semmi baj. Úgy érzem, most már eleget beszélgettünk, ezért a hétfő délutánokra már nincs szükség.

- Jaj neee!!! - rémült meg azonnal.

- Noémi, nem kell elszakadnunk egymástól. Figyelj rám, légy szíves. A beszélgetések helyett mást csinálunk együtt, több programra is szeretnék elvinni. Első alkalommal pedig te szervezted meg a díjugrató versenyt. Ideje, hogy együtt kimozduljunk, jól érezzük magunkat, s menet közben megbeszéljük az élményeket. E-maileket továbbra is várok tőled, amikor

valami érdekes történik veled a suliban, vagy az életed bármely területén, ami fontos a számodra. Nem válunk el, csak másképp töltjük el a közös időt. Szerintem legtöbbször a hétvégeken leszünk együtt egy-két órásckát.

- Tényleg megijedtem, mert azt hittem, itt a búcsú ideje. Akkor csak azt jelenti, hogy másképp leszünk együtt, igaz?

- Pontosan.

- Akkor házit már nem is kapok?

- Elég, ha levelet írsz, s beszámolsz Nekem. A közös élményeket pedig együtt megbeszélhetjük. Nagyon várom majd azt a versenyt, igazság szerint még soha nem voltam ilyenén.

- Én sem. Remélem, jó időt fogunk ki, Gödöllőn rendezik meg, szabadtéri program lesz.

- Majd napsütést kérünk arra a napra.

- Petra is nagyon készül. Hozott be a suliba pár képet, meg a telefonján is mutatott egy rövid videót az edzéseiről. Olyan jó, hogy megmutatta nekem is.

- Bizony, ez remek hír.

- Olívia, az életedben mi volt a legnagyobb bátor cselekedet?

- Gondoltam, hogy rá fogsz kérdezni - nevettem fel. - Még ma is tisztán emlékszem. Szerintem, legnagyobb merész cselekedetem az volt, amikor iskolásként odaálltam az osztály elé, s kipakoltam nekik.

- Mit csináltál?

- Betelt a pohár, elegendő volt, hogy szinte levegőnek néztek. Elmondtam nekik, mennyire rossz egyedül lenni, hiába vagyok közöttük. Elmondtam nekik az érzéseimet, úgy, ahogy te tetted Kemény tanárnőnél. Kértem, hogy fogadjanak maguk közé, szeretnék tartozni valahova stb. Nem szidtam senkit, csak kiöntöttem a bánatomat. Úgy látszik, hatásos volt a beszédem, mert azóta már volt kikhez szólnom. Két-három osztálytársammal különösen jó lett a kapcsolat, így már sokkal jobb volt naponta suliba mennem.

- Elhiszem, most már én is úgy érzem, vége a magányos időszaknak. Amikor először találkoztunk, Olívia, nem tudtam, hogy ilyen kellemesen megváltozik majd az életem.

- Voltak ötleteim, de rajtad is rengeteg múlt, kicsim. Ha nem vagy ilyen beszédes, ha nem teszed meg az első lépéseket, ha nem hagyod, hogy segítsek, minden másképp alakult volna.

- Ha olyan rideg és szigorú lettél volna, mint Kemény tanárnő, biztosan nem nyílok meg neked - mosolyodott el.

- Látod, már ő sem olyan szívtelen.

- Nem, de azért még tartok tőle.

- Semmi baj, nem kell mindenkit egyformán kedvelni.

Kicsit még csacsogtunk erről-arról, majd elköszöntem.

Noéminek nem mondtam el, hogy az alapítvány felé időnként beszámolót kell leadnom a fejlődéséről. Semmi értelme, hogy ezzel stresszeljem. Mónika és János örömmel mondtak igent a szombati nappal kapcsolatban. Egyébként is boldogan megyek el Noémivel programokra, meglátjuk, hogyan boldogul más környezetben, több ember társaságában.

Neked mi a tipped, Kedves Olvasó?

23. Fejezet

A kívánságom az...

Noémitől ismét kaptam egy beszámolót, egyébként sejtettem, hogy érkezik tőle valami.

„Kedves Olívia!

Örülök, hogy újra írhatok Neked, van miről, azért is ragadtam billentyűzetet. Úgy látszik, Kemény tanárnővel valami csoda történt, mert a mai osztályfőnöki órán is játszottunk. Mondtuk neki, hogy a múltkori „Csillaghullásos” játék milyen jó volt, még másnap is sokat beszélgettünk, meg csillagoztunk. Örült neki, hogy első játékötletem ilyen sikert aratott.

Ezt követően az óra további része érdekesen alakult.

- Ma mit játszottunk?

- Egy kicsit más jellegű játékot, mint a múltkor. Figyeljete, mert egyszerűnek látszik, de mégsem az.

- Most is járhatunk közben?

- Egyelőre nem, de majd meglátjuk. Mindenki vegyen elő egy papírt, s az alábbi címet írja fel: „A kívánságom az...”

- Lehet kívánni?

- Igen, de csak olyat, amit valamelyikőtök, vagy esetleg én tudok teljesíteni. Olyat nem lehet kérni, amit csak a szülők, vagy barátok adhatnak meg. Ez kimondottan rólunk és a közösségünkben elérhető vágyainkról szól. Figyelem, csak egyet lehet kívánni. Gondolkodjatok nyugodtan, van időnk.

- Tehát nem kérhetek emeletes tortát, mert azt Noémi nem tudja elkészíteni - nevetett Zsófi.

- Jól gondolod, most csak mi segíthetünk egymásnak.

- Nevet nem kell írni?

- Nem, mert a végén lehet tippelni, kinek a kívánsága hangzott el.

Csend volt az osztályban, mindenki gondolkodott, mit is írhatna. Mi az, amiben valaki közülünk segíthet.

A tanárnő a naplójába mélyedt, szerintem tudta, hogy a játék fejtörést okoz mindenkinek. Magam is csak ültem, s a játék címét nézegettem.

„Kívánságom az...”, nem is tudom. Láttam, mások is gondolkodnak, így nem éreztem ciki-nek a dolgot. Egy egyszerű feladat kifog rajtunk, vagy ennyire nem ismerjük egymást? - töprengtem.

Aztán bevillant valami, s ha már eszembe jutott, leírtam:

„Kívánságom az, hogy soha többé ne érezzem magam egyedül egy közösségben!”

Csak ennyi volt? Áthúzzam, írjak mást, vagy hagyjam?

- Lassan fejezzétek be! Kinga, szedd össze a lapokat!

Kicsit félve adtam oda az enyémet. Lehet, nevetség tárgya leszek, de most már mind-egy.

Kemény tanárnő összerendezte a lapokat, s hangosan felolvasta a kívánságokat. Kíváncsian figyeltünk, s próbáltunk találgatni. Rengeteget nevettünk, s közben kiderült, valóban tudunk egymásnak segíteni.

Az egyik kívánság pl. így hangzott:

„Kívánságom az, hogy ne bukjak meg irodalomból!”

- Ezt csak Andris írhatta, senki más.

- Lebuktam - mondta kissé idegesen. - De tényleg nem akarok megbukni!

Egyszerre megértettem a játék lényegét. Nem dicsekvésként mondom, de én vagyok a legjobb magyaros az osztályban.

- Ha akarod, segítek, korrepetállok, csak neked is legyen kedved hozzá.

- Soha nem szerettem a magyart, de mit csináljak? Tényleg segítesz, Noémi?

- Miért ne?

- Ez a beszéd, gyerekek - lelkesedett az ofő.

Valaki gitározni akart megtanulni, s nálunk Attila remekül játszik, így megvolt a „tanár-diák” kapcsolat.

Volt, aki azt kérte, ne vegyék el folyton a kajáját. Ezen jót derültünk, de tudtuk, kiről van szó, s mivel segítségnyújtás a cél, megígértük neki, hogy békén hagyjuk.

Valaki a csengőhangok gyűjteményét akarta gyarapítani különlegességekkel, így benne voltunk, hogy elhalmozzuk mindenfélével.

Akadtt olyan kérés is, amiről eleinte nem tudtuk kié lehet, aztán rájöttünk. Laci azt kívánta Timitől, hogy kicsit többet legyenek együtt, iskolán kívül is. Érdekes, ezt nem beszéltek meg négy szemközt, hanem bevállalták az osztály előtt. Nagy derűtség követte a kérést.

Sok apróságot hallottunk, s ráébredtünk, nem is olyan nehéz egymásnak segíteni, ha akarjuk. Nekem jutott még egy feladat. Virágnak van egy kutyusa, de egyedül nem szereti sétáltatni, kérte, legyen valamelyikünk a társa. Szívesen vállaltam, igaz, nekünk nincs kutyánk, de szeretem az állatokat. Virág kutyusa amúgy sem nagy méretű, így boldogulunk még akkor is, ha más kutyák esetleg megtámadnák a miénket.

A kérésem is elhangzott, persze egyértelmű volt, hogy én írtam.

- Úgy látom, ez a probléma is lassan megoldódik - bólogatott elégedetten a tanárnő. - Flóra már melletted ül, a csillagos játéknál is remekül elbeszélgettetek, szombaton mész Petra díjugrató versenyére. Egyébként ne izgulj, a Facebookon már rég nincs fent az a bizonyos bejegyzés.

- Jaj, de jó, köszönöm!

Az emlékeimben ott van ugyan, de legalább már nyilvánosan nincs fent. Tudom, jönnek újabb és újabb események, de akkor is, így már sokkal jobb érzés.

Flóra egyébként a tanárnőtől kért segítséget, mert ő matekból nem boldogul. Kiderült, persze, hogy mások sem, így tart majd a tanárnő korrepetálást, valamelyik délután, időpontot még egyeztetni kell.

- A tanárnőnek van valamilyen kívánsága? - kérdeztem.

Elmosolyodott.

- Nem írtam fel, de szeretném, ha mostantól kevesebb panasz érkezne rátok a szak-
tanároktól. Ha kevés a probléma, több játékra jut idő.

Majdnem elfelejtettem, többen kértek másokat, hogy változtassanak bizonyos viselke-
désükön, idegesítő szokásaikon. Hát ez is beválik, s kellemesebb lesz az osztálylég-
kör.

Egyébként a kívánságlistát később is folytattuk, de már nem írásban, hanem szóban.
Bátorságot adott a játék, hogy odamenjünk a másikhoz, s elmondjuk, mire van szükség-
ünk. Remek dolog, ugye?

Szeretettel: Noémi”

„Szia, Noémi!

Egyre jobb játékok születnek az osztályfőnöki órákon. Örülök, hogy fel merted vállalni
az érzéseidet! Nem lehetett könnyű, de látod, sikerült!

Szombaton találkozunk. Érted megyek kocsival, s útközben majd beszélgetünk. Addig
is vigyázz magadra!

Szeretettel: Olívia”

Végre mernek az osztálytársak nyitni egymás felé, kell a játék és egy kis bátorság.

A szombati napot pedig nagyon várom, egy igazi, különleges programnak nézünk elébe.

24. Fejezet

Egy kellemes napról dióhéjban

Izgatottan készültem erre a napra. Még soha nem voltam díjugrató versenyen, nézőként is
várakozás fogott el. A lovakat igazság szerint csak messziről szeretem nézni. Azt is tudtam,
nem kell kiöltözni, csak lazán, lezseren. Készítettem szendvicseket is, de sejtettem, biztosan
lehet valamit falatozni a pályánál. Szép, napos időt jósoltak mára, aminek kimondottan
örültem, a szabadtéri rendezvény miatt.

Noémi már izgatottan várt, édesanyja neki is összeállított egy kis csomagot az útra.

- Szia, Olívia, milyen szép napunk van! - csacsogott.

- Bizony, jól drukkoltunk.

A kocsiban Noémi azonnal belevágott a dolgok közepébe.

- Olívia, utánanéztem egy kicsit a legfontosabb tudnivalóknak a versennyel kapcsolatban.
Neked is elmondom, hogy értsük, miről lesz szó.

- Ez kedves tőled.

- Tehát:

Legfontosabb szabályok: A díjugratás hibaidős, azaz gyorsaság és minél tökéletesebb teljesít-
mény a cél.

Mulasztás mértékei: 4 hibapontot kap a versenyző, ha ugrás közben a ló első vagy hátsó
lábával leveri a rudakat. Amennyiben feldönti az akadályt, ezt rombolásnak nevezzük. Ha a ló
megtorpan az akadály előtt, hibapontnak számít, ha kifut az időből, az is.

Kizárás történik akkor, ha a lovas leesik a lóról.

- Ejha, ezt jól összeszedted! A gyakorlatban majd meglátjuk.

Noémi, nekem is van egy hírem, a biblioterápiával kapcsolatban.

- Jó, vagy rossz?

- Attól függ. Utánanéztam egy kicsit a dolognak. Ahhoz, hogy biblioterapeuta lehessen belőled, egy diplomával kell rendelkezned. Csak utána tudsz elvégezni egy úgynevezett szakirányú képzést, ami lehet egy vagy két éves.

- Tehát előtte mást kell elvégezniem?

- Igen, s van is egy ötletem. Könyvekkel szeretsz foglalkozni, ezért elvégezheted a könyvtárosi szakot, amihez párban, szorosan csatlakozik az informatika szak. Manapság már nem lehetsz meg e nélkül.

- Nekem tetszik az ötlet.

- Akkor jó. Természetesen, még nagyon fiatal vagy ahhoz, hogy döntsél. Böven van időd erről gondolkodni, s ha másképp határozol, akkor sem lesz tragédia. Lényeg, hogy élvezd és szeresd azt, amit csinálsz.

- Hasonlóan gondolkodunk, Olívia.

Pár percig csendben kocsikáztunk tovább. Kicsit lehúztam az ablakot, a szél lágyan simogatta az arcunkat.

- Nincs huzat hátul?

- Nekem jó így, köszi.

Képzeld, Olívia, Nikinél csodálatos dolog történt!

- Micsoda? Mesélj!

- Nem hittem volna, de már vannak lovas barátaim!

- De jó!

- Bizony! Olyan lovasokkal vagyok együtt, akik hasonló tudással rendelkeznek, így közösen lovagolhatunk. Érdekes a megnevezése, osztálylovaglásnak hívják. Szeretem, mert itt nincs cikizés, segítjük egymást, Niki odafigyel ránk.

- Remek ötlet a hasonló tudásszintű lovasokat összehozni.

- Szerintem is. Most már nálam vannak a száraz, és ügethetek is, együtt a többiekkel. Lovaglás előtt vagy után duncsizunk egy kicsit, sőt lovas könyveket is csereberéltünk már.

- Noémi, nagyon örülök, hogy ezt elmondtad. Ez volt a cél, nem igaz?

- Igen, egy ilyen közösségre vágytam mindig.

Pár percig csendben élveztük a táj szépségeit.

- Vártad már nagyon ezt a napot, igaz?

- Vártam, bizony.

- Mít gondolsz, lenne kedved neked is kipróbálni a díjugratást, ha már jól tudsz lovagolni?

- Még nem gondolkodtam ilyesmin, beérem azzal, ami most van.

- Nemsokára ott is vagyunk.

- De jó!
- Olívia, kérhetek tőled valamit?
- Persze.
- Ha sokan lesznek, kérlek, ne veszítsük szem elől egymást.
- Ne félj, melletted leszek. Egyébként nekem sincs kedvem elsodródni tőled egy idegen környezetben.

Noémi nagyot sóhajtott, s felszabadultan szállt ki a kocsiból.

Komoly készülődés, nyüzsgés fogadott bennünket. Petrával sajnos nem tudtunk beszélni, mert készült a versenyre. Éppen bemelegítő gyakorlatokat végzett, s ilyenkor nem lehet zavarni.

Nem akarok a versenyről részletesen írni, mert nem értek hozzá. Noémi izgatottan figyelt, könnybe lábadt szemmel kísérte a lovasok mozdulatait. Felszisszent egy-egy hibánál, örömmel tapsolt, amikor a versenyzők a célba értek. Amikor Petrára került a sor, még levegőt is alig mert venni. Egy hibát ejtett, az ideje viszont remek volt, majd meglátjuk, melyik helyezéshez lesz elég.

Közben elővettük szendvicseinket, s falatozva figyeltük az eseményeket. Perecet és édességeket árultak az egyik standnál, megvendégeltük magunkat egy sós pereccel.

- Jaj - kiáltott fel Noémi, amikor meglátta, hogy egy versenyző leesett a lováról.
- Még jó, hogy van rajta kobak. Vajon nagyon megütötte magát? A versenyből már kizárták, de legalább, remélem, nem sérült meg súlyosan.

Szerencsére, mint megtudtuk, nem történt komolyabb baj. Lehet, lesz egy-két zúzódása, de talán az ijedtség nagyobb volt.

Később következett az eredményhirdetés. Petra harmadik lett! Lovával tett egy tiszteletkört, kapott egy szép érmet.

Amikor már minden lezajlott, odamentünk hozzá. Láttuk rajta, nem valami boldog.

- Gratulálok, remekül csináltad - lelkesedett Noémi mosolyogva.
 - Köszí, de nincs mihez.
 - Hogyhogy?
 - Tavaly is harmadik lettem, most már az első helyezésre pályáztam.
 - Majd eljön annak is az ideje - bátorítottam mosolyogva -, ez is nagyon szép teljesítmény.
 - Maga kicsoda?
 - Persze, de buta vagyok - szabadkozott Noémi. - Petra, hadd mutassam be neked egy nagyon kedves ismerősemet, Olíviát.
- Olívia, ő pedig az osztálytársam, Petra.
- Kezet fogtunk.
- Örülök, hogy megismertelek.
 - Szintúgy - mormolta Petra. - Egyébként honnan ismeritek egymást?
 - A könyvtárból - mondta Noémi.

Értettem, nem akar komolyan belemerülni a dologba, így jóváhagyólag mosolyogtam.

- Megyek, mert vár az edzőm - vetette oda Petra. - Sziasztok!
 - Nem volt valami barátságos - néztem utána.
 - Petra már csak ilyen. Bizony, örültem volna annak a helyezésnek, de nem vagyunk egyformák.
- Lehetett még pónikat simogatni. Noémi óvatosan odament, s barátságosan veregette meg egy hízelkedő kis póni nyakát.
- Nagyon édes - mondta.
- Így telt a nap, kicsit elfáradtunk, de boldogan vittem haza Noémit.
- Nos, hogy érezted magad? - kérdeztem tőle.
 - Remekül, köszönöm, hogy eljöttél velem!
 - Nagyon szívesen.
 - Te, Olívia, hogy érezted magad? - viszonzta a kérdést.
 - Köszönöm, én is jól elvoltam.
 - Egyébként végiggondoltam a dolgokat. Nekem még mindig jó a tanpályás lovaglás és szórakozás, a verseny nem köt le.
 - Az a lényeg, hogy szereted csinálni. Az pedig, hogy a többiek mire vágnak, más kérdés.
 - Legközelebb mit csinálunk?
 - Az legyen meglepetés, majd megírom, vagy felhívlak. A program, amit gondoltam neked, még szervezés alatt áll.
 - De titokzatosan hangzik. Nekünk meg hamarosan itt az osztálykirándulás, majd írok róla, ha szeretnéd.
 - Mindenképp.

A napnak még mindig nem értünk a végére. Beültünk egy cukiba fagyizni. Igazán megérdemeltük, nem?

25. Fejezet Osztálykirándulás helyett...

Kimondottan jól alakul Noémi sorsa a suliban. Kíváncsi vagyok, kapok-e még tőle e-mailt, s ha igen, milyen fontos eseményről írhat még. Örömmel nyitottam meg a soron következő üzenetét, s várakozással kezdtem olvasni.

„Kedves Olívia!

Még a díjugrató versenyen mondtam Neked, hogy nemsokára osztálykirándulásra megyünk, erről szeretnék most Neked írni. Képzeld, a dolgok kicsit másképp alakultak.

A kirándulás előtti osztályfőnöki órán a tanárnő javasolta, beszéljük meg, hova is menjünk.

Érdekes, nem záporoztak az ötletek, úgy látszott, a telefonjával mindenki jól elvan. Saját kis világot varázsol magának, s mindegy, hol van éppen, csak a telefon nála legyen, és wifi-közelben tudhassa magát.

- Na, gyerekek, valami ötletek csak van? - tette fel a kérdést ismét a tanárnő. - Ne én mondjam meg, hova menjünk, oda úgy sem lenne kedvetek, nem igaz?

- Nekem mindegy - dörmögte Andris.

- Ettől még nem lettünk okosabbak - vont vállat Kemény tanárnő. - Mivel csak egy napos a kirándulás, nem kell nagy dologra gondolni.

Flóra jelentkezett.

- Igen?

- Nekem lenne egy ötletem.

- Halljuk!

- Noéminek május 8-án lesz a születésnapja. Ebből az alkalomból piknikezhetnénk egyet valahol. A Csillaghullás játék során beszélgettünk finomságokról. Ki-kí hozhatna sport-szeletet, linzert, édes és sós sütitet, kaját, üdítőket stb.

- Ez tényleg remek ötlet! - kiáltotta Zsófi. - Lehetne egy csomó jó dolgot játszani, együtt lennénk, hozhatnánk társasokat.

Láttam, többeknek tetszik az ötlet.

- Noémi, mit szólsz hozzá? - kérdezte a tanárnő.

- Meglepődtem, de örülök neki.

- Mégis hol piknikezünk? - tette fel a jogos kérdést Kinga.

- Nem messze a sulitól van egy nagy, füves terület, ahol pompás, hangulatos piknikezést csaphatunk.

- Ki hoz szendvicseket? Vagy inkább bográcsizzunk? - tudakolta Zsófi.

- Legyen mindkettő. Sokan vagyunk, ki ezt, ki meg azt szeretné - ajánlotta a tanárnő.

Szépen megállapodtunk a részletekben.

Izgatottan vártam ezt a kirándulást, még soha nem volt rá példa, hogy a születésnapom apropójából szervezzünk valamit. Végre, eljött a nagy nap. Szerencsére remek időnk volt, egy kicsit sem esett, szabadtéri programhoz éppen alkalmas.

Hála Istennek, keveset kellett utazni, csak pár megállónyi, így nem ment el az idő buszozással.

Megláttuk a szép, nagy füves területet, ahol fák is adtak nekünk árnyékot. Mivel sokan vagyunk, kell is a nagy tér.

Ekkor jött a meglepetés.

- Figyelem, figyelem! - kiáltotta a tanárnő, összecsapva a kezét. - Köszöntsük fel az ünnepeket!

Noémi, nagyon örülök, hogy ilyen nagy társaságban ünnepelhettek a születésnapot, méghozzá itt, a szabadban. Isten éltesse!

- Köszönöm! - mondtam meghatottan.

A java még csak ezután jött. Egy nagy borítékot nyújtott át nekem, ahol mindenki aláírása szerepelt. Amikor kinyitottam, a lélegzetem is elállt.

- Könyvutalványok, de még mennyi!

- Tudjuk, hogy könyvmoly vagy - viccelődött Kinga. - Több címletben kaptad, így tudsz nyugodtan válogatni; többszörre is levásárolhatod.

Szóhoz sem jutottam a csodálkozástól.

- Ha már ajándék, legyen olyan, aminek tényleg örülsz - tette hozzá mosolyogva Flóra.

A borítékban még volt valami. Széthajtogattam a lapot, s az alábbi idézetet olvastam:

„Higgy magadban! Egyedi vagy és fontos. Van a világban egy olyan hely, amely csak a tiéd, és senki más nem tudja betölteni.” (Vera Peiffer)

Szeretettel: az osztályfőnököd

Meghatottan néztem rá.

- Tudom, hogy szereted az idézeteket. Valami olyasmit kerestem Neked, ami különleges.

- Ez tényleg az, nagyon köszönöm! Kirakom a szobám falára.

A szabadtéri bulizás ezután megkezdődött. Természetesen vittem linzert, aminek nagy sikere volt. Mindenféle finomság került elő a kosarakból, alig győztük megenni.

Később a fiúk fociztak, pár lány tollasozott, előkerültek a társasok. Néhányan nagy sétát tettek a környéken, egyszóval kis csoportokba verődünk, s csodálatosan éreztük magunkat.

- Gyerekek, gyertek, osztályképet készítünk! - kiáltotta a tanárnő.

Nem mindenkinek volt hozzá kedve, de azért odaálltunk, pózoltunk, mosolyogtunk. Az egyik képen engem vettek középbe, körülöttem Flóra, Kinga, Zsófi, s még néhányan.

Pár perc múlva a tanárnő odaintett magához.

- Gyere csak, nézz ide!

A telefonján megnyitotta a Facebookot, s akkor megláttam:

Ott állok középen, éppen sikerül mosolyognom a kamerába. Körülvesznek azok, akikkel amúgy is szívesen vagyok együtt. A kép alatt az alábbi felirat:

„KÖZÉNK TARTOZOL!”

- Később majd nézd meg, mennyien lájkolták! - mondta mosolyogva. - Remélem, most már lelkileg is jobban vagy.

- Tényleg sokat jelent nekem.

- Te meg bocsáss meg a múltkoriért, remélem, ez segít.

- Már eddig is kaptam támogatást, köszönöm!

Pompás nap volt, boldogan tértem haza.

A családdal is megünnepeljük majd a születésnapomat, a hétvégén. Az is mindig remekül sikerül, kedvenc csokitortámat kapom tőlük, meg persze könyveket. Fantasztikus ajándék mind.

Emlékszel, Olívia? Első beszélgetéseink elején azt mondtam, nekem nem is lesz születésnapi zsúrom. Tévedtem, végre jól éreztem magam, s tartozom valahova. Ezt nagyrészt Neked is köszönhetem!

Szeretettel: Noémi”

„Szia, Noémi!

Örömmel és meghatottan olvastam soraidat. Most már tényleg sínen van minden.

Nekem is van egy meglepim. Kérdezted a múltkor, mit csinálunk legközelebb. Szeretnélek elvinni Maja legújabb könyvbemutatójára, s ha akarsz, dedikáltathatsz nála könyvet is. A szüleiddel megbeszéltem, szívesen elengednek, már csak rajtad múlik. Hogy döntesz?

Szeretettel: Olívia”

Mint várható volt, nemsokára megcsörrent a telefonom.

- Olívia, Olívia! Tényleg megszervezted, hogy találkozhasak kedvenc írónőmmel? Naná, hogy megyek! Pontosan mikor lesz, és hol?

- Vasárnap, 15 órakor, a könyvtárban, ahol dolgozom. Nagy, tágas hely, többen is elférünk. Majd megyek érted, s elkísérlek.

Noémi folyamatosan csacsogott még, aztán elkészöntem tőle.

Érdekes lesz egy ilyen könyvbemutató, már alig várom. Noémi meg különösképpen, hiszen kedvenc írónőjével találkozhat.

El kell még mondanom, a Noémiről készült legújabb Facebook bejegyzést valóban rengetegen lájkolták, de nem is ez a lényeg. A kislány lelki egyensúlya helyreállt. Ezt a bejegyzést is megosztotta velem Levi, akit a történetem elején már megemlítettem. Megtudtam tőle, személyesen nem találkozott még Noémivel. Mivel sokat meséltem neki a kislányról, ezért figyelemmel kíséri az eseményeket, s örömmel osztotta meg velem ezt a kedves képet és a hozzá tartozó feliratot. Levinek nagyon tetszik az alapítványunk munkája, így fontolgatja, hogy csatlakozik. Karbantartói feladatai mellett jól jön egy kis változatosság.

Noémivel mi nem Facebookon tartjuk a kapcsolatot, hanem e-mailben, telefonon, meg persze, személyesen. Ezt mindketten rendkívül fontosnak tartjuk, s már alig várjuk a vasárnap délutánt. Hűségesen beszámolok majd az eseményekről, ígérem.

26. Fejezet

Maja

Mivel könyvtárban dolgozom, vettem már részt egy-egy könyvbemutatón. Még egyet sem szerveztem, de ismerem a menetét, így Noémit is pontosan tudom majd tájékoztatni az eseményekről. Maját természetesen a Nem Vagy Egyedül Alapítvány segítségével kértem fel, hogy tartson a könyvtárunkban legújabb könyvről bemutatót. Rendkívül örült a felkérésnek, kis csapatával hamar megállapodtunk az időpontban. Minden költséget az alapítvány áll.

Noémi izgatottan készült az eseményre, az írónőtől szinte minden könyve megvan, a legújabb kivételével. Majáról tudni kell, hogy kimondottan ifjúsági irodalom témában ír, az érzelmekre hat. Közben tanít, kalandokban részesíti az olvasókat úgy, hogy egy percre sem lankad a figyelmük.

A könyvtár hamarosan megtelt érdeklődő, kíváncsi emberekkel; még pótszékeket is kellett hozni. Noémi mellettem ült, izgatottan nézelődött, alig várta, hogy elkezdődjön a bemutató.

Ritkaságszámba megy, hogy a programban nem volt csúszás. Pontosan 3 órakor megjelent Maja, kis csapatával, máris nagy tapsot kapott.

- Sok szeretettel üdvözlök mindenkit - kezdte beszédét. - Köszönetemet szeretném kifejezni a Nem Vagy Egyedül Alapítványnak, hogy ezen a szép napon, itt lehetek. Szeretném, ha a közönséggel tegeződhetnék, így még kellemesebb lesz a hangulat. Tehát örülök, hogy köztetek lehetek!

Ilyen stílusban csevegett tovább, s kezdetét vette az esemény. Először is bemutatta segítőit, akik a bemutatót színesítették. Mindjárt az elején filmet vetítettek Maja életének legfontosabb vagy legmulatságosabb eseményeiről. Kacagás harsant innen is, onnan is. Ezután Maja a legújabb könyvéből olvasott fel egy-egy történetet. Két felolvasás között pedig szintetizátoron csendültek fel a témához illő dallamok.

Amikor a hangulat már-már a tetőfokára hágott, jött a meglepetés.

- Most pedig, itt vagyok, kedves közönség, kérdeztek nyugodtan, bármire szívesen válaszlok.

Először nagy volt a csend.

- Nem harapok, csak bátran! - mosolygott Maja.

Aztán megtört a jég. Többen is kérdeztek, az író nő pedig kedvesen és szórakoztatóan válaszolt.

Noémi mocorogni kezdett mellettem. Biztatóan néztem rá.

Megrázta a fejét, de a nyüzsgést nem hagyta abba. Tudtam, hogy kérdezni szeretne ő is, de nincs hozzá bátorsága.

- Itt a lehetőség, ne szalaszd el! - súgtam a fülébe.

Egyelőre nem jelentkezett, várt. Nem kényszerítettem, ő tudja.

- Már csak pár kérdésre tudok válaszolni, aztán dedikálom nektek a könyvemet - jelentette be Maja.

Ekkor Noémi feltette a kezét.

- Igen?

- Maja, a Katica című könyvedben az egyik szereplő magányos. Kiközösítik az osztálytársai, sőt többször megverik. Persze a végén minden jóra fordul. Te felkarolod a gyengébbeket?

- Nagyon jól látod, szívem. Nekem sem volt könnyű gyermekkorom. A könyvekben olvasott szereplőkhöz menekültem barátságért, megértésért, szórakozásért. Rájöttem azonban, a könyvbeli barátokkal kevés az Élet. Meg kell tanítani másokat az elfogadásra, megértésre, arra, hogy mindenki értékes. Történeteimen keresztül terelgetem az olvasókat a jó útra, ráébresztem őket, hogy másképp is lehet. „Maja mesél” klubot is létrehoztam, ahol komoly témákról beszélgetünk; segíték, hogy a gyerekek, az emberek egymásra találjanak.

Elérkezett a dedikálás pillanata. Hosszú sorban váraкоztunk, de végül mindenki sorra került.

Maja sok könyvet hozott magával, az újból is, a régebbiekből is, így senki nem maradt dedikálás nélkül.

Noémi mindenképpen meg akarta venni Maja legújabb könyvét, megvult rá a zsebpénze.

- Mit írhatok bele? - kérdezte Maja.

- Egy bátorító mondatot - suttogta Noémi.

„Noémi, ne félj, mert minden helyzetben melletted áll valaki, s a tenyerén hordoz!

Szeretettel: Maja”

- Köszönöm!

Később, amikor már az utcán sétáltunk hazafelé, megkérdeztem:

- Érdekes kérdést tettél fel Majának. Miért haboztál, s miért pont ezt kérdezted tőle?

- Kíváncsi voltam, hátha más is megkérdezi, meg persze, izgultam is. Rákérdeztem, mert érzem a könyveiből azt a feltétel nélküli szeretetet és elfogadást, amire mindig is annyira vágytam. Elképzeltem, hogy engem is elfogadna olyannak, amilyen vagyok.

- Biztosan. Hogy érezted magad a bemutatón?

- Remekül. Sok mindent megtudtam az életéről, jó volt őt személyesen látni, köszönöm a lehetőséget, Olívia.

Ismét egy élménnyel gazdagabban tértünk haza. Nem tudom, tartogat-e még valami érdekeset a jövő, majd kiderül.

27. Fejezet

Irodalmi pályázat

A könyvbemutató valóban csodálatosan sikerült. Noémivel többször is beszélgettünk róla, meg persze Maja kedvességéről. Az író nő többeket is buzdított arra, hogy bátran írják le gondolataikat, érzéseiket, hiszen ő is így kezdte. Amikor nem akarták meghallgatni a dolgukba belemerülő felnőttek, fogta magát, s papírra vetette mindazt, amit szóban nem tudott elmondani. A végén egész kis történeteket írt, később már pályázatokon vett részt, többször is ért el helyezést.

Mindezeket azért írom most le, mert a neten rátaláltam egy irodalmi pályázatra. Nem idézem részletesen, csak a lényegét. A kitartásról kell írni prózát, vagy akár verset is. A történet lehet kitalált, vagy megtörtént, humoros, de tanulságos. A pályázat nem jelígés, a legjobbakat kiválogatják, s antológiában jelentetik meg a szervezők. Tizenévesek is bátran indulhatnak. Amikor megláttam, elhatároztam, hogy elküldöm a teljes felhívást Noéminek.

Habozott, nem tudta, mit csináljon, de eszébe jutottak Maja szavai. Azért, mielőtt elküldte volna kis írását, megmutatta nekem is, íme:

Nyertes Noémi: Illatos út

Sokszor előfordul velünk, hogy eltervezünk valamit, s teljesen másképp alakul minden. Pontosan ez történt velem is egy kedd délután. Elindultam, hogy megvegyem a rakott krumplihoz valót, estére jót akartunk lakmározni belőle a párommal. A közért nem volt messze, így gyalog vágtam neki. Pár helyen megvárakoztatott a piros lámpa, s a hatalmas autóforgalomra is figyelni kellett, nehogy elgázoljanak, hiszen valaki a piroson is simán átmegy. Ahogy gondolataimba merülve baktattam, valaki elsuhant mellettem. Az illat, amit éreztem, magával ragadott. Édeskés, de nem túl tömény, lágy és finom, tartós és kellemes emlékeket ébresztő parfüm illata. Elhatároztam, a hölgy után megyek, s

megérdeklődöm, mit használ. Ez a pár perces kis kitérő nem gond, utána jöhet a bevásárlás.

Még láttam elhaladóban kimagasló alakját, hosszú copfba font haját, így nem téveszthettem szem elől. Egy parkos részen haladtunk keresztül, s a fiatal nő egyszerre csak kocogásba váltott. Nem vagyok én ilyesmihez szokva, alig tudtam felvenni vele a tempót. A parfüm illata azonban csábított, s nem hagytam magam.

- Jaj, bocsánat! - kiáltottam, amikor fejfel nekimentem valakinek. Kiderült, egy oszloptól kértem elnézést.

Futás tovább! A nő nem lassított, inkább szaporázta. Úgy látszott, a szerencse nem kedvez nekem, mert a fekvőrendőrs társaságát előnyben részesítve, melléje hasaltam!

- Te jó ég, nem történt baja? - sietett oda hozzám a parfümös hölgy.

- Kö-köszönöm, megvagyok - hebegtem, levegő után kapkodva. - Nem szoktam futni ilyen hosszú távon.

- Kell egy kis frissítő mozgás, főleg, hogy ülőmunkát végzek.

- Az mondjuk igaz.

- Csak nem engem követett? Mintha szapora lépteket és zihálást hallottam volna magam mögött!

- Igen, vagyis, inkább a parfüm illatát, az orromnál fogva vezetett! Annyira jó az illata! Megkérdezhetem, mit használ?

- Nekem is egyik nagy kedvencem, Cacharel Lou Lou a neve. Már alig van az üveg alján, így megyek venni egyet. Velem tart?

- Ha nem jelent gondot, örömmel.

Ha már Lou Lou így összehozott bennünket, tegeződjünk!

- Rendicsek! Magdi vagyok!

- Judit!

- Mielőtt megveszem a parfümöt, ezt a két csomagot oda kell adnom anyunak, elkísérsz?

- Persze, add csak ide az egyiket. Hol lakik?

- Pár saroknyira ide, egy nagy, emeletes házban.

Így mentünk tovább. Amint célhoz értünk, meghökkenve láttuk, a lift nem működik.

- Hányadikon lakik? - kérdeztem rosszat sejtve.

- A hetediken, kalandra fel!

A lépcsők jó meredekesek voltak, többször meg kellett állnunk, s igen csak kifulladtunk a végére.

- Nem baj, lefele sokkal jobb lesz, remek kis edzésterv.

A kitérő után felkerekedtünk, hogy nekem is legyen olyan finom illatú parfümöm. A buszmegállóban sokan voltak, úgy látszik, rég nem jöhetett már. Amikor befutott, akkora volt a tolongás, hogy Magdi még felfurakodott valahogy, de én már nem fértem fel.

- A következő megállónál leszálok, ott várok rád!

Milyen rendes tőle, intézhetné a saját dolgát, s mégis bevár.

Amikor a következő buszon végre együtt voltunk, elővettem a jegyem, hogy kilyukasszam. Egyik masinával sem boldogultam. Egyre idegesebb lettem, mert menet közben felszállt egy ellenőr.

- Jegyeket, bérleteket - hallottam az ismerős mondatot.

Magdi felmutatta a bérletét, én pedig még mindig ott szerencsétlenkedtem, hátha valamelyik lyukasztó mégis csak megkegyelmez nekem. Az ellenőr látta bajlódásomat, oda-jött hozzám, s addig-addig próbálkoztunk, míg közös erővel, sikerrel győzedelmeskedtünk a fránya gépezet felett. Szerencsém volt, mert kifoghattam volna egy háklis ellenőrt, akkor nekem annyi. Mondanom sem kell, tisztességesen megizzadtam, a szívem még mindig a torkomban dobogott.

- Magdi, hol szoktad megvenni Lou Lout? Messze vagyunk még?

- Már csak pár metrómegálló, s ott vagyunk.

Szerencsére, nem voltak tömve a kocsik, így kényelmesen elhelyezkedtünk. Többen a telefonjukat nyomkodták, volt, aki újságot olvasott, valaki zenét hallgatott. A zsebembe nyúltam, keresgélni kezdtem a bevásárló listámat. Azt hittem, a nagy futkosásban elhagytam! Végre megtaláltam, a zsebem egyik sarkába búj.

Alig mentünk pár megállót, amikor meghibásodott a szerelvény, leszállítottak mindenkit. Várhattunk a pótlóbuszra. Közben eleredt az eső, s nem volt fedett hely, ahova beállhattunk volna.

- Még mindig szeretnéd Lou Lout?

- Kitartok, nem adom fel csak úgy!

Kissé meggyötörve, de elértünk a drogériához. Meghökkenve láttuk a kiírást:

„Rögtön jövök!”

- Ezt nem hiszem el! - kiáltottam elcsigázva.

- Nem szokott ilyen lenni, várjunk egy kicsit.

Szaladó lépteket hallottunk.

- Elnézést, már itt is vagyok, jöjjenek csak!

Magdi igyekezett a jól ismert polc felé.

- Itt van, itt van!

Odaértem mellé.

- Hiszen itt csak egy dobozt látok! - néztem körül zavarodottan.

- Sajnos, én sem találtam másikat, ez ciki!

- Legyen a tied, látom így is, hogy néz ki, s tudom, melyiket keressem!

- Olyan kitartó voltál, igazán megérdemled!

Talán még mindig ott huzakodtunk volna, azonban megjelent az árufeltöltő, s kezdte kirakosgatni az árucikkeket.

- Remek, itt van még egy! Ez így igazságos!

Boldogan mentünk a pénztárhoz. Fizetés után máris kibontottam kedvencemet, s kicsit permeteztem a fülem mögé és a csuklómra.

Mielőtt elkészöntem volna Magditól, telefonszámot cseréltünk, s megbeszéltük, hogy szervezünk majd közös programokat. Kár lenne ezt a véletlen kötött barátságot elveszíteni.

A közeli Spar-ban megvettem, amiért eredetileg elindultam. A pénztárnál hosszú-hosszú sor állt, kénytelen voltam kivárni, pedig már alig éreztem a lábaimat. Kártyával akartam fizetni, de nem működött a terminál; jó, hogy volt nálam készpénz!

Annyira fáradt voltam, hogy úgy döntöttem, taxiba vágom magam, s úgy megyek haza.

- Mi tartott ilyen sokáig? Így bízson rád valamit az ember? Azt hittem, valami bajod esett, miért nem tudtál felhívni? - fakadt ki a párom jogos nehezteléssel.

- Tudom, tudom, ne haragudj. Igaz, te is megcsörgethettél volna, ha ennyire aggódtál!

- Persze, pár perces tennivaló lett volna, s nézd meg, mennyi az idő!

Amikor ránéztem az órára, akkor láttam csak, milyen későre jár.

Átöleltem Zsoltot, s kedves szavakat suttoztam a fülébe.

- De finom ez az illat! Honnan van?

- Ez egy hosszú történet, előbb elkészítem a vacsit, s közben elmesélem.

- Büszke vagyok rád!

- Ezt most nem értem! Eddig majd leharaptad a fejem, most meg ezt mondd?

- Igen, mert amit célul tűztél ki, el is érted, pedig volt akadály bőven! Más már rég letett volna róla!

- Sőt, egy kedves barátnővel is megismerkedtem, Magdi igazán kellemes társaság. Nem hagyott cserben, s zsörtölődés nélkül tűrte a megpróbáltatásokat.

Lou Lou azóta is hódít, egyre népszerűbb, sokan veszik. Az útszakaszt, ahol először éreztem meg ezt a semmihez sem fogható illatot, Magdival elkereszteltük Illatos útnak. Ezt csak mi tudjuk, meg a Kedves Olvasó, akivel ezt a kis történetet megosztottam.

Nevetve olvastam végig a történetet, s bátorítottam Noémit, hogy küldje csak el.

Most pedig álljon itt Noémi levele:

„Kedves Olívia!

Fantasztikus hírem van! Képzeld, bekerültem az antológiába!!! A feltételekről és a részletekről hamarosan tájékoztatnak! Úgy örülök!

Azt hittem, soha nem jön el az eredményhirdetés, a napok heteknek tűntek. Még eddig nem szerepeltem egyetlen antológiában sem, ez fantasztikus dolog!

Kérdezgették tőlem, honnan vettem a történethez az ötletet. Pofon egyszerű. Imádom a parfümöket, a kitartásról pedig könnyű volt írni. Csupán akadályok sorozatát kellett leküzdeni, hogy a célt elérje a mesélő. Jó volt megírni!

Látod, Majának igaza volt! Hamarosan ismét fogok írni!

Szeretettel: Noémi”

„Szia, Noémi!

Kimondottan tehetséges vagy, remekül írsz. Sok-sok szeretettel gratulálok, nagyon büszke vagyok rád!

Szeretettel: Olívia”

Ismét egy siker a kislány életében. Érdeemes bezsebelni az élményeket, mert csak így juthatunk előre!

28. Fejezet

Végeredmény

Történetem végéhez közeledünk, elérkeztünk az utolsó fejezethez. Némi apróságot még meg kell említenem, ami fontos lehet, a lényeg azonban már megtörtént. Noémi nyitott a társai felé, egyáltalán nem magányos, van bátorsága kipróbálni dolgokat, nem fejjörgöccsel megy iskolába.

Ugorjunk most pár hónapot az időben. Noémivel természetesen tartjuk továbbra is a kapcsolatot; íme az egyik kedves levele, amiből megtudhatunk pár dolgot. A hozzá írt válaszból pedig rólam is kiderül valami érdekes.

„Kedves Olívia!

Ne haragudj, elég rég nem jelentkeztem, de most itt vagyok, pótolom. Gondolom, érdekel, mi minden történt a könyvbemutató óta. Először is, Andris átment irodalomból!!! Nehezen jött össze a korrepetálás, nem az én hibámból. Andrisnak semmi kedve nem volt az egészhez, az irodalom egyáltalán nem tartozik a kedvenc tantárgyai közé. Neki a reál tárgyak mennek jól. Valahogy sikerült meghoznom a kedvét a tanuláshoz annyira, hogy év végén megkapta a kettest, nem kell osztályt ismételnie. Félttem, mi lesz, ha megbukik, s nem tudom teljesíteni a rám bízott feladatot. Hál’ Istennek e miatt már nem kell izgulnom.

Virággal nagyon jól összebarátkoztunk, együtt sétáltatjuk Bogit. Sok mindenről tudunk így beszélgetni, játszunk a kutyussal, egyszóval kellemesen érezzük magunkat.

Danival nem kerültünk közel egymáshoz, de az örökös cikizéseknek egyszer, s mindenkor vége! Tényleg megváltozott, jó irányba, így az osztályt is pozitívan befolyásolja.

A pingpongról sem feledkeztem meg. Rékáék befogadtak a kis csapatukba! Nem versenyszerűen sportolunk, csak hobbi szinten játszunk. Sokat kacagunk, s a fő, hogy nem gúnyolódnak rajtam. Magam is igyekszem, s úgy érzem, jók a reflexeim.

Biztos vagyok benne, megkérdezed, mi van a lovaglással. Továbbra is élvezem, hála Neked! Azt azonban már tudom, hogy nem fogom sportszerűen üzni, hanem a szabadidő kellemes eltöltése a lényeg. Niki rengeteget segít abban, hogy egyre magabiztosabb legyek, többször is bátorít, megdicsér, ösztönöz. Nekem ennyi bőven elég. Folyamatosan zajlik az egyéni és csoportos lovaglás, mindkettőt kimondottan szeretem. Petrát hívtam, jöjjön el és nézzen meg, de fura grimaszt vágott, s azt mondta, nem foglalkozik kezdőkkel. Ez meglepett, de Niki mondta, hogy rá se rántsak, nekem kell eldöntenem, jól érzem-e magam, vagy sem. Elhatároztam, nem is hagyom, hogy holmi nagyképű megjegyzés betaláljon.

A nyáron lehetett volna több napos táborokba jelentkezni, de nem akartam. Az osztályból többekkel összebarátkoztam az év folyamán, s együtt remekül eltöltöttük az időt. Mindig valaki másnál voltunk - hol sütit sütöttünk, hol strandoltunk, hol nagyokat sétáltunk, vagy csak élveztük a nap melegét. Soha nem fogytunk ki a társasozásból, mindig találtunk magunknak elfoglaltságot. Még nem állok készen arra, hogy több napra ott hagyjam a szüleimet és a nagyit. Érdekes, régen bántott volna, mások hogy reagálnak erre, de most már hidegen hagy. Érzem, most boldog vagyok, rátaláltam, amire szükségem van.

A tanítás már javában folyik, s még most is előfordul, hogy beszélőgatnak, vagy fájó megjegyzéseket tesznek. Régen rosszul esett volna a dolog, de most már tudom, hogy nem kell mindenkinel haverkodnom. Elég, ha van pár olyan barátom, akikre számíthatok, s akiket magam is támogathatok bármiben. Remek érzés, hogy köszönnek nekem, amint a folyosón összefutunk, vagy amikor belépek az osztályba. Fantasztikus érzés így suliba járni!

Kemény tanárnő is megtartotta ígéretét. Osztályfőnöki órákon nemcsak játszunk, hanem oktatófilmeket is nézünk, pl. drogozás, dohányzás, alkoholfogyasztás, bántalmazás, szexuálkultúra témakörökben. Mindent részletesen megbeszélünk, segít feldolgozni a hallottakat. Vicces, játékos foglalkozásokat is tart, amit mindig örömmel és hálással fogadunk.

A végére hagytam a legizgalmasabb témát. Képzeld, Olívia, megismerkedtem valakivel! Szabinak hívják, még a könyvbemutatón látott. Később kiderült, egy suliba járunk, csak ő eggyel feljebb jár, mint én. Egyik szünetben odajött hozzám a folyosón, s elkezdtünk beszélgetni. Megtudtam, nagyon megérintette, amit Majától kérdeztem. Ismerős volt neki az arcom, sejtette, hogy egy suliba járunk, így szerét akarta ejteni a találkozásnak. Kiderült, sok izgalmas témánk van, imádja a könyveket. Hihetetlen, de fiatal kora ellenére kedvenc időtöltése a múzeumlátogatás. Engem is mindig érdekelt az ilyesmi, így örömmel kísérem el őt egy-egy kiállításra. Nagyon jól megvagyunk, szerencsére a szüleim és a nagyi támogatják a kapcsolatunkat. Szabi szülei is örülnek, hogy fiúknak ilyen kellemes társasága akadt.

Apropó, az antológiát büszkén mutogatom mindenkinek! Nagyobb könyvesboltokban már kapható, így bárki hozzájuthat. Többen megmosolyogták az írásomat, s mondták, hogy tehetséges vagyok. A nagyi pedig különösen boldog, ő mindig is tudta, hogy aki ennyit olvas, írni is jól tud.

Olívia, szeretném, ha továbbra is kapcsolatban maradnánk! Úgy örülnék valamikor egy személyes találkozáson! Kár lenne, ha most minden megszakadna, csak azért, mert már jól vagyok!

Szeretettel gondolok rád minden nap: Noémi”

„Szia, Drága Noémi!

Nem is tudom, hol kezdjem a levelem! Először is azzal, hogy szívből örülök Szabinak! Végre van egy barátod, méghozzá olyan, akivel közös az érdeklődési körötök. Látod, mire volt jó Maja könyvbemutatója?

Egyébként képzelj csak, a bemutatón én is megismertem valakit!!! Tudod, nem meséltem, eddig szingliként éltem. Lehet, ez most változni fog. Zsolt, már sokat látott a könyvtárban, az alapítványunkról is hallott, s a bemutatón is ott volt. Felkeresett, s azóta sok programot szervezünk. Jól összeillünk, mert hasonlóak vagyunk mindketten. Hála neked, Noémi, megváltozott az életem, még több jót hozott! Megismertelek Téged és kedves családot, s ezt a kapcsolatot nem szeretném felbontani. Biztosan lesz alkalmunk találkozni, s akár közös programokat szervezni.

Szeretettel ölellek: Olívia”

Pár hétre rá találkoztunk. Elmentem a kislányhoz, úgy, mint azon a bizonyos első napon. Milyen jó volt most látni csillogó szemét, mosolygós arcát. A szülők és a nagyi hálásan jöttek oda hozzám, hogy még egyszer köszönetet mondjanak mindenért.

- Olívia, nélküled mindez a sok jó nem történt volna meg!

- Ehhez Noémi is kellett ám - jegyeztem meg mosolyogva.

Sok finomság várt rám, s még több beszélgetés.

- Tudod, Noémi, azért valami nem hagyott nyugodni, s utólagos engedelmeddel utánajártam valaminek.

- Mi volt az?

- Furdalta az oldalamat Kemény tanárnő viselkedésének ekkora változása. Felkerestem, s most egyáltalán nem volt olyan elutasító. Beszélgettünk kicsit.

- Igen, és mit mondott?

- Ráébredt arra, hogy osztályfőnöknek lenni nem kis felelősség. Már akkor meglepődött, amikor elmondta neki a problémádat, majd jött Dani szörnyű bulija. Tudta, tennie kell valamit, hogy összekovácsolja az osztályközösséget. Ha még többen ekkora bajba keveredtek volna, nem állhatná meg a helyét, mint osztályfőnök. A naplórás és a sok adminisztráció csak egy kis része az osztályfőnöki feladatoknak. A lélekápolás, vagy legalábbis annak megkísérlése, igenis fontos!

- Köszönöm, hogy még ezt is megtudakoltad, Olívia.

- Igazán nincs mit. Egyébként meg hoztam neked valamit!

Egy kis csomagot nyújtottam át a kislánynak. Igencsak meglepődött, amikor kibontotta.

- Hiszen ez... ezek a levélváltásaink!

- Bizony, csak azért, hogy emlékezz, mi minden történt veled, s soha nem hagyjalak válasz nélkül!

- Tudom, és köszönöm! Igazán takaros a mappa, amibe kaptam, soha nem fogom elfelejteni!

- Olívia, úgy örülök, hogy Neked is van barátod!

- Köszönöm, szívem. Ha szeretnéd, majd valamikor bemutatlak neki.

- Az remek lenne! Látod, még veled is történt valami jó!
- Nem is kevés. De ha már itt tartunk, én is szívesen megismerném Szabit.
- Rajtam nem múlik! Tehát a barátaink bemutatása kölcsönös!
- Akkor ezt megbeszéltük - nevettem fel.

János mosolyogva lépett oda hozzánk.

- Ugye, most már valóban Nyertesnek érzed magad, kicsim?
- Naná! Hiszen vesztesből is lehet győztes!

Vége.